LLET CONDENSADA
EL PAGÈS

LA PUBLICITAT

ANY LIII.—NUM. 17.680.—PREU: 10 CENTIMS
BARCELONA, DIMARTS, 7 D'ABRIL DE 1931
TALLERS D'IMPRENTA: CARRER BARBARA, 11 i 13. — TELEFON 19603
REDACCIO I ADMINISTRACIO: CORTS CATALANES, 539, 1.er TELEFON 11430

EL SABÓ CHIMBO
SABÓ CHIMBO
MARCA REGISTRADA
EL DE MÉS RENDIMENT

CRONICA

L'eficàcia d'aquestes eleccions

Les notícies que ens arriben de les comarques catalanes ens demostren que la febre política catalanista republicana que arbora Barcelona s'ha propagat a tots els pobles de Catalunya. A tot arreu han estat celebrats actes de propaganda i reunions electorals; l'activitat de les entitats polítiques s'ha intensificat enormement; tothom treballa amb entusiasme per fer més eloqüent el resultat de la consulta popular que es prepara i garantir-ne l'autenticitat, i, en molts llocs, la força del catalanisme republicà ja ha obtingut victòries definitives amb la proclamació de candidatures íntegres que no han tingut contrincant.

Catalunya en pes està posseïda de l'obsessió electoral. La sagacitat de l'instint popular no s'enganya; finalment, tothom s'ha convençut que les hores que vivim són excepcionals, i que la gran batalla que ja ha començat tindrà conseqüències decisives per a la història de Catalunya.

A Barcelona la temperatura política s'ha elevat més que enlloc; ella ha de donar l'exemple de civisme, i realment el dóna amb una convicció i amb una energia sense precedents. Treballar per aquestes primeres eleccions, que representen un pas cap a l'obtenció dels nostres ideals, és una qüestió de dignitat ciutadana i de patriotisme. I no són les organitzacions polítiques, els partits com a tals, els únics que han de sentir aquest afany, sinó que els ciutadans com a individus, només per aquest títol excels, independentment de la disciplina que els rebla a un programa, han de sentir el goig de fer més impressionant aquesta manifestació de la sobirania popular. Tots hem de tenir un punt especialíssim a què el nombre total de vots superi de molt qualsevol altra xifra registrada fins ara. En aquesta hora res no pot produir una impressió tan profunda com l'elevació numèrica dels votants. Voteu segons la vostra consciència; reflexioneu i decidiu la candidatura que més satisfarà els vostres ideals d'homes i de catalans, però penseu que la renúncia del vostre dret afavoria els enemics de Catalunya, que es refien de la indiferència per fer-nos la llei a tots.

Diumenge es decidirà si Catalunya té o no la voluntat de governar-se; és necessari que aquest desig, que aquesta fe en la nostra capacitat política es mostri amb evidència enlluernadora. Catalunya ha de voler ésser mestressa de la seva vida municipal, i nosaltres, els homes del catalanisme republicà, aspirem a les responsabilitats d'aquest govern a Barcelona i en tots els pobles catalans. Cal entendre bé, però, el sentit d'aquesta ambició. Volem governar per posar els organismes municipals en condicions d'entrar sense trontolla en l'ús de la llibertat que reclamem, volem dir adaptar la vida municipal a la concepció política que tenim d'una Catalunya senyora dels seus destins i de les seves possibilitats, conscient de les seves obligacions de poble civilitzat que frisa per intervenir en la realització del dret i de la justícia universals.

Per ara, tot invita a l'optimisme; pels que creiem que el camí *més propici a aquests ideals són el liberalisme i la República*, podem esperançar una victòria resonant, perquè, de fet, a Catalunya ningú ja no s'atreveix a presentar-se sense la protecció de l'ideal catalanista, ni ningú no gosa a proclamar-se netament monàrquic amb esperances d'èxit; hi ha, certament, republicans que procuren disfressar el seu anticatalanisme, com hi ha catalanistes que amaguen el seu monarquisme; tothom, però, coneix aquest contraban político, i els que el practiquen hi guanyaran més decepcions que profit. Ara el que interessa és subratllar la submissió que tots aquests ardits signifiquen al fet de Catalunya i l'homenatge que representen al republicanisme. Aquests dos acataments irreprimibles preludi de l'èxit que la voluntat popular reserva al catalanisme republicà que nosaltres servim.

L'ambició de Catalunya és governar-se, i amb la seva clarividència instintiva comprèn que la primera etapa d'aquesta conquista ha de cloure's amb la incautació dels Ajuntaments. Aquesta ha d'ésser la gran obra de l'expansió de l'esperit català. La vida municipal com la vida provincial han estat regulades per unes lleis no dictades per Catalunya. Governar, per a nosaltres, vol dir crear dintre de les corporacions unes realitats genuïnament catalanes que, finalment, desbordin i esberlin aquestes normes fetes amb un criteri uniformista que cohibeix la nostra personalitat i apaga les nostres ilusions de poble. Quan aquestes realitats hauran pres la ufana que pressentim, la necessitat d'ajustar-hi l'estructura jurídica de les corporacions, serà ineludible; però aquesta nova estructura no podrà projectar-se mai mentre l'Estat que ens conté estigui sotmès a una sobirania personal. Aquesta és la revolució que ens apassiona, la revolució que pretén crear un nou ordre en la vida pública de Catalunya, un ordre que garanteixi el recobrament integral de la nostra personalitat collectiva i ens posi en situació d'aprofitar patriòticament la llibertat que ens pervindrà amb la proclamació d'una Catalunya lliure responsable dels seus determinis.

FULL DE DIETARI

LA DARRERA SETMANA

Comencem la setmana de les eleccions. Els candidats i llurs companys de propaganda que ja han fet qui sap els mitings, en els cinc dies que queden esdevindran meravellosament múltiples. Parlaran a la mateixa hora en tres teatres; visitaran deu centres al dia; signaran tres-cents manifestos i tres-centes cartes; estrenyeran la mà a mil electors i a mil parents d'elector... Admirable esforç, magnífic devessall d'energia!

La malicia plebea creu que l'explicació de tot es troba en la petita ambició de manar o en la sutja ambició de negociejar. Imagina que només l'esquer d'un guany immediat i positiu és capaç de produir el prodigiós dinamisme dels candidats a un càrrec públic. Però una visió menys atarantada de les coses, ens ha dut a creure que poques vegades els mòbils humans són tan barroerament unilaterals com pretenen els uns, ni tan celestialment unilaterals, com pretenen els altres. Sense negar l'existència del candidat enterament abjecte que planteja el problema de la seva elecció com un simple negoci brut, cal afirmar que la majoria dels homes que aspiren a una regidoria i que per aconseguir-la es llancen a una propaganda intensa i extenuant, estan sostinguts per alguna cosa més que per la mera cobejança. Sí; convé dir-ho en veu alta, a manera d'exorcisme: un hom pot ésser honradament i lealment un candidat a regidor.

El ciutadà que en dubta d'una manera sistemàtica revela, sense voler, una consciència impotent. Es a còpia de sentir-se incapaç d'ocupar dignament un càrrec honorific, que ell ha arribat a la conclusió que tots els regidors i aspirants a regidors són una colla de bandolers. I qui sap fins a quin punt aquesta manca dels electors en els propòsits dels elegits ha contribuit a corrompre les administracions públiques. Fet i fet, tant de mal fa el candor insalterable com la malfiança contínua i absoluta.

Si algun cop hi ha motiu per a reaccionar contra la malfiança sistemàtica, és aquest. Us ho dic francament, jo que no estic obligat a opinar en aquesta matèria. En les candidatures que apareixien ans enrera, no faltaven, és innegable, noms de plena solvència moral i intellectual, figures de primer ordre... Però jo no recordo cap elecció en què hagi aparegut una candidatura tan atapeïda de noms de ciutadans honorables, simpàtics i intelligents com la que ha tingut la sort de formar Acció Catalana Republicana.

Si els electors no se n'adonen és, simplement, que no caben.

CARLES SOLDEVILA

ALTAVEU POLITIC

El front catalanista

En la història del catalanisme aquestes eleccions assenyalaran el començament d'una etapa nova. Els historiadors hauran de reconèixer que des que hi ha hagut més d'un partit catalanista, el catalanisme ha guanyat en força d'expansió. Els catalanistes que no es veien amb cor d'ésser de la Lliga perquè la creien massa reaccionària o perquè no s'atrevien a allistar-se en un partit format exclusivament per gent afavorida per la fortuna i per alguns que desitgen fer fortuna, han trobat altres organitzacions on enregimentar-se. Els historiadors diran que aquesta mobilització i extensió de les forces catalanistes es deu a l'aparició d'Acció Catalana.

En ampliar-se el front del catalanisme s'ha produït un desplaçament natural que ha afectat especialment a la Lliga Regionalista i a certes personalitats que no són de la Lliga. La Lliga s'ha vist obligada a fer-se més cap a la dreta, fins a envair el terreny ocupat pels monàrquics i la Defensa Social. I la Lliga, que no s'havia dit mai monàrquica ni republicana, que havia adoptat el lema del senyor Cambó: "República? Monarquia? Catalunya!", ara encara no es gosa a dir monàrquica, però s'alia amb els monàrquics i ataca amb furor tot el que fa olor de republicà. I posada a combatre els republicans explica a la gent de diners que la República farà sortir del seu cotxo l'Anarquista de Terrassa, i altres exemplars igualment perillosos, i que els rics es veuran obligats a anar a captar, si no són afusellats. Aquesta tàctica haurà permès a la Lliga de guanyar cap a l'extrema dreta una part dels vots que haurà perdut cap a l'altra banda. L'eficàcia d'aquesta demagògia de dreta és innegable, per bé que no arribi a contrarestar la xifra de pèrdues. En donaré un exemple. M'explicaven d'un metge de poble, que no ha estat mai catalanista, que va ésser anarquista fins a una edat poc compatible amb les idees anarquistes, que després es va casar amb una dona que té un passsment, i que ara veu l'Anarquista de Terrassa a tot arreu, que arriba a insultar el seu interlocutor si aquest es declara republicà, i que se sent posseït d'un cambonisme frenètic. Si fos possible que aquest anarquista de dreta, per la via del cambonisme arribés al catalanisme, el guany seria evident. No és, però, gaire probable que aquest home de poble, que no sent altre ideal que el de conservar el passament que li ha portat la dona, sigui capaç d'idees massa elevades. L'ex-anarquista morirà anarquista de dreta. Aquest personatge és més humà, i més real, i evidentment més nociu, que l'Anarquista de Terrassa.

Però no cal ésser massa pessimista. Vull suposar que el desplaçament de la Lliga cap a l'extremíssima dreta haurà reportat alguns guanys al catalanisme.

Cap a l'esquerra els progressos poden ésser més evidents. Algunes personalitats es dediquen ara a catequitzar per al catalanisme els socialistes i filocomunistes. Això ens ha permès veure el senyor Macià sortint de la seva neutralitat de personatge situat sobre tots els partits catalanistes i aliantse amb socialistes i simpatitzants amb el comunisme. Es possible que per aquesta banda el catalanisme faci alguns progressos i que el front catalanista s'eixampli.

En virtut de l'aliança del senyor Macià amb els socialistes i els simpatitzants amb les idees collectivistes, Acció Catalana Republicana ha quedat situada al centre, entre la Lliga i els socialitzants. Acció Catalana Republicana, de la qual acaba de sortir el Partit Catalanista Republicà, ocupa ara exactament el lloc que correspon a un partit liberal, essencialment catalanista i republicà. I com a partit liberal, està tan lluny del monarquisme de la Lliga com del conglomerat format pel senyor Macià i els socialistes.

El front catalanista està, doncs, ara ocupat per tres partits, i va des de l'extremíssima dreta fins a l'extrema esquerra, podríem dir fins a l'extremíssima esquerra, perquè els comunistes del Bloc Obrer i Camperol no tenen res d'anticatalanistes i parlen i escriuen en català.

M. B.

Una maniobra contra el sentit comú

"La Veu" s'indigna perquè el partit catalanista republicà fa una terrible maniobra contra la cultura. Llegiu sinó l'article intitulat "Una maniobra contra la cultura" — 5 d'abril de 1931.

En veure'l ens hem espaordit, de sobte: però la nostra por de seguida s'ha convertit en una franca rialla. La suposada maniobra anti-cultural consisteix en que el partit catalanista republicà inclou en el seu programa municipal la tasca de la cultura. "Això — diuen els nostres illusos oportunistes — és convertir la cultura en un programa de partit, en un partidisme".

Raonant així, quan qualsevol partit prometi als seus electors una bona administració i una puresa moral, també li podrem fer un retret. Car això és rebaixar unes coses tan altes i tan pures com la integritat i la moral a la categoria de partidisme.

Raonant així, a fi de comptes, podríem sostenir una pila d'afirmacions atrevides i còmiques. Però preferim que ho faci "La Veu de Catalunya".

Tampoc és més sortós el nostre col·lega quan vol treure un argument a favor seu del fet que molts dels que han dut a terme l'obra de cultura del nostre Ajuntament hagin estat de "La Lliga". En efecte, no s'adona que precisament van separar-se d'ella per tal de poder continuar aquella tasca, que les orientacions d'aquesta concretes de "La Lliga" en vistes a ésser un partit madrileny, més o menys disfressat, atent tan sols a produir maniquís per casaques de ministres sense profit de Catalunya, feien perillar: més ben dit, destinava al sacrifici en aras d'efusions vicioses i resultats concrets.

Eren de "La Lliga" de Prat de la Riva i van separar-se de la de Cambó, l'amic i auxiliar — per bé que enganyat, però això no el disculpa — de Primo de Rivera.

Pudor polític

En rigor, les candidatures de "La Lliga" hauria d'anar fetes per partida doble: sis barres en total: dos a una banda i quatre a l'altra. Però serien massa barres i la plàstica en patiria. Per eliminació, doncs, han trobat una solució més elegant. Posar-hi un senzill escut de Barcelona.

Ara que nosaltres els fem present que aquest, darrera de les dues creus, porta amagada una bandera de les quatre barres.

Per què comprometre's, doncs? Més valdria que hi deixessin tan clarament la rata pinyada, bèstia oportunista, que no és terrestre ni ocell, encara que fa coses de l'un i de l'altre. Bestiola poc democràtica, solitària dels cap-al-tarda, que amb les seves ales membranoses, àdhuc recorda una mica el "mac-ferlan" que en la seva joventut, duia En Durant i Ventosa.

I si l'animaló es trobés massa sol, podrien afegir-hi — per què no? — una tímida "perdiu", que no compromet a res i que fa passar l'estoneta.

Els "ciudadanos" de Coll-Blanc i de la Torrassa i els senyors Aiguader i Companys

Ens ha caigut a les mans un curiós programa de l'Esquerra Republicana Catalanista en el qual s'invitava els veins de Coll-Blanc i la Torrassa a assistir a un míting electoral que se celebrà diumenge al matí.

El programa en qüestió estava redactat de la següent manera:

"Ciudadano de Coll-Blanch y la Torrasa. Mañana, domingo, día 5, a les 10 de la mañana acude al gran mitin que se celebrará en el Cine Real en donde hombres revolucionarios como Aiguader y Companys te expondrán la situación actual de la monarquía y la necesidad ineludible del triunfo republicano en las próximas elecciones. ¡Acude al mitin! ¡Viva la República!"

No és que volguem donar una importància exagerada al fet que aquest programa de l'Esquerra Republicana Catalanista estigui redactat en espanyol i no hi sigui ni esmentat el nom de Catalunya, però sí que val la pena de recollir el simptoma que representa el sol fet que s'hagi publicat. Certes aliances i certs contactes porten fatalment a sorpreses d'aquesta mena, encara que hom s'escarraci en publicar llistes inflamades parlant d'insidies i atergantse el monopoli del catalanisme.

¿Qui estripa els cartells electorals del Partit Catalanista Republicà?

Per diversos conductes ens assabentem que, a la nit, els vigilants d'alguns carrers s'entretenen a estripar els cartells electorals del Partit Catalanista Republicà. Seria curiós de saber quins són els motius que aconsellen a aquests funcionaris municipals a fer una feina tan allunyada del compliment del seu deure, i encara seria més curiós de saber — en vista que l'activitat esquinsadora d'aquests vigilants sembla obeir a un cert pla de campanya — d'on poden haver sortit les ordres o les indicacions que els porten a complir una tasca tan impròpia de l'autoritat...

Estem convençuts que la immensa majoria del cos de vigilants, que amb tanta lealtat serveix els interessos dels ciutadans, ha de sentir-se indignada davant d'aquestes activitats d'alguns individus que, pel que sembla, s'han oblidat que l'Ajuntament els paga per vigilar i no perquè hom els tingui de vigilar a ells.

L'únic enemic

Ja és sabut que en aquests dies de febre electoral és una mica difícil d'exigir una gran ponderació en les paraules i en els escrits. La passió política, posada al punt de dalt, té una tendència irreprimible a l'exageració i a la inflamada falsedat. Per exemple, el número de "L'Opinió" de divendres passat dóna la impressió que els homes que l'escriuen no tenen altre enemic que el Partit Catalanista Republicà. Amb aquesta cega envestida fa l'efecte que l'Esquerra Republicana Catalanista ha arribat a la conclusió que l'únic obstacle que s'oposa al triomf de les aspiracions de Catalunya i de la República són els homes que formen en el partit d'En Nicolau d'Olwer, d'En Bofill, d'En Rovira i Virgili, i els diaris LA PUBLICITAT i "La Nau"...

A "L'Opinió" ja no es parla de la Lliga, ni de la Monarquia, ni de "La Veu", ni del partit radical. Sembla que això són elements negligibles i de poca importància per als *veritables* republicans. L'adversari gros, l'enemic gros, l'enemic autèntic, és el Partit d'Acció Catalana Republicana, el qual, segons "L'Opinió", fa *un paper més vil que la Lliga*, perquè traeix la causa republicana, col·labora amb la Monarquia (!), etc., etc.

Potser ja seria hora que la gent de l'Esquerra s'adonessin de la trista paradoxa que representa la seva actitud. Això que tots els vicis i tots els defectes estiguin acumulats en el Partit amb el qual ells es volien unir, fa una mica de mal presentar. Altrament, la gran fredor amb què el públic dels mitings de l'E. R. C. ha rebut els atacs a l'A. C. R. i als seus homes és una mostra eloqüentíssima de la manera com el poble judica aquests excessos i aquestes desviacions que no menen a altre resultat que el de desprestigiar el que les posa en circulació.

Han estat proclamats 234 candidats a regidors per Barcelona

Diumenge al mat, la Junta Municipal del Cens Electoral féu la proclamació dels candidats a regidors per Barcelona. En foren proclamats 234, la majoria dels quals assistiren a la cerimònia.

Com a nota curiosa cal dir que regnà una gran cordialitat entre els presents.

No hi havia el senyor Lluhí i Vallescà.

L'home dels morts

Dissabte a la nit va celebrar-se a l'Hotel Orient un banquet d'homenatge al conegudíssim polític municipal senyor Santamaria. Hi assistiren nombrosos entusiastes.

Els correligionaris morts excusaren llur assistència. Això no vol dir que, diumenge vinent, no votin tots.

Una mica d'estadística

Parlem de xifres, encara que això *més* aviat sigui cosa dels tècnics de "Unió Catalana", els quals tenen un amor grandíssim a les xifres; amor, certament, no correspost per banda d'elles, car la xifra de votants els resultarà migrada i trista.

Dades elogüents: per les nostres oficines del partit catalanista republicà han desfilat, fins ara, 37.000 persones.

En canvi, sabem que una altra entitat política, domiciliada en una plaça el nom de la qual comença per *C*, i al pòrtal de la qual hi venen quadros banyols, es veu obligada a començar fer funcionar les *rodes*, per tal d'inflar la xifra de la clientela.

Però aquests senyors no deuen adonar-se que no poder anar ni amb rodes.

Els "albinyans"

¿Que ha vist algú la manifestació de la "Peña Ibérica", sortint d'un sermó, que per la gent que hi havia pot qualificar-se de clandestina, a la Sala Empòrium?

Sembla que algú els féu avinent que no era pas diumenge de Carnestoltes, sinó de Pasqua.

Amunt!

Diumenge de Pasqua. Congregats en cinc llocs diversos, els ciutadans barcelonins han significat llur adhesió a les idees de Catalunya, llibertat, democràcia i República, plasmades en el partit catalanista republicà.

Pels aires ha volat un avió, alt i segur com una profecia. La terra ha begut àvidament les paraules que d'ell plovien.

Pel govern de la Ciutat

El nucli d'homes polítics que "Acció Catalana Republicana" proposa, amb altres noms honorables que representen els matisos actuals de la ciutat, en la seva candidatura de regidors, té un prestigi que està per damunt dels crits de l'odi i de les insinuacions de l'enveja. Algun d'aquests polítics que ara integren la nostra candidatura actuà com a regidor de la minoria municipal del "Centre Nacionalista Republicà" i deixà a la Casa del Comú un record insuperable. D'altres hi havien debutat com a representants d'una "Joventut" que es deia i que era "Nacionalista". Integrats en les minories consistorials de la "Lliga Regionalista", contribuïren amb llur esforç, amb llur competència i amb llur disciplina, a acréixer el prestigi d'una tradició catalanista que ara alguns reivindiquen com a exclusiva. En separar-se uns i altres, els elements d'aquella "Joventut" arrossegaren amb ells la majoria del poble. Els altres — això és, els elements de la "Lliga" — es quedaren en minoria popular, però amb el pis de la plaça de la Cucurulla, que ningú no els disputava. Però conservar el pis no és conservar la tradició, sinó una pols domèstica. La tradició catalanista, més que un rosari de biografies d'homes assenyalats, és la magna biografia de Catalunya. En bona democràcia i en bona història, el poble és el protagonista. La tradició catalanista no té propensions felines; no està casada amb les parets ni els recons de cap estatge social.

Ara "Acció Catalana Republicana" aspira a obtenir, per mitjà dels seus candidats i del poble de Barcelona, el govern de la Ciutat. I sap que, en l'exercici d'aquest govern, els seus regidors faran honor a llur prestigi polític i l'acreixeran encara. El prestigi dels nostres regidors catalanistes republicans contribuirà a acréixer — també — el prestigi de la causa de Catalunya i de la República.

En el Consistori vinent ningú no discuteix que hi haurà una doble majoria catalanista i republicana. Però tant la una com l'altra necessitaran que un nucli de regidors catalans ben orientat, ben cohesionat, amb un programa municipal concret i viable, amb uns ideals sense atenuacions ni supeditacions, amb una solvència moral ben merescuda, actuïn de llevat en una i altra majoria, és a dir, siguin l'exigència de la Ciutat, ara explícita i, després de les eleccions, latent, però sobirana encara.

• • •

Dins la vinent majoria catalanista, el lema dels nostres regidors serà "Per Catalunya". Per Catalunya-Nació, per la Catalunya d'En Prat de la Riba, per la Catalunya senyora dels seus destins, i, per tal de regir-los, en franc diàleg, ara com ara, amb les democràcies espanyoles.

Reduir el Catalanisme a un Regionalisme venturer és empetitir Barcelona; és fer-ne una capital de província de primera classe, en creixença indòcil; una unitat administrativa pintoresca, però pertorbadora de la numeració ordinal dels municipis del "Reialme". És tornar-la "Ciudad Condal" amb la minsa corona, amb el Castell encara polèmic, amb les autoritats centrals administradores de l'ordre públic i de les garanties nominals de la Constitució.

Tot això pot ésser molt Exposició de 1888 i, si tant voleu, molt Exposició Foronda-Pich, però els catalanistes republicans aspirem a més. Nosaltres aspirem a fer de Barcelona la gran metròpoli de la Mar nostra; per tant, una ciutat imperial — no comtal ni reial —. Nosaltres aspirem a fer reviure i a superar la tradició barcelonina d'aquell Consell de Cent que establia els seus cònsols arreu del món, i que arreu de la mar veia aplicada la Compilació de les nostres lleis marítimes, aquella tradició que anys enrera el Catalanisme Nacionalista havia renuat en organitzar a Barcelona exposicions internacionals d'art, en tracte directe els delegats del nostre Ajuntament amb els centres oficials i artístics de l'estranger.

Esperar la salut de Catalunya dels nostres enemics o dels nostres amics forasters és senyal d'inconsistència. És una mena — ridícula, també — d'*assuerismo*. Els que acudin a semblants redemptors, començaran a patir de la gola — ja prou treballada en plagiar crits — i acabaran amb altres patiments més anuladors. A Casa de la Ciutat no calen crits, ni bastarien els millors intents: calen obres, és a dir, un govern prudent i ferm, inspirat en el bé comunal. Si fins la República ha d'ésser la República de tots, amb més motiu ha d'ésser inspirat en el bé *comunal* el govern del *Comú*.

• • •

Dins la vinent majoria republicana, el lema dels nostres regidors serà "Per la República". No per la República dels altres, sinó per la República de tots i, per tant, per la República nostra. Alguns intellectuals de Madrid, amics nostres, estan organitzant ciutadans "*al servicio de la República*"; nosaltres contribuïm a llur actuació per tal d'organitzar, amb ells, la República, en servei de Catalunya i dels altres pobles peninsulars.

L'Ajuntament de Barcelona pot ésser un dels instruments més decisius per a alçapremar el republicanisme català. Com? Simplement, si un hom reïx a constituir un Ajuntament amb majoria republicana, que governi i administri la Ciutat tot al revés de com la governaven i l'administraven, de molts anys ençà, les majories republicanes. Consti que d'elles se'n separaren els republicans més fidels al sentit pairal. Consti que les fraccions republicanes netament catalanistes ni arribaren a tenir majoria. Però el fet és aquest: mentre fora de Barcelona, en molts indrets de Catalunya, la bona administració dels Ajuntaments republicans competia amb la bona administració dels Ajuntaments catalanistes, a la ciutat de Barcelona els Ajuntaments republicans, popularíssims a la primeria, foren paulatinament abandonats amb fàstic per l'opinió ciutadana. I el fàstic que inspirava llur gestió acabava inspirant-lo la República, que els servia de lema.

És clar que aquells Ajuntaments republicans de Barcelona ni eren efectivament republicans, ni eren catalanistes. Eren espanyolistes, i de la pitjor mena, ço és, anticatalanistes, anticatalans i servidors inconfessos, però convictes, del Cesarisme borbònic. Cal recordar que, en ocasió d'una visita reial a Barcelona, el sobirà foraster declarava la seva comunió, en aquest punt, amb el demagògic Emperador del Parallel, ara únic, entre els capitostes republicans d'Espanya i de Catalunya, que obté — potser en atenció a aquella amistat — compliments benèvols d'alguns polítics de la "Lliga Regionalista". Ja — en bona part gràcies a nosaltres — no resulta *shoking*, a Barcelona, ésser i amb moderada insistència dir-se republicà. Un republicanisme decent serà el llevat que operarà la transformació del règim.

• • •

No basta dignificar el Republicanisme. Amb totes les seves impureses, fins ara, ha estat víctima d'un tractament injust. La Dictadura ha servit, entre altres coses, per posar en evidència les vergonyes del règim monàrquic. Mancada del control de l'opinió pública, acabà fent-se la illusió que era sola, i els seus homes es donaren amb frisament de neòfits al nudisme integral. Aquest nudisme integral fou practicat a l'Ajuntament de Barcelona. Exigir les responsabilitats polítiques i de gestió dels regidors de la Dictadura serà liquidar el prestigi de la Monarquia, d'aquella Casa de la Ciutat estant, on les concupiscències del republicanisme espanyolista havien dilapidat, conjuntament, els cabals del Comú i el crèdit de la República. Gràcies a la Dictadura, el traspàs de les Institucions serà l'epíleg justíssim, per bó que tardà, del màxim Panamà espanyol.

JAUME BOFILL

Borsa-Finances

"The Financial News", líder de la premsa financiera anglesa, parla del crèdit de 60 milions

Sis dies després de redactat el nostre comentari que inseríem en l'edició del dia 1 d'abril sobre el crèdit de 60 milions de dòlars contractat pel govern espanyol, hem tingut el gust de llegir en un diari financier i políticament independent algunes de les principals reserves i observacions que fèiem a aquella operació i al seu possible resultat.

Com que no dubtem de l'interès que tindrà aquest judici imparcial per als lectors de la secció econòmica de LA PUBLICITAT, el reproduïm a continuació.

L'anunci d'haver estat contractat un crèdit d'estabilització de 60 milions de dòlars fou rebut molt diversament en la Borsa.

D'una banda, és considerat com a satisfactori que, després de moltes declaracions que no arribaven a l'acció, el Govern hagi per fi decidit actuar per a l'estabilització de la pesseta. Per altra banda, els mitjans escollits per a aquesta finalitat són considerats als cercles bancaris com a decididament mal aconsellats. És conegut en els sectors ben informats, que en ocasió de la recent visita del Governador del Banc d'Espanya fou expressada l'opinió als cercles oficials d'ací, que la pesseta podia i seria estabilitzada sense cap crèdit exterior. Aquesta visió és compartida per la generalitat bancària a Londres, que explica així l'absència de tot grup bancari britànic en la gestió de l'operació.

Una prèvia temptativa d'estabilitzar la pesseta acabà amb l'ajut de crèdits a curt termini, en un complet fracàs. El crèdit era usat amb la intenció de sostenir alt el canvi, i les operacions empreses en ordre a fer-se amb els fons per al seu pagament en resultà una depreciació de la pesseta amb la lliura de 35 a 45.

Seria injustament optimista de creure que les condicions han millorat suficientment per a justificar la repetició de la mateixa experiència.

Malgrat que el present crèdit puja a 12 milions de lliures, i l'Anglo-Americà preparat en 1929, 10 milions, i encara que el primer sigui de divuit mesos en lloc de dotze mesos l'anterior, les diferències no són en elles mateixes suficients per a assegurar millors resultats.

EL FACTOR POLÍTIC

La situació política interna d'Espanya és almenys tan fosca com era fa dos anys. Ningú no pot preveure si el present Govern — o fins el present règim — continuarà molt de temps, i és mirat generalment com pràcticament cert que el país restarà subjecte a seriosos disturbis polítics. Com un resultat, sembla de cap manera improbable que la fugida del capital d'Espanya, i la venda de pessetes pot ocórrer algunes vegades. Si les autoritats encarregades de l'estabilització necessiten apartar o contenir l'afecte de tals moviments sobre el canvi, hauran de tirar amb la pesadesa dels crèdits estrangers, i la passada experiència demostrà com una suma de 12 milions de lliures poden ésser esmerçats en poc temps en tals esforços.

Si el patró or hagués estat restaurat simultàniament amb la contractació del crèdit, l'operació podia haver estat útil, com la total reserva d'or del Banc d'Espanya hauria esdevingut profitosa per a suport del canvi, el qual factor hauria inspirat confiança i hauria descoratjat l'especulació. Com que, no obstant, passarà algun temps abans el Govern no estarà en posició de presentar un projecte de reforma monetària al nou Parlament, el crèdit franco-americà constituirà en el present el sol recurs amb què poden confiar les autoritats espanyoles en ajut de les operacions.

EL PAPER DEL B. I. P.

És cregut generalment que el crèdit ha estat contractat sota els auspicis del Banc Internacional de Pagaments, i que l'estabilització de la pesseta serà portada a terme amb la cooperació d'aquest banc. Aquest no és, de cap manera, el cas. És veritat que s'havien entaulat negociacions a París i Basilea per tal d'obtenir la cooperació del Banc de Pagaments, i que l'executiva del banc era *inclinada a protegir-la*. El Consell de directors ha rebutjat, no obstant, el pla, sobre la base de la incertesa de la situació política d'Espanya; l'operació no hauria estat prou segura per a emprendre-la el Banc. M. Quesnay va visitar Madrid per investigar la situació, però no tenia autoritat per a obligar el Banc a cap actuació. No és conegut, naturalment, si ell jugava cap part privadament en l'arranjament del crèdit.

Res no és conegut quant a la forma com el crèdit serà utilitzat; es confia que els interessos bancaris associats en l'operació tindran cura de l'administració dels fons, per jutjar, per passades experiències, que les autoritats espanyoles no posseeixen la competència que es requereix per a la delicada tasca de controlar el mercat canviari estranger.

L'ESDEVENIDOR DE LA PESSETA

Sembla que les operacions seran dirigides, almenys en part, des de París. Això sembla ésser indicat per la intensa venda de pessetes provinent de certs centres bancaris francesos durant la darrera setmana, com a resultat de la qual el premi de pessetes a tres mesos declinà de 14 c a 4.

L'objecte de les operacions és segurament de descoratjar l'especulació, que pot, per altra part, haver estat estimulada pel benefici sobre pessetes a termini. Al mateix temps, l'orientació dels contractes semblen indicar que el valor a què el Govern ha proposat l'estabilització prèvia és al voltant del present valor.

Com que els preus interiors a Espanya no s'han ajustat encara al nou nivell del canvi, el tipus de 45 no és de cap manera desencertat. La qüestió és si les condicions polítiques permetran o no permetran l'espolítiques permetran l'estabilització tabilització a quin tipus o a cap.

Si, com ha estat repetidament establert, les autoritats espanyoles no volen fer ús de cap part de les seves reserves d'or per a sostenir el canvi, mentre la situació política no obtingui estabilitat, és difícil de veure la prudència d'usar dels fons obtinguts per mitjà d'emprèstits a curt termini. Després de tot, aquests fons hauran d'ésser pagats eventualment, i el seu pagament necessitarà eventualment l'exportació d'or.

Tingueu cura del vostre estómac perquè és la base de la vostra salut

Jo vaig patir també com vós, però em va guarir el

DIGESTONICO

DEL DOCTOR VICENTE

Venda a les farmàcies

El moviment marítim

VAIXELLS ENTRATS

Vapor espanyol "Cabo Cervera", amb càrrega general, de Marsella.

Vapor espanyol "Eusebia del Valle", amb càrrega general, de Rotterdam.

Vapor espanyol "Infante don Jaime", amb càrrega general, de Palma.

Vapor espanyol "Infante don Gonzalo", amb càrrega general, de València.

Vapores panyol "Mar Cantàbrico", amb càrrega general, de Honston.

Vapor espanyol "Virgen de Africa", amb càrrega general, de Castelló.

Vapor espanyol "Ramon Alonso R.", amb càrrega general, de Gijón.

Vapor norueo "Alle Jarl", amb càrrega general, de Londres.

Vapor anglès "Almazora", amb càrrega general, de Glasgow.

Vapor anglès "Cortès", amb càrrega general, de Hamburg.

Vapor espanyol "Ciutat de Tarragona", amb càrrega general, de Sete.

Vapor anglès "Tarantia", amb càrrega general, de Bombai.

Vapor holandès "Jonge Antonji", de Rotterdam.

Vapor espanyol "Augusto", amb càrrega general, de Motril.

Vapor espanyol "General Berenguer", amb càrrega general, de Maó i Alcúdia.

Vapor espanyol "Dueso", amb càrrega general, de Marsella.

Vapor espanyol "Teide", amb càrrega general de Fernando Poo.

Vapor anglès "Lacoma", amb càrrega general, de Fonthompton i Gibraltar.

Vapor espanyol "Anboto Mendi", amb càrrega general, de Bilbac.

VAIXELLS DESPATXATS

Vapor italià "Franco Fassio", amb càrrega general cap a Gènova.

Vapor espanyol "Infanta Isabel de Borbón", amb càrrega general, cap a Buenos Aires.

Vapor espanyol "Rey Jaime II", amb càrrega general, cap a Maó i Alcúdia.

Vapor espanyol "Manuel Arnús", amb càrrega general, cap a l'Havana.

Vapor espanyol "Ciutat de Tarragona", amb càrrega general, cap a Sete.

Vapor espanyol "Infante don Jaime", amb càrrega general, cap a Palma.

Vapor espanyol "Infante don Gonzalo", amb càrrega general, cap a València.

ARRIBADA D'UNA DIVISIÓ DE L'ESQUADRA ANGLESA

Ahir al matí, a les deu en punt, entrava al nostre port el creuer anglès "Curacoa", vaixell insígnia de la divisió de l'esquadra anglesa que romandrà en aquestes aigües fins al dia 12 d'aquest mes.

Componen la divisió, ultra el creuer "Curacoa", els creuers "Caledon" i "Calypso", el destructor "Douglas" i el vaixell-transport "Perssbire", el qual, després proveir-se sortí a la tarda cap a Saint Troppez.

A la seva arribada els vaixells ancoraren a la dàrsena de Sant Beltran i amarraren els seus caps de popa al moll del mateix nom. Pujà a bord del "Curacoa" a complimentar el cap de la divisió l'ajudant de servei de la Comandància de Marina senyor Joan Ferràndiz.

El comandant de Marina, senyor Tomàs Calvar Sancho estigué al migdia a bord del vaixell insígnia en visita de cortesia al contraalmirall cap de la divisió, el qual avui efectuarà les visites protocolàries a les autoritats.

El "Perhshire" és un vaixell de 3.500 tones de registre net, que porta una tripulació composta de 123 homes, i els creuers són tots tres del mateix tipus: de 4.120 tones, i porten, en total, 1.223 tripulants.

El destructor porta una tripulació de 172 homes.

Els dits vaixells procedeixen de Malta, Gibraltar i Alcúdia.

A LLORET DE MAR (GIRONA)

CLINICA MENTAL "TORRE CAMPDERA" per a malalts nerviosos, mentals i toxicòmans. Telèfon 10. Metge director-resident: DOCTOR M. BERNAT I CARRERES. — Per a informes, dirigiu-vos a la mateixa Clínica o a BARCELONA, els divendres, de quatre a set de la tarda, al carrer de Pelayo, núm. 62.

J. CASASA, Metge especialista de malalties de la pell, llagues varicoses i venèries

Tallers, 29; d'11 a 1 i de 5 a 7. Festius, d'11 a 1

L'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau

Per la realització d'una magna obra

Una obra recentment escomesa en aquest hospital de la Santa Creu i de Sant Pau, m'ofereix la feliç oportunitat de dirigir-me a l'opinió barcelonina, amb el fervent desig d'interessar-la en els angoixadors problemes de l'hospitalització. Sorgeixen aquests com obstacles infranquejables, al pas de les més fortes voluntats; i nosaltres, els qui per raó del nostre càrrec semblem més indicats per a resoldre'ls, en molts casos, ens debatem en va, amb pesar pregon, entre les quatre parets del nostre despatx.

D'ençà que vaig tenir l'honor d'ésser designat per l'Excellentíssim Ajuntament per ocupar el càrrec d'Administrador d'aquest Hospital i vaig poder estudiar-ne de prop, amb la doble qualitat d'administrador i facultatiu, l'organització i funcionament, els seus recursos i elements científics, una inquietant as[illegible]ació es produí en la meva ànima, com a resultat de les meves observacions. A pesar de la considerable capacitat que ofereix actualment el nostre primer Hospital, a pesar dels seus abundants recursos científics i econòmics, era evident que existia una gran desproporció entre les seves disponibilitats i l'habitual demanda d'hospitalitzacions.

Aquesta crisi d'hospitalització, que pot dir-se crònica, en els hospitals de la nostra urbs, es presenta en aquest de la Santa Creu i de Sant Pau en majors proporcions, degut principalment a la seva antiguitat i popularitat en tot Catalunya.

Em vaig dedicar a estudiar les causes d'aquesta crisi i les seves possibles atenuacions, amb la insistència del qui posseeix una voluntat ferma i la posa de ple al servei d'un ideal humanitari. Diàriament creixia el meu desig amb l'observació dels nombrosos pacients (molts d'ells afectats per malalties d'urgentíssima assistència) que havien d'esperar mesos enters per poder ocupar un llit vacant. Com una conseqüència del meu estudi, vaig treure la convicció que aquest problema, realment tràgic, podia resoldre's si no d'una manera absoluta, almenys parcialment.

Tenint en compte que algunes de les causes que contribueixen a complicar el problema, són simplement dificultats de règim interior i, per tant, fàcils de contrarestar per l'Administració, es procedí a modificar el dit règim en ço que pertanyia als nostres enlairats propòsits. I com l'eliminació d'aquestes causes suposava una relativa però immediata descongestió de pacients que esperaven torn, no cal dir l'interès amb què procedírem en aquesta qüestió, primer pas obligat per a remeiar totalment la deplorable crisi.

Però era precís continuar el camí emprès, treballar sense descans en sible les entrades per recomanació, el nostre desig que l'opinió pública de Barcelona, de Catalunya entera conegui aquests problemes, es percati de llur importància i col·labori amb nosaltres per evitar sofriments a centenars de pacients que necessiten de la nostra assistència, del nostre auxili, de la nostra pietat, del nostre altruisme.

Hi ha malalties que els que les pateixen poden esperar torn un temps prudencial; però havíem de posar l'Hospital en condicions d'assistir sense demora els que pateixen malalties d'inajornable tractament.

A aquest fi hem dirigit els nostres esforços, suprimint en el possible les entrade per recomanació i encomanant als nostres dispensaris la classificació de pacients i torns d'ingrés, segons la gravetat de la malaltia. També havem adoptat prudents mesures perquè sols puguin beneficiar-se dels serveis de l'Hospital els pobres, els veritables necessitats.

Per observació vaig poder comprovar que els malalts de cirurgia eren precisament els que en major nombre havien d'esperar torn de llits vacants per llargs períodes de temps.

La causa d'això era aquesta: els pacients de tuberculosi òssia i cirurgia ortopèdica, que són en considerable nombre, eren hospitalitzats en les sales de Cirurgia general, i no tenint en elles elements moderns per al tractament i cura d'aquestes malalties, els pacients restaven llargs mesos en aquestes sales, sense grans probabilitats de guariment i dificultant l'ingrés de nous malalts.

Comprovada ja científicament el possible guariment d'aquests malalts, per via quirúrgica, molts dels quals fins fa poc semblaven inguaribles, era precís, per humanitat, descongestionar les sales de Cirurgia general d'aquesta classe de malalts, donant pas [illegible] precisament de Cirurgia general.

Per als altres, per als d'aquelles dolences que tenen caràcter de cronicitat, no hi havia [illegible] que habilitar-los un pavelló especial, proveït d'elements moderns. D'aquesta manera, els pacients que abans resultaven inguaribles, els quals passaven fins un any i més ocupant llits inútilment en Cirurgia general, es beneficiaren dels nous procediments quirúrgics, podent recobrar la salut que cregueren perduda per sempre.

Aquesta perspectiva tan confortadora em suggerí la idea d'una gran obra: la fundació del nou "Pavelló de Cirurgia Ortopèdica i Tuberculosi Osteoarticular", en el qual els pacients d'aquesta especialitat trobessin tractament adequat, de curació relativament breu i amb grans probabilitats de guariment complet.

Aquesta idea poguérem portar-la a la pràctica immediatament (encara que d'una manera provisional) gràcies a l'altruisme dels hereus de confiança del Marquès de Castellvell (q. e. p. d.), els quals accediren gentilment a cedir-nos per a tal objecte el pavelló construït per disposició testamentària del finat Marquès.

Aquest pavelló funciona ja amb èxit grandiós. Hom ha traslladat allà tots els malalts de tuberculosi òssia i cirurgia ortopèdica.

Com una conseqüència d'això i en prova de l'encert que significa la creació del nou pavelló, resulta que avui la sala de Cirurgia (homes) és ocupada exclusivament per malalts "propis" que es renoven amb tal rapidesa que la fatídica paraula "no hi ha llit" ha restat desterrada per sempre.

Però no tenim pavelló per a dones i el que és més sensible, per a nois. A més, el pavelló cedit provisionalment, és sols pel terme de dos anys. D'ací la necessitat, la urgentíssima necessitat de construir el pavelló definitiu capaç per a albergar homes, dones i nois, el que permetria a Barcelona d'enorgullir-se d'ésser la primera ciutat d'Espanya que ha realitzat una obra verament moderna i transcendental per a la humanitat planyent.

Per això adrecem una fervorosa invocació als nostres conciutadans, als privilegiats de la fortuna, als qui senten el suprem goig de practicar el bé, que és el més ennoblidor dels ideals, perquè acudeixin a realitzar amb nosaltres aquesta obra transcendental, aquesta obra d'alta caritat. I especialment de vosaltres, la noblesa dels quals i esperit [illegible] en aquest Hospital, els vostres actes de generositat, que acudiu amb un [illegible] donar cim a aquesta gran empresa, a construir i dotar en bé de la humanitat que sofreix, el primer pavelló a Espanya de Cirurgia ortopèdica i Tuberculosi osteoarticular, on els que pateixen aquestes terribles dolences, trobaran la salut que mai no cregueren recobrar.

Així ho espera de vosaltres el brillant Cos facultatiu d'aquest Hospital i especialment el prestigiós director del nou Pavelló. Així ho espera també aquesta Administració, intervinguda per persones d'integritat i vàlua tan extraordinàries com els meus companys el doctor Agustí, una de les figures preeminents del Capítol Catedral i que dedica les seves majors activitats al servei d'aquest Hospital; el doctor Ribó, canonge també, home equànime i notable publicista; el senyor Bas d'Esponellà, de privilegiada intel·ligència i gran prestigi, i aquest modest obrer de la Ciència que, en nom de tots implora la vostra cooperació per a la gran obra que havem iniciat.

Doctor P. Huguet Puigderrajols

TUBERCULOSIS

Curación radical tomando

KREFAVIN

de venta en casa Segalá, Vicente Ferrer, etc. y en casa del Depositario Farmacia I. Serrias, Puertaferrisa, 34 (esquina Calle del Pino), Barcelona

NO OBLIDEU

Els que aneu a París que trobareu

LA PUBLICITAT

a tots els quioscos dels Grans Boulevards, de la Place de la Republique al Madelaine

A la Place de la Bastille

A la Place de Saint Michel (costat Metropolità)

Al Boulevard Saint Michel

Al Boulevard Sebastopol,

i a tots els grans quioscos de París

Aviat es posarà a la venda

La lliçó de la Dictadura

per

Nicolau d'Oliver

per la

LLIBRERIA CATALONIA

17, Plaça de Catalunya, 17

SOLER i TORRA Germans

BANQUERS

Rambla dels Estudis, 11 i 13, i Bon-Succés, 1 i 3

COMPRA I VENDA DE VALORS

NEGOCIACIO DE CUPONS I TITOLS AMORTITZATS

CANVI DE MONEDES I BITLLETS

CARTES DE CREDIT I GIRS SOBRE ESPANYA I ESTRANGER

ORDRES DE BORSA PRESTECS SOBRE VALORS

COMPTES CORRENTS

FACILITEM OR PER A PAGAMENTS EN DUANA

ADMETEM DIPOSITS DE VALORS EN CUSTODIA

DADES FACILITADES PER LA CASA JOAQUIM SITGES PADROSA

ARTICLE MERCAT	Mesos	Tanques: Precedent	Tanques: D'avui	Alça	Baixa
Cafè Nova York	Maig	4.74	4.67		7
	Juliol	4.85	4.83		2
	Setembre	4.92	4.90		2
Sucre Nova York	Maig	1.32	1.30		2
	Desembre	1.56	1.55		1
	Gener	1.58	1.57		1
Sucre Londres	Maig	7.6	7.6		
Blat Xicago	Maig	84 1/8	84		1/8
	Juliol	59 3/4	61 3/4	2	
	Setembre	58 5/8	60 3/8	1 3/4	
Moresc Xicago	Maig	61	61 1/4	1/4	
	Juliol	62	62 7/8	7/8	
	Setembre	60 1/4	61 1/4	1	
Blat Liverpool	Maig	4.2 1/4			
	Juliol	4.3 3/8			
	Octubre	4.5 1/2			

Metalls - Londres

Coure comptat	48.08.9
" 3 mesos	44.01.3
Estany comptat	119.16.3
" a mesos	121.05.3
Plom comptat	12.02.6
" termini	12.07.6
Zinc comptat	[illegible].15.0
" termini	[illegible]

MERCAT DE LLOTJA

CEREALS

BLATS

Aragó i Navarra	47 a 51
Castella superior	46 1/2 a 47
Castella corrent	45 a 45 1/2
Castella empedrats	44 a 44 1/2
Manxa	46 1/2 a 47
Extremadura corrent	41 a 41 1/2
Extremadura cruchar	46 a 46 1/2
Penedès i comarca	48 a 48 1/2
Urgell	48 a 48 1/2

(Preus en pessetes els 100 quilos, sense sac, damunt vagó origen)

MORESC, ORDI I CIVADA

Moresc Plata	38 1/2 a 38 3/4
Ordi Extrem.ª i Manxa	
Ordi Urgell comarca	35 1/2 a 36
Civada Extremadura	31 1/2 a 32
Civada Manxa	
Escaiola país	105 a 108
Escaiola estranger	95 a 97

ARRÒS

Bomba Calasparra	190 a 195
Bomba	110 " 115
Selecte	55 a 56
Matisat	52 a 54
Benlloch O	51 a 52
Trencat	44 a 45
Farina d'arròs	46 a 48

LLEGUMS

Faves mallorquines	51 a 55
Faves maoneses	72 a 74
Faves estrangeres	54 a 55
Faves manxegues	54 a 54 1/2
Faves Extremad. o And.ª	54 1/2 a 55
Faves Llobregat	
Favons Extrem. o And.ª	57 a 58
Favons estrangers	54 a 55
Veces estrangeres	40 a 40 1/2
Veces Andalusia s. c/	40 a 42
Erps	39 1/2 a 40
Titus	41 a 41 1/2
Guixes	42 " 44

MONGETES

Gallegues	60 a 61
Astúrica	90 a 95
Castella tipus Barco	134 a 136
Castella corrent	190 " 195
Mallorca	67 a 68
Urgell i comarca	85 a 90
València 4. classe	80 a 85
Prat	80 a 83
Llenties s/ proced.	110 a 190

CIGRONS

Saúc	190 a 200
Blancs ar. alf. 44/46	151 a 152
Blancs ar. alf. 48/50	145 a 147
Blancs ar. alf. 52/54	138 a 140
Blancs ar. alf. 58/60	116 a 118
Blancs ar. alf. 60/65	110 " 112
Pelons	90 a 95
Extrans o Tamany	135 a 190

(Preus en pessetes els 100 quilos, amb sac, damunt carro Barcelona)

FARINES

Força	100 a 120
[illegible] local	68 a 70
Corrent local	63 a 65
Extra blanca Castella	68 a 70
Blanca corrent Castella	63 a 65 1/2
Baixa	44 a 45

Preus en pessetes, sac de 100 quilos damunt carro Barcelona)

DESPULLES

[illegible]	26 27
Número 4	24 " 25
Segones	21 1/2 a 25 1/2
Terceres	19 1/2 a 20
Quartes	18 a 19

Preus en pessetes, sac de 60 quilos, damunt carro Barcelona)

[illegible] (prima)	18 1/2 a 19
[illegible]	18 a 18 1/2
[illegible]	13 a 14

(Preus en rals la quartera de 70 litres sense sac, damunt carro Barcelona)

ALTRES GENERES

GARROFES

Xipre	51 a 51 1/2
Negra Vinaroç	45 a 45 1/2
Negra Castelló	45 a 45 1/2
Negra Matatora	43 a 43 1/2
Roja	42 a 42 1/2
Eivissa	38 a 38 1/2
Mallorca	38 a 38 1/2

(Preus en rals els 42 quilos, sense sac, damunt carro Barcelona)

Polpa remolatxa estr.ª "[illegible]"	35 a 35 1/2
Idem id. id. corrent	24 1/2 a 25
Polpa remolatxa país	28 a 30
Turtó de coco	33 a 34
Farina de llinosa	37 a 38

(Preus en pessetes els 100 quilos, amb sac, damunt carro Barcelona)

Alfals primera	8 a 8 1/2
Alfals segona	7 a 7 1/2
Palla Urgell	2'50 a 3
Palla curta	6 [illegible] 1/2
Palla d'olivera	
Trepadella	

(Preus en pessetes els 40 quilos, damunt carro Barcelona)

OFERTES DIRECTES DE PROCEDENCIA

Ordi Aragó i Navarra	
Erps	35 a 35 1/2
Titus i guixes	35 a 35 1/2
Veces Màlaga s. e.	
Favons país	
Faves país	
Ordi Urgell i comarca	
Civada Manxa	a 24
Civada Extremadura	a 24

(Preus en pessetes, els 100 quilos sac, damunt vagó origen)

ARRIBADES

CENTRE COTONER DE BARCELONA

LIVERPOOL	Disp.	G.	M.	M.	J.	O.	D.
Tanca anterior	5.76	5.98	6.04	5.65	5.71	5.85	5.92
Obertura							
Segon telegrama							
Tanca							
Alça							
Baixa							

NOVA YORK	Disp.	G.	M.	M.	J.	O.	D.
Tanca anterior	10.50	11.35		10.50	10.75	11.06	[illegible]
Obertura		11.36		10.50	10.75	11.06	[illegible]
Segon telegrama							
Tanca	10.45	11.30		10.45	10.73	11.05	[illegible]
Alça		1					
Baixa	5			9	2	1	3

NOVA ORLEANS	Disp.	G.	M.	M.	J.	O.	D.
Tanca anterior	10.25	11.35	11.51	10.50	10.75	11.06	[illegible]
Obertura				10.50	10.75	11.0[illegible]	[illegible]
Segon telegrama							
Tanca	10.20	11.30	11.52	10.45	10.70	11.0[illegible]	[illegible]
Alça			1				
Baixa	5	5		5	5	4	6

EGIPTE (Liverpool)	Upper Gener	Upper Gener	Sakellar Nov.	Sakellar Gener
Tanca anterior	8.70	8.80	8.65	8.73
Obertura				
Tanca				
Segon telegrama				
Baixa				

Alexandria. Tanques del dia

Ashmouni	A	B	D	M
Sakel.	A	M	G	

DISPONIBLE EN PLAÇA

Good Middling (Standard Universal)

Texas	Orleans	Any Port
136	135	138

(Base tanca anterior)

Impost del Comitè: 4'30 cts.

Arrib. als EE. UU. en un dia	
Arrib. als EE. UU. des l'1 agost	
Vendes a Liverpool	
Transferències	4.85 31/32

Nes [illegible] — l'any anterior

NOTICIARI

MOBLES
J. López
44, CARME, 44

Bloc del transeünt

Amb els dos blocs que publiquem avui donem per closa l'enquesta entre els nostres lectors a propòsit de la revista Imatges. Creiem que el tema ja ha estat proudebatut i que ara, si algú li interessa, té prous elements de judici per treure les conclusions que cregui convenients de totes les solucions que s'han proposat.—N. de la R.

Sóc el primer bloquista que el 5 de març s'ocupà d'aquest lloc estant del cas de Imatges, iniciant aquesta qüestió que ha estat seguida per sis bloquistes més i que ha finit amb la nota que l'empresa de la revista ha donat i que amb tanta insistència hem demanat tots els bloquistes.

Primer de tot, he de regraciar als bloquistes que m'han secundat i a l'empresa editora de Imatges, puix que aquesta com era d'esperar, després dels precs que li hem adreçat des del "Bloc del transeünt", ha respost amb una franquesa que és molt d'agrair, puix que no tan sols s'ha limitat a dir-nos el que demanàvem—les causes que els obligaren a suspendre la publicació de la revista—, sinó que afegeixen, per assabentar-nos millor, les quantitats que serien necessàries per tornar a la palestra el nostre volgut setmanari.

De la mateixa manera que manifestem el nostre agraïment vers l'empresa editora per la franquesa i amplitud amb què ha contestat les nostres demandes, hem de dir també sense reserva que si la declaració que ara han fet al públic l'haguessin donada abans de suspendre la seva publicació, crec fermament que aquesta no hauria tingut lloc, puix que és de creure que gran part del públic hauria prestat el seu ajut desinteressat a la revista, car no es pot negar que Imatges era volguda i per tant mereixedora d'un petit sacrifici per part dels seus admiradors. No hem tampoc d'insistir molt en aquest retret fet a l'empresa, perquè es veu que el cop mortal va ésser sobtat i fou donat per la vaga de tipògrafs malauradament en el moment que tot feia ésser optimista.

L'empresa creu que tot això pot refer-se, però com qui no demana res diu que els manquen 75.000 pessetes, que junt a les 25.000 que ells oferiren aportar, es podria assegurar la publicació durant dos anys, manera segura de no perdre els diners en ella esmerçats. Com si defugís la publicitat en els diaris, prega el públic d'adreçar les ofertes a la plaça de Catalunya, 17.

Dissortadament sóc un de tants admiradors de Imatges que no posseeixo les 75.000 pessetes necessàries, i per això no puc oferir-le a Plaça de Catalunya, 17, com es limiten a dir els de l'empresa, i per aquesta raó continuaré des d'ací explicant les meves idees amb la convicció de no ofendre

TASTEU-LO
MOST ARNAUTED
DROGUERIES I FARMACIES

ès de Imatges, *puix que en mi tan sols han de veure l'admirador voluntariós que desitja vivament la reaparició de la tan enyorada revista i que creu que amb la publicació de les notes es fa propaganda per a ella.*

Desitjaria molt equivocar-me, però tinc la convicció que les 75.000 pessetes sol·licitades no seran lliurades als de l'empresa inicial de Imatges, puix que es tracta d'una quantitat massa crescuda per a proporcionar-la un solament.

Si l'empresa volgué demostrar l'interès que han de tenir en la reaparició del setmanari, jo crec que en lloc de limitar-se simplement a demanar una quantitat que no els serà lliurada tota d'un cop, haurien de proposar altres combinacions per a la consecució del que tots desitgem. Quins són aquests medis? A mi se me n'acuden dos, però segurament en trobaríem molts d'altres: primer, en lloc de demanar la quantitat sol·licitada, que ja hem dit que seria difícil de recollir, s'hauria de calcular el nombre de subscripcions necessàries per a cobrir les despeses, i un cop això sabut, llavors, gràcies a una intensa propaganda que tots els diaris catalans desinteressadament acollirien, no seria difícil de trobar els subscriptors necessaris, i més tractant-se d'una revista que ja és coneguda pels exemplars que portava publicats. Amb aquestes subscripcions i el capital que disposa l'empresa, és de creure que l'èxit fóra segur, perquè tots procuraríem fer prosèlits, puix que jo mateix que no puc aportar 75.000 pessetes en canvi no em seria molt difícil proporcionar vuit o deu subscripcions. Si malgrat del manifest l'empresa continua creient que sense les 100.000 pessetes no pot reaparèixer Imatges, *respectarem la seva opinió per estar més bregats en negocis editorials, però creiem que aquesta quantitat l'única manera possible de recaptar-la seria fent petites accions, per exemple de 100 pessetes, o bé de 25, com proposa el bloquista del dia 29 de març. En aquest cas seriem molts el que podríem subscriure una o dues accions. Aquesta és la meva segona proposició.*

Que perdonin els empresaris de Imatges si continuo insistint amb tot això, però creient que aquesta qüestió no ha d'acabar-se satisfactòriament amb el que ells proposen en la seva nota, he volgut manifestar la meva opinió, i segurament altres bloquistes voldran fer-ho. Després d'haver recollit totes les proposicions, que procuri Imatges orientar-se i ens digui també la seva opinió, puix que ho agraïrem molt. Als bloquistes els he de pregar que continuïn insistint, puix que si aconseguim veure realitzats els nostres propòsits, el "Bloc del transeünt" podrà apuntar-se una gran victòria.

* * *

Vull comptar-me entre els admiradors de la desapareguda revista gràfica Imatges perquè puc fer-ho, puix que per això no cal més que constatar el fet que no vaig deixar de llegir cap exemplar de la nostra revista, i sempre vaig fer-ho amb preferència sobre la resta de la premsa que rebia en el mateix correu. Fet aquest aclariment queda demostrat també amb el goig que he llegit els quatre articles inscrits en aquesta mateixa secció i dedicats tots a Imatges.

Feia temps que pensava amb Imatges i no podia avenir-me a què la revista desaparegués d'entre nosaltres sense que per ningú fos planyuda la seva desaparició i el temps haesvait les meves temences, puix que en l'interval de pocs dies han aparegut aquests quatre comentaris. Aquest fet ens demostra que Imatges era volguda pel nostre públic, puix que no ha calgut més que iniciar la qüestió i els articles han anat succeint-se. També s'ha de fer esment del fet que pocs assumptes han merescut tants comentaris en aquest acollidor "Bloc del transeünt", com en el cas de Imatges, la qual cosa ens diu sobrerament que, encara que amb un xic de retard, compta amb lectors entusiastes. Tot això hauria d'ésser recollit i estudiat per la Direcció del desaparegut setmanari, per així fer-los decidir a reprendre la publicació de la tan inspirada revista.

Poques coses podré afegir al manifestat pels quatre bloquistes que m'han precedit, i per això tan sols em limitaré a fer una mena d'estudi crític de tots aquests comentaris; demanant ensems perdó a la Direcció del setmanari, per entendre que amb aquesta tasca vinc a fer una cosa que correspon a ells.

El primer bloquista, el dia 5 de març, es plany amb força raó del poc comentada que havia estat fins aquell dia la desaparició de Imatges, puix que llevat de la nota que va donar la Direcció de larevista en acomiadar-se, ningú no havia fet cap comentari al voltant del que ens ocupa. Aquest plany del primer bloquista pot retirar-se, puix que el que ell va iniciar ha estat seguit per quatre més, i és de creure que no acabarà ací, ja que amb tota seguretat n'aniran apareixent cada dia més, secundant la campanya iniciada per l'esmentat bloquista. Amb ell hem d'admetre tots la necessitat de la premsa gràfica en la tasca catalanitzadora, puix que ella posseeix recursos suprem i plau molt a tots els catalans. Per últim, aconsella que en reprendre's la publicació de Imatges es fes una bona propaganda per tal de recollir força subscriptors i algun protector de l'esmentada revista.

El segon bloquista, el dia 8 del mateix mes, fent ressò al manifestat pel primer, diu que li agrada el record perquè ell també l'enyora, però enfocant malament la qüestió, retren la sèrie de defectes que al seu entendre tenia la revista, perquè fossin corregits enpublicar-se novament Imatges. A tot això he de manifestar, que encara que no es consideri a Imatges com una revista perfecta (que al meu judici ho era) no és hora a propòsit per fer retrets, ans al contrari, el que hem de procurar és en veure aviat altra cop a Imatges, perquè més tard, quan ella tingués vida pròspera, fos perfeccionada convenientment, atenent, però, als ingressos que produís la seva venda.

El bloquista que el dia 12 s'ocupa de Imatges demostra estar molt assabentat del que fa referència a la revista, puix que diu, atenent-se a les manifestacions fetes per un de l'empresa editora, que es va deixar de publicar per causes econòmiques, produïdes pel desnivell entre els despeses i ingressos, que al principi fou crescut i que darrerament minvà, però que tot i així era massa gros per al grup d'entusiastes que la mantenien. Proposa amb encert l'engruixir aquest grup perquè així fossin les càrregues més tolerables.

Finalment, el darrer bloquista, el dia 14, aconsella també la reaparició de Imatges, proposant en la seva publicació dues èpoques, la primera de propaganda, en la qual es donaria a conèixer al públic i a base d'anuncis i preu econòmic, i així un cop fos prou coneguda la revista, aleshores iniciar la segona època amb tots els perfeccionaments possibles. Aquest mitjà de propaganda el crec oportú, perquè, malgrat d'haver-se publicat Imatges durant sis mesos, era encara per molts catalans desconeguda.

Heus ací explicat en breu paraules el curs que han seguit les coses i la insistència en què ha estat demanada la reaparició de la revista catalana.

Jo crec que el meu escrit no serà el darrer dels que s'ocuparan de Imatges, puix que és d'esperar que algun altre administrador seu agafarà la ploma per a demanar el mateix, fins aconseguir-ho. A tots ells m'adreço per pregar-los que ho facin tot seguit, per veure si amb la nostra insistència podem cridar l'atenció dels dirigents de Imatges amb el fi de decidir-los a reprendre la seva publicació. És de creure que darrera tants precs, la Direcció de Imatges es decidirà a dir-nos quelcom.

LA PUBLICITAT

PREUS DE SUBSCRIPCIO

		Ptes
Barcelona, mes	. . . . . .	2'50
Península ibèrica, trimestre	.	7'50
Amèrica llatina	" .	8'50
Altres països	" .	25'—

SERVEI METEOROLOGIC DE CATALUNYA

Situació general atmosfèrica d'Europa a les set del dia 6 d'abril de 1931:

Per Suècia i la mar Bàltica passa un cicló en direcció a Polònia, acompanyat de vents forts i pluges des d'Anglaterra i França fins a Txecoslovàquia.

També hi ha molta nuvolositat i s'observen algunes pluges al Marroc i Andalusia, degut a un mínimum baromètric situat al Marroc francès i que tendeix a internar-se a la Mediterrània.

Al nord de la Península Ibèrica i al migdia de França el temps és bo amb cel gairebé serè i vents fluixos.

Estat del temps a Catalunya, a les vuit:

Per totes les comarques costeres domina cel nuvolós i boirós amb vents fluixos del nord o nord-est; en canvi, per l'interior del país el temps és bo amb cel serè.

Les temperatures extremes han estat les següents: màxima, 21 graus a Seròs, i mínima, tres graus sota zero al llac Estangento.

AIGUA IMPERIAL VICHY

La Societat Catalana d'Oto-rino-laringologia celebrarà sessió científica avui, dimarts, a les deu de la vetlla, al local social de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya (Llúria, 7). El doctor Lluís Vila i Abadal dissertarà sobre "11 casos de càncer laringi, tractats durant l'any 1930. Procediments quirúrgics i procediments físics". S'invita a l'assistència tots els especialistes.

JOIES VERITABLE OCASIO
per a compres a bon preu aneu a la Joieria Magriñà, Tallers, 41

El Cònsol general de Bèlgica i Madame Chaidron tenen l'honor de portar al coneixement de llurs compatriotes que els rebran demà, dimecres, dia 8, en ocasió de complir anys Sa Majestat el Rei dels belgues al seu domicili particular, carrer del Císter, lletra E. (actual-quarts de set a les nou.
quarts de set a nou.

Relleus JOAN SERRA
Canuda, núm. 33

NO HI HAN PAGAMENTS D'HISENDA

Per a demà el delegat d'Hisenda no ha assenyalat pagaments.

LES VICTIMES DE LA MISERIA

Ha estat trobat ajegut al mig del carrer de la Claveguera un home de 53 anys, fill de Lleida, amb símptomes de depauperació evidents.

Traslladat per uns transeünts a la Casa de Socors de la Ronda de Sant Pere, els metges de guàrdia han diagnosticat que patia misèria fisiològica. En una ambulància ha estat transportat a la Comissaria Municipal de Beneficència.

UNA BARALLA SAGNANT

En sortir d'un bar del carrer de Sant Rafel, Rosend Gisbert Tache, de 34 anys, i Genís Solano, discutiren acaloradament per una jugada i arribaren a les mans.

Sense que les persones que presenciaren la baralla poguessin evitar-ho, Solano va treure un ganivet i va produir a Rosend una ferida inciso punxant a l'abdòmen.

L'agressor es féu escàpol, mentre el ferit era portat a la casa de Socors del carrer de Barbarà, on qualificaren el seu estat de pronòstic reservat i després de practicar-li la cura d'urgència fou traslladat a l'Hospital Clínic.

ZOTAL
PER A DESINFECTAR TOTA MENA DE LOCALS

CARNISSERIA ROBADA

La nit del diumenge, quan tornà a la carnisseria establerta al carrer de Guardiola i Puig, núm. 11, el propietari es trobà que havia estat violentada la porta de l'establiment que tres hores abans havia deixat tancada.

Practicat un examen trobà en desordre diversos objectes de la tenda i que faltaven d'un caixó del taulell 200 pessetes en bitllets del Banc d'Espanya i 50 en metàl·lic.

PASTILLES LAXANTS PRATS
És el millor purgant

Una dona assassinada pel seu amant

Al núm. 11 del carrer del bisbe Laguarda, un individu anomenat Ferran Milles Fernàndez, d'ofici cambrer, donà mort a la seva amant Rosa Anglada, amb la qual feia vida marital des de fa tres mesos.

L'agressor es presentà voluntàriament a la policia, explicant que s'havien barallat per fútils pretextos però que ella el feia víctima de les seves demandes de diner; encegat li clovà una ganivetada que produí la mort de la seva amant.

El jutjat es presentà a la casa del fet trobant la dona estesa al llit; presentava diverses ferides de les quals rapava molta sang. L'agressor se serví d'una navalla d'afaitar per a cometre l'agressió.

Correspon al jutge d'Hospital instruir les primeres diligències. L'agressor ingressà als calabossos del Palau de Justícia.

La "Societat Barcelonina d'Amics de la Instrucció" celebrarà Junta general avui, dimarts, dia 7, a les sis de la tarda, de primera convocatòria, i a dos quarts de set de segona, al local del Foment del Treball Nacional.

Unes mans boniques són la millor executòria de noblesa; embelliu, doncs, les vostres amb BELLADERMIS de Myrurgia.

T. S. F.

Programes per a avui

UNION RADIO BARCELONA

"La Palabra", diari parlat de Ràdio Barcelona.

8 a 8'30 matí: Primera edició.

8'30 a 9 matí: Segona edició.

11'00: Campanades horàries de la Catedral. Nota del Servei Meteorològic de Catalunya. Estat del temps a Europa i a Espanya. Previsió del temps a Catalunya, a la mar i a les rutes aèries. Nota meteorològica radiotelegràfica per a les línies aèries.

13'00: Emissió de sobretaula. Tancament del Borsí del matí. El sextet Ràdio alternarà amb discos selectes: "Calatayud" (pas doble), P. Palau; "La comparsa criolla" (tango), Raquel L. Oliva: "Ensueño" (vals lent), Refalà i Galés; "Jours d'autrefois" (gavota), H. Mannfred; "Los diamantes de la corona" (selecció), F. A. Barbieri.

Informació teatral i cinematogràfica

"El Gran Capitán" (one-step), A. Bruguera; "La calle de Alcalá" (cançó flamenca), I. Saperes; "Madame Pompadour" (serenata), E. Meyer; "Tannhaüser" (selecció), R. Wagner. béniz; "Cañitas" (pas doble), Prome-

Clarion Radio

"Cielo sin nubes" (barcarola), I. Alteo.

15'00: Sessió radiobenèfica, organitzada exclusivament en obsequi de les institucions benèfiques, asils, hospitals i cases penitenciàries de la Península, amb discos escollits.

16'00: Tancament de l'estació.

17'30: Obertura de l'estació.

Cotitzacions dels mercats internacionals i canvi de valors. Tancament de Borsa.

"Rosina" (pas doble), F. Soro i J. Gravalosa, trio Ibèria; "El pagano de Tahití" (cançó pagana), N. H. Brown i P. Puche, per Marc Redondo; "Te quiero" (tango), B. Estany; "Amores y amoríos" (vals), R. Esteve, trio Ibèria; "Lohengrin", R. Wagner, tenor Knote i Orquestra de Berlín; "Eureka" (fox), E. Clarà, trio Ibèria.

18'00: El trio Ibèria interpretarà: "Sourire printanier", Ch. Salomez; "Minuetto pomposo", L. Ganne; "Le filleul de Yo Yo" (selecció), K. Weiller; "Attendez" (canzonetta), J. Estera; "Cielo azul" (pas doble), J. Ortiz de Zárate.

19'00: Transmissió des del saló de te de l'Hotel Ritz. Audició de danses modernes a càrrec de l'Orquestrina Verner.

20'30: Curs elemental d'anglès, amb assistència d'alumnes davant el micròfon, per les Escoles Massó, a càrrec de la professora nadiua Miss Kinder.

21'00: Campanades horàries de la Catedral. Nota del Servei Meteorològic de Catalunya. Estat del temps a Europa i a Espanya. Previsió del temps a Catalunya, a la mar i a les rutes aèries.

Cotitzacions de monedes i valors. Tancament del Borsí de la tarda.

21'05: Setmana còmica, revista festiva en vers, escrita i recitada pel popular autor i actor Joaquim Montero.

Sardanes

21'20: Concert a càrrec de la cobla Barcelona: "Capvesprai", A. Obiols, prevere; "Eixalabrada", A. Vives; "La Verge vella", R. Serrat; "Cançó eterna", J. Serra; "Les neus que es fonen", E. Morera; "Zaira", J. Garreta.

22'00: Notícies de premsa.

Música "da Camera"

22'05: Emissió a càrrec d'Edelberg Massmann, soprano; Maria Bornemann, mezzo soprano, i el quartet de corda de l'estació. "Euryanthe" (obertura per a orquestra), C. M. Weber; "Cançó del vianant" (duo), Rubinstein; "Cançó de la lluna" (duo), Gade; "Preludi i fuga" (quartet de corda), A. Glazounov; "Somni d'una princesa", Frimk, senyora Massmann; "Serenata", J. Brahms, senyora Bornemann; "Courante", A. Glazounov; "Qui les ensenyava cantar" (duo), Hildach; "Adéu als ocells" (duo), Hildach; "Serenata en "la major" (quartet de corda), N. Arteibouchev.

23'15: Audició de discos.

24'00: Tancament de l'estació.

Proveu-lo, sense compromís, a casa vostra mateix. Us convencereu que és l'aparell més perfecte. — Construïts més de 1.000.000.
ATWATER KENT RADIO
AUTO ELECTRICIDAD
Diputació, 234 - Barcelona
Madrid Valencia La Coruña Bilbao Sevilla Alicante

Els Tribunals

ASSENYALAMENTS PER A AVUI

AUDIENCIA PROVINCIAL

Secció primera. — Dos orals per estafa i furt contra Víctor Lucas i Josep Ansaldo.

Secció segona. — Dos orals per amenaces i malversació contra Josep Morros i Marian Olmos.

Secció tercera. — Dos orals per furt i estafa contra Lluís Vivareli, Miguel Antoni Ferrera.

Secció quarta. — Dos orals per estafa i tinença d'armes contra Joan Amaiza i Joan Sala.

Studio Cinaes
(KURSAAL)
Presentarà divendres, dia 10 del que som, a les 22, en
SESSIO UNICA
Un film de Jean Lods:
"CHAMPS ELYSEES"
"MA PETITE COUSINE"
(drama d'avant-guerra)
Un film de Howard Hawks:
"LA ESCUADRILLA DEL AMANECER"
(The Dawn Patrol)
Es despatxen localitats, sense recàrrec, al KURSAAL, tots els dies, de 5 a 7

El dolor de l'ESTÓMAC
es cura amb dues tauletes de
REGULÀCIDO
després de cada àpat
Únic remei que en eliminar l'acidesa exessiva, deixa la quantitat necessària per a assegurar la digestió.
Completament inofensiu pot péndre's a totes hores.
REGULÀCIDO
regulador de l'acidesa de l'estómac
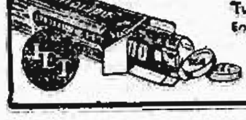
Tub de 20 tauletes: 2 pessetes
En farmàcies i centres d'especifics

EL BARATO
Solament per pocs dies
PREUS EXCEPCIONALS EN ARTICLES DE DARRERA NOVETAT

SEDA artificial estampada, a	2'35	Ptes.	metre
LA MILLOR FAYETINE, 200 colors ...	2'70	"	"
POPELIN LLANA, colors llisos, a ...	2'15	"	"
CRESPONS llisos seda artificial, a ...	3'10	"	"
SCHANTUNG superior, bonics colors, a	2'60	"	"
TOILE SEDA artificial i natural barrejada	2'75	"	"
CRESPONS estampats, moda, a	4'10	"	"
CREP-SETI superior, colors llisos, a	5'50	"	"

I MOLTISSIMS ALTRES ARTICLES DE MODA TOTS DE RECENT FABRICACIO

QUATRE PLENS JUSTIFIQUEN L'EXIT DE
ELS CRIMINALS
CADA DIA A ROMEA

¿US INTERESSA CONEIXER ELS USOS I COSTUMS DE TOTA LA HUMANITAT?
Vegeu al cinema
Fantàsio
La melodia del mundo

Film d'art que ha fet cèlebre el seu creador
Walter Ruttman
Es projecta amb la deliciosa comèdia parlada en espanyol
ASI ES LA VIDA
per Josep Bohr i Lolita Vendrell -- Programa Gaumont

CROSLEY
NOU MODEL
"WIGIT" Pessetes 595

Complet amb làmpares i altaveu
Circuit SCREEN - GRID de 5 làmpares, molt selectiu i de gran abast
Millor que els de doble preu dels fabricants europeus
Distribuïdors: RADIO TRAFALGAR, 3

EL PARTIT CATALANISTA REPUBLICA

ELS ACTES DE DIUMENGE

EL MITING DEL TEATRE ESPANYOL

Diumenge al matí, davant d'un ple que ocupà totes les localitats del teatre Espanyol, se celebrà el miting que Acció Catalana Republicana donava com a presentació dels candidats.

Ocupaven la presidència el senyor Banús, que presidia, els senyors Emili Ferreres, doctor Santinyà, Tió i Rodés, Garriga, Sarsanedes, Bernades i Ferrer Vilches.

El president, prèvies unes paraules inicials, donà la paraula a l'advocat senyor Tió i Rodés, el qual féu exposició del programa que posaran en pràctica els homes d'Acció Catalana Republicana.

Les pròximes eleccions han d'és per la voluntat del poble d'aquest poble que ja està cansat de tiranies i caciquismes d'aquests homes que, servint els interessos d'un descendent de Felip V, s'han fet amos de la ciutat per voluntat d'aquells, per un nomenament de Reial ordre que no era la voluntat del poble. Ells han fet sofrir tota mena de vexacions al nostre poble en la parla, en les institucions, en la cultura, en tot el que pogués perjudicar els catalans; per això ara que hi hauran unes eleccions, cal que tots els ciutadans signifiquin el seu vot per a aquells qui faran la defensa dels nostres interessos. Després de dissertar sobre la conveniència dels Ajuntaments populars i no aquells de Reial ordre, finí el seu parlament advocant per la democràcia i la llibertat i pel triomf dels nostres ideals.

Seguí el senyor Martí Esteve, que digué: Després d'una absència de vuit anys en les lluites electorals, tornem a la palestra amb una energia i vitalitat suficients per a fer triomfar la nostra candidatura, que és la de la llibertat, la república i la democràcia.

República vol dir responsabilitat, govern, ordre polític i no anarquisme, injustícia, com la volen presentar els seus detractors.

La República, fugint de les dictadures, vol dir també llibertat i justícia.

Ara, període d'eleccions, gaudim d'una llibertat illimitada de Premsa, però un cop passades aquestes tornarem a sofrir la censura.

Recordo que en els meus temps d'adolescent, l'any 1914, que en unes eleccions a diputats a Corts es presentaren dos partits a Catalunya: la Lliga Regionalista i la coalició Centre Nacionalista Republicà-Partit Radical. Això féu que triomfés amb tota regla la Lliga, que sortí beneficiada d'aquella coalició del Partit Nacionalista Republicà. Nosaltres no volem sofrir un perill semblant formant cap coalició, que fóra enrobustir la Lliga, aquest partit que fugint dels seus principis tolera que a la bandera catalana li faci ombra una altra bandera, la bandera de la monarquia, no la bandera de la Confederació Ibèrica, que tots respectaríem. (Ovacions.)

A l'Ajuntament, l'any 1923, quan ens foragitaren d'aquella casa, hi havien 400 milions de deute; ara n'hi ha 800. Tot això ho han fet els homes de la dictadura, aquells que no tingueren cura a fer construir una font de Minerva que costà 300.000 pessetes. Després, amb els diners de la ciutat, es féu construir un palau per a aquell descent de Felip V, mentre als hospitals fan falta més de 3.000 llits per a poder donar acolliment als malalts. Des de l'any 1923 no s'havia donat ni una paletada més en els Grups Escolars; han estat els homes d'Acció Catalana Republicana que en el terme d'un any i mig han aconseguit l'acabament i inauguració d'aquests grups que tanta falta feien a la cultura dels nostres infants, lluitant sempre amb l'oposició dels altres regidors, formats per homes de la Lliga, radicals i major contribuents, capitanejats pel senyor Pic i Pon (se senten unes veus poc elogioses per a En Pic i Pon), han estat homes d'Acció que s'han oposat que es tornés a formalitzar un contracte de neteja amb una empresa que tant de mal feia a la ciutat, nosaltres volíem que aquest contracte no es fes fins al nou Ajuntament popular, però els homes de la Lliga han fet sempre el bloc d'oposició, ja que, segons ells, eren maniobres nostres el defensar les coses de la ciutat.

Acabà recomanant que votessin Acció Catalana Republicana.

Fou molt ovacionat.

El candidat pel districte II Joan Santinyà digué:

Jo no us parlraé de política, els meus companys que han parlat abans ja ho han fet llargament; us parlaré de les qüestions que ha de resoldre l'Ajuntament i que formen part del nostre programa en la tasca a realitzar. Em refereixo a les qüestions de què tan necessitats estem, a les qüestions de Sanitat, Higiene i Cultura.

Ací tots els pressupostos van destinats a mantenir un exèrcit, un pressupost que s'eleva a una quantitat considerable; en canvi, es negligeix la campanya antituberculosa, malaltia que s'emporta cada any més de 2.000 ciutadans. Molts es podrien guarir d'existir un bon servei. N'existeix un, el de la Mancomunitat, però aquest, davant el nombre crescut de malalts, és insuficient. Després el programa de les escoles és una altra cosa de cabdal interès.

Avui és una minoria la que desitja la monarquia; els homes intellectuals s'han posat al costat de la República; homes com Marañón, Jiménez de Asua, Pérez Ayala defensant des de l'alt lloc que ocupen dintre la ciència els uns i dintre les arts els altres, aquest canvi de règim, que obrers i estudiants han significat repetidament. Els estudiants, abans promovien aldarulls pel sol fet d'obtenir unes vacances, avui no: han demostrat que ells no volien fer festa pel sol capricі de fer-ne: ho feien per a protestar d'un règim.

Voteu, doncs, per la República!

En alçar-se l'illustre mestre Amadeu Vives, el públic l'ovacionà llargament.

Fet el silenci, començà a llegir el seu discurs, molt llarg i molt interessant. Durant la seva lectura fou interromput diverses vegades pels aplaudiments del públic.

Primer féu notar com els artistes, per regla general, no s'han entretingut mai a averiguar si tenen o no deures polítics que complir o interessos que defensar o vindicar. La manca d'educació política, tan lamentable i tan general al nostre país, en els artistes arriba a extrems increïbles. Així no s'han donat mai compte de l'obligació en què estan d'intervenir en les lluites electorals, ni s'han fet càrrec que la seva abstenció és un veritable delicte contra la societat. Sembla, però, que actualment s'ha desvetllat la consciència de molts i en aquestes eleccions estan disposats a donar un bon exemple de civilitat.

Evocà l'espectacle en un dels pobles de la costa, de la sortida de les barques per anar a pescar, en un dia de calma a la mar. Però s'escau, de vegades, que tot d'una varia la direcció dels vents i una nuvolada llunyana s'apropa amenaçadora, i sense donar temps per res, esclata una tempestat violenta. Els pescadors pretenen guanyar la costa, i com més s'hi apropen, més forta és la tempestat. Les onades són muntanyes d'aigua, i la lluita per treure la barca a terra, esdevé tràgica i heroica. Aleshores no queda al poble cap persona que no corri a la platja per ajudar i encoratjar aquells homes que es troben en perill, i tothom estira la corda que amarrada a la barca, és l'única salvació dels pescadors.

I bé, en recordar les catàstrofes polítiques que hem presenciat aquests darrers anys — afegeix — m'ha semblat que veia el nostre país i el nostre patrimoni i la nostra cultura en perill d'un naufragi, i que per tal d'evitar-lo, les campanes tocaven a sometent i cridaven els homes de totes les edats i estaments, i m'ha portat sense donar-me'n compte, cap a la platja i a demanar quin era el lloc que em corresponia en la gran obra de salvació que calia realitzar, i m'han assenyalat un lloc, i he vingut a ocupar-lo i espero que em digueu més concretament què és el que voleu que faci.

Assenyala la seva sorpresa perquè es creia que en aquesta obra de salvació hi serien tots i diu que si, a la platja, algú del poble hagués deixat d'anar a estirar la corda salvadora, hauria hagut de fugir del poble.

Afegeix que hi ha una cosa pitjor que sentir campanes i no saber on sonen: el pitjor és no sentir-les.

Referint-se al sector "centrista", diu que manquen a l'obra de salvament, perquè diuen que és ruès pràctic deturar les onades de la mar, que salvar la barca, els seus homes i el seu tresor. Qualifica aquesta actitud com la més gran de totes les follies.

Digué que l'actitud dels centristes, més que una follia sembla un monopoli en mans de tots els arrepleguissos de la política espanyola, entre els quals es compten aquella mena de regionalistes estil poble espanyol, que tant engrescava Primo de Rivera i el magnífic marquès de Foronda.

Seguí dient que aquests polítics tenen l'absurda dèria de fer caminar Catalunya per camins que no vol seguir. Tota vegada que el nostre poble s'ha manifestat prou clarament.

El monarquisme la reputa, a Catalunya, "cosa falsa i de creació artificial", i pregunta: ¿com han pogut equivocar-se, doncs, els mateixos que han creat tal artifici?

Examinà el panorama dels partits polítics catalans, i digué que a Catalunya, d'una banda, hi havia la Lliga i de l'altra Acció Catalana Republicana. La primera tenia el prestigi dels seus homes i la pràctica i la ciència polítiques. A la segona eren aprenents de política i tenien una manca absoluta d'organització i afegí que si Catalunya s'ha decantat de la banda dels darrers, és perquè sap que la seva llibertat política, perquè ho sigui de veritat, ha d'ésser-li lliurada de mans del poble.

La prova més evident que a Catalunya la Monarquia és una farsa i la República una realitat, la teniu en què mentre la Lliga no són monàrquics, sinó que en fan, nosaltres podem parlar de República amb tota la llibertat del nostre esperit i sense cap reserva mental.

I bé — afegí — si els de la Lliga són realment monàrquics, a veure si es veuen amb cort de cridar públicament visca D. Alfons.

Es referí als manifestos electorals que diuen que només s'ha de parlar d'administració, però pregunta quina eficàcia pot tenir un partit que no parla de principis...

Seguí dient que el nostre plet és exclusivament de cultura, i que entre les moltes branques de la cultura hi ha la de les belles arts. Però cal especialitzar-se. La meva feina principal ha d'ésser ocupar-me de la música, i organitzar el seu ensenyament.

Manuel Carrasco Formiguera fou rebut amb una xardorosa ovació que durà llarga estona.

Es una satisfacció per a mi — va dir — encara que no en faig cap èxit personal, aquesta mena d'entusiasme que veig reflectir en els vostres rostres. Les hores d'exili, passades a la presó, a presidi, i els dies pertorbadors de la persecució són verament recompensats amb aquesta mostra de simpatia que m'acabeu de fer objecte i que jò dic que és al partit.

El vostre entusiasme és la fermesa de la confirmació dels ideals que són perdurables per damunt de tots els exilis i el trencar el son dels meus infants amb el despertar de la policia que perseguia tots els catalans, mentre els criminals es passejaven tranquillament, i altres que es diuen catalans, vestien la cassaca de ministre per servir un enemic meu i vostre.

A continuació atacà amb termes enèrgics i de fonaments lògics la monarquia. Va fer declaració explícita de fe catalanista en paràgrafs que aconseguiren llargues ovacions, i per acabar, va dir:

Anem a una lluita definitiva, el poble és qui ha de parlar. Ja sabem que existeix aquesta gran massa de públic indiferent, de panxa-contents, de senyors Esteves, que els horroritzà la reivindicació de la llibertat; per això vosaltres que sou ací, feu veure als vostres companys que cal que el poble dipositi la seva confiança per assolir els nostres ideals. Mentrestant, retem homenatge a la sagrada memòria d'aquells que van morir en defensa de la República a Jaca, i aquells altres que en defensa del mateix, foren atacats a Madrid.

Fem com en el monòleg del plorat poeta Guimerà, en el mestre Oleguer, on després de veure morir els seus compays i de caure ell mortalment ferit, sent una veu contrària que crida "Visca Felip VI" Ell, redreçant-se, té encara forces per a cridar, des de darrera les barricades: "Via fora, lladres!" Nosaltres hem de dir, doncs, el mateix: "Via fora, lladres!"

Acaba el seu discurs, i és llargament aplaudit.

El senyor Banús, que presidia l'acte, amb breus paraules li dóna per acabat.

EL MITING D'ABANS D'AHIR A LA BARCELONETA

A les onze del matí i al Cinema Marina de la Barceloneta, tingué lloc diumenge el miting electoral d'Acció Catalana Republicana de la Barceloneta.

Una gran gentada d'aquella popular i catalanissima barriada emplenava l'espaiós cinema, molt abans de l'hora en què havia de tenir lloc l'acte. Pels voltants, nombroses forces de guàrdies de seguretat de peu i de cavall estaven disposades a intervenir.

LLUIS MASSOT

Obert l'acte pel doctor Florenci Coma i Roca, president del Centre d'Acció Catalana Republicana de la Barceloneta, féu ús de la paraula En Lluís Massot, delegat actual de Cultura de l'Ajuntament, a causa d'haver encara de parlar en altres actes del partit.

Parlà de la importància que té, en els moments actuals, la lluita electoral de diumenge vinent; digué que en un moment en què és ben palès el divorci existent entre els ciutadans de Barcelona i l'Estat espanyol, és evident que la cultura, la beneficència i moltes altres activitats a desenvolupar en la nostra ciutat, ha d'ésser obra dels Ajuntaments.

Seguidament remarcà la necessitat d'escoles que travessa actualment la nostra ciutat, aminorada en bona part pels regidors d'Acció Catalana Republicana del nostre Consistori, malgrat les quals activitats no s'han pogut encara remeiar totalment, puix que hi ha a Barcelona un cens de 100.000 infants dels quals solament poden ésser atesos 6.000.

Parlà seguidament de com Lluís Nicolau d'Olwer, vei de la Barceloneta, amb els cabals recaptats dels jocs prohibits creà l'Escola de Mar per als infants necessitats, de més a més de la cultura espiritual, d'una cultura física d'aire i de sol. Remarcà seguidament l'obra destructora de la Dictadura al nostre Ajuntament, per a arribar a la conclusió que els únics que poden seguir la labor de Catalunya, República, Cultura i Economia al nostre Ajuntament han d'ésser els candidats d'Acció Catalana Republicana.

Forta aplaudiments coronaren les paraules del senyor Massot.

IGLESIES D'ABADAL

El culte advocat Marian Iglésies i d'Abadal, un dels prestigiosos candidats del districte, fou rebut pels nombrosos assistents a l'acte amb una gran ovació a peu dret.

Ciutadans — digué el senyor Iglésies i d'Abadal —: Recordaré primerament les paraules d'un patrici romà que cada vegada que parlava en públic acabava el seu parlament, fos quin fos l'assumpte de què hagués parlat, amb les paraules següents: Perquè Roma subsisteixi, s'ha de destruir Cartago. Doncs bé: perquè Catalunya pugui assolir els seus ideals, el Partit Catalanista Republicà ha de destruir les noses que s'oposen a la seva autodeterminació.

Féu seguidament un estudi de les monarquies espanyoles que han governat, i fa remarcar que Ferran VII trencà tres vegades els seus juraments de fidelitat a la Constitució, Isabel II els trencà dues i Alfons XIII per ara ha trencat el seu jurament en el mateix sentit, una sola vegada.

Fa allusió al que diu el partit de la Lliga Regionalista, que si en aquestes eleccions triomfen les candidatures republicanes ha de venir necessàriament, o bé la revolució o una altra dictadura. Amb arguments convincents, sovint trencats pels aplaudiments del públic, demostra el senyor Iglésies d'Abadal que si vingués una altra dictadura no seria res més que la prova que el cap de l'Estat no vol acatar la voluntat del poble manifestada per mitjà del dret al sufragi.

Explicà els propòsits seus i del partit a l'Ajuntament, completament diferents de les actuacions destructives dels radical i dels regionalistes. Digué que aquests darrers que volen acaparar la representació dels amants de Catalunya fan, en canvi, la seva propaganda per a les vinents eleccions en llengua espanyola, especialment en els barris obrers.

Acabà el seu parlament en mig d'una formidable ovació, dient que Catalunya ha d'ésser administrada pels catalans de cor i no pels monàrquics vergonyants.

ALTRES PARLAMENTS

Per manca d'espai no podem donar el text dels discursos que pronunciaren els senyors Josep M. Imbert, Francesc Masferrer i Joan Cases, els quals en abrandats parlaments, que el públic aplaudí entusiasmat, feren la definició dels ideals de Catalunya, República i Democràcia del Partit Catalanista Republicà.

MARTI ESTEVE

El senyor Martí Esteve, que havia pres part en altres actes polítics, arribà en el precís moment que el president notificava les causes de la seva absència.

Tot just acabada la llarga ovació a peu dret que li fou tributada per tots els assistents, el senyor Martí Esteve féu ús de la paraula.

Hem d'aprofitar aquest petit parèntesi — ha dit — quetot fa suposar que serà curtíssim, per a portar a Barcelona i a tot Catalunya el programa dels ideals d'Acció Catalana Republicana. Nosaltres enlairem una sola bandera al capdamunt dels pals nuus dels nostres centres, i no fem com els catalanistes monàrquics de la Lliga Regionalista, que enlairen al costat de la bandera de la nostra pàtria la bandera de la monarquia espanyola. La nostra bandera invisible té al costat dret el triple lema de Llibertat, Democràcia i República. (Aplaudiments.)

Féu història de la coalició de les eleccions de l'any 1914, que fou la causa del triomf de la Lliga Regionalista, la qual, recolzant-se en la célebre frase que enlairaven una sola bandera, alta, dreta i sola, convenceren l'opinió popular que ells eren els únics veritables catalanistes.

Alludint unes paraules d'A. Rovira i Virgili, diu que el Partit Catalanista Republicà no ha acceptat per a aquestes eleccions cap aliança, puix que per vèncer la Lliga Regionalista el nostre partit compta amb suficients electors addictes al nostre triple ideal. (Aplaudiments.)

Parlà seguidament del despotisme dels radicals al nostre Ajuntament, ajudats moltes vegades pels homes de la Lliga; i de les anomalies comeses pels servidors de la Dictadura.

Acabà el seu parlament el senyor Martí Esteve dient que el Partit Catalanista Republicà serà a Madrid un partit francament d'oposició, però que a l'Ajuntament de Barcelona no té cap altra aspiració que la d'un govern actiu, honest i econòmic, que és l'única forma de fer anar desapareixent l'enorme deute que ha deixat a la nostra ciutat el govern dels servidors de la Dictadura monàrquica.

No cal dir com foren aplaudides les darreres paraules del senyor Martí Esteve.

UNA LLETRA DE LL. NICOLAU D'OLWER

Heus ací el text de la lletra del nostre amic Nicolau d'Olwer:

"Amics de la Barceloneta:

Permeteu-me que de lluny estant m'associi a aquest acte. Els oradors us parlaran de la importància del moment actual, de la importància d'aquestes eleccions per transformar el govern municipal de Barcelona. Aquestes eleccions valen per dues, ja no s'ha de renovar la meitat de l'Ajuntament — com en les eleccions ordinàries es feia — sinó tot ell. Ara és l'hora d'haver de fer-hi el va-i-tot i de posar a mans d'una majoria catalanista i republicana el govern de Barcelona. Veig a la candidatura pel vostre districte — que també és el meu — tres noms que són una perfecta garantia de gestió honrada i de fidelitat als nostres ideals. En Martí Esteve, que porta amb ell el prestigi de la seva actuació exemplar en les dues vegades, abans i després de la Dictadura, que ha passat per l'Ajuntament. Es el regidor a qui la visió dels grans problemes urbans no li destorba d'ocupar-se del cas concret i del detall més mínim de la vida municipal, home de projectes i home de realitzacions.

En Marian Iglésies, el company de la primera hora, que d'ençà de la Conferència Nacional Catalana està amb nosaltres, i no ha mancat a donar el seu esforç en les hores més adverses. Advocat, ell fou dels que davant la Dictadura posà el seu treball i les seves dots, d'una manera més constant i eficaç, al servei dels bons catalans perseguits per la justícia militar, processats davant del Consell de guerra.

El doctor Nogués Gurri, ¿com gosaria jo presentar-vos-lo si vosaltres el coneixeu millor que ningú? Ferm catalanista de sempre, és l'home intelligent, bondadós, a qui molts de vosaltres heu acudit en les vostres hores de dolor.

Vosaltres, ciutadans de la Barceloneta, d'aquesta petita Barcelona filla de la mar, plena de sol i d'aire, donareu els vostres vots a la candidatura d'Acció Catalana Republicana. Les eleccions municipals tenen un color administratiu; per això van en la candidatura tres homes honrats i competents, però aquests homes representen també un ideari polític, perquè les eleccions d'ara, per ciutat, tenen sempre valor polític i més que mai les tindran aquestes, vingudes després dels anys de dictadura... aquests anys en què els capricis d'uns homes o d'un home sol havien de convertir-se en llei.

No m'he volgut estar d'adreçar-vos aquests mots per l'amor que tinc a la vostra barriada. Jo la conec bé, que la travesso cada dia, i ara, en l'absència forçosa, enyoro el sol i l'aigua de les vostres platges."

Un fort aplaudiment donà acolliment a les manifestacions del senyor Lluís Nicolau d'Olwer.

AL COLISEU POMPEIA

Ahir al matí tingué lloc l'anunciat miting d'Acció Catalana Republicana al Coliseu Pompeia, al qual assistí un nombrosíssim públic que omplia el vast local.

XAVIER REGAS

Comença recordant les paraules amb què acabà el seu discurs a l'Ateneu Graciene d'Acció Catalana quan per primer cop hi parlà. Diu còm estem vivint moments transcendentals en els quals està per decidir-se els destins de les nacionalitats que integren la Península Ibèrica. Estem a punt — diu — de decidir en un plebiscit que dirà a la monarquia que ja ha parlat prou en aquests vuit darrers anys. Vivim en un règim en què la immoralitat s'ha convertit en llei, i és contra aquest estat de coses que ens volem revoltar. A Espanya no es governa; tan sols es busca la manera de defensar un règim que s'esfondra; els governs caiem quan ja no li són útils. Per això anem a la cua de les nacions quant a cultura i sanitat, i al davant pel que fa a les repressions. Es per això que hem vist ametllar un hospital.

Es refereix després a les excuses que dóna el Govern per no derogar el codi de Galo Ponte i donar l'amnistia i l'ajut a Barcelona per l'Exposició, allegant que en resoldre-ho el Parlament, quan el general Berenguer fou amnistiat per R. D. i el senyor Ventosa contracta un emprèstit de 60 milions de dòlars a l'estranger a espatlles de les Corts, la Constitució i la Llei de Comptabilitat.

Es refereix a les objeccions que oposen les dretes — fantasma de la revolució, l'ordre, etc. — i a l'anarquista de Terrassa del senyor Cambó. Fa un panorama de la Rússia tsarista, i pregunta què ha aconseguit la Lliga per Catalunya si no és facilitats per anar al Govern civil i atravere la Unió Patriòtica cap al regionalisme. Acaba comentant una frase d'un orador monàrquic en què aquest retreu la puresa simbòlica de l'ermini, comentari que provoca una gran ovació. El discurs de Xavier Regàs fou sovint interromput pels aplaudiments del públic.

LLUIS MASSOT

El tinent d'alcalde delegat de Cultura de l'Ajuntament és saludat amb una ovació. Comença dient com els actes que se celebren aquests dies són com una pública controvèrsia. No hi ha, però, coincidència de locals, i això és una llàstima perquè seria molt interessant que davant unes eleccions aquesta controvèrsia es pogués realitzar en un mateix local. Si això fos possible ell hi intervindria més a gust, car l'auditori podria contrastar tan fidelment les opinions, programes i actuació dels diversos partits adversos en la lluita. Ja que no ho és, parlarà de problemes concrets en relació amb l'administració i govern de la ciutat, descendint de l'esfera dels principis i dels grans ideals de què parlava En Regàs a altra més modesta però viva i interessant indiscutiblement.

Fa notar com fins a la data no havia davallat en aquest terreny. Ara ho estima un deure i un dret. Un deure per orientar els ciutadans, i un dret perquè ha estat alludit; i per ço davant del poble demana la paraula per allusions, i afegeix:

En Maynés, l'actual cap de la minoria regionalista a l'Ajuntament, en l'acte de presentació de candidats de la Lliga va fer-me l'honor d'alludir-me. Es queixava de les lluites que havia sostingut i sostenia cada dia amb nosaltres, lluita constant i difícil, d'escomesa contínua dels elements precisament catalanistes i d'una mateixa procedència, recomanant-los que estessin preparats per ella, i que per la seva part havia procurat en el possible que es mantingués sorda, o sigui que no transcendís a l'exterior. I jo he de dir-vos que junt amb els altres companys hem tingut un interès contrari al del senyor Maynés. No solament no hem temut aquests debats, sinó que hem volgut que l'opinió se'n donés compte, perquè hauria estat lamentable que ens confongués en un mateix blasme i en una idèntica censura.

En certa ocasió vaig parlar del mite de l'ètica administrativa de certs homes de la Lliga Regionalista, i ho vaig fer amb pena, que ha augmentat en veure com en l'actual Consistori no ha estat possible, i no per culpa nostra, fer una obra conjunta de govern i moralització en la qual sempre estem disposats a coincidir. Però... quan plantejàvem problemes que interessaven a la ciutat, se'ns contestava amb el gastat disc que fèiem eleccions, i en front nostre es formava una pintoresca majoria regionalista - lerrouxista - piquiponiana. Voleu veure-ho? Una breu referència a diverses qüestions de l'actual Ajuntament en seran prova plena.

Recordareu que la Lliga conquerí anys enrera una aureola de prestigi i moralitat al Municipi lluitant en el possible contra les grans empreses i els grans contractes que pasturen pel pressupost municipal i l'endogaien.

Dones bé: va venir l'ocasió de demostrar que aquella sana orientació prosseguia i que les paraules que en l'any 1922 pronunciava En Maynés com a cap de la majoria regionalista d'aleshores, eren quelcom més que amenaces i propòsits, i els fets demostren que les unes i els altres han estat fallits.

Es va suscitar al Consistori la rescessió del contracte de neteja. Podia i havia de rescindir-se. Si més nó, havia de deixar-se integrament l'assumpte al nou Ajuntament, perquè aquest, amb l'autoritat que li donaria el recent mandat popular, l'embestis i el resolgués lliurement. Aquest era el punt de vista que nosaltres sosteníem. Es tracta del contracte més important del Municipi: puja anualment uns deu milions de pessetes. Per tal que el nostre criteri prosperés, perquè no es digués que la nostra oposició era sistemàtica i partidista, suggerírem una fórmula jurídica. Sotmetre el cas a dictamen d'un home tan prestigiós com el senyor Raimon d'Abadal, degà del Col·legi d'Advocats i que alhora és president de la Lliga Regionalista. Era de bon seny i de bona administració acceptar aquesta fórmula per salvaguardar els interesos de la ciutat, i... els regionalistes senyors Maynés i Cararach s'hi oposaren en el si dela Comissió Permanent i al Ple Consistorial capitanejant aquella arbitrària majoria que lligà Barcelona a una poderosa empresa per deu anys més, la qual cosa significa un mínimum de cent milions per ella amb càrrec al pressupost municipal, deixant sols en aquella ocasió, com en tantes altres que podria referir, als regidors coincidents amb l'ideari d'Acció Catalana.

La Delegació de Proveiments va correspondre en l'actual Consistori a un home prou conegut de l'opinió barcelonina i abans tan combatut per la Lliga com és En Joan Pich i Pont. L'especial manera d'actuar d'aquest féu que dos amics nostres, el malaguanyat Puig i Esteve i En Martí Esteve, se situessin en actitud francament fiscalitzadora. En canvi els regionalistes, amb el seu líder municipal al davant, hi col·laboraren constantment, i especialment en cèses tan vituperables com un famós concurs pel nomenament de personal que quedarà com una vergonya en els anals municipalescos i en la designació, amb el vot en contra de la meitat de la Permanent — per tant votant aquella vegada alguns homes de la Lliga amb nosaltres — de dos alts funcionaris que actuaren des del Govern civil en temps de la Dictadura en forma que els comerciants, proveïdors i botiguers encara recorden.

I si de proveiments passem a l'Exposició, no he de fer més que recordar als nostres esportius aquella famosa campanya que feren contra els que amb ocasió del dirt-track lliuraren l'Estadi a una empresa privada, i a tots els barcelonins, els que estaven entestats — el senyor Maynés ho estava tant que fins féu constar el seu vot contra — en què per entrar als jardins i parc de Montjuïc acabada l'Exposició Nacional en dies ordinaris fos precís tenir que pagar entrada, com si aquelles avingudes i passeigs no fossin del poble que els ha pagat amb escreix i durant molts anys suportarà una enorme càrrega financiera de tributs i gabeles.

I anem a les qüestions de la Cultura. S'ha dit que ningú no té el monopoli de la cultura; que a l'Ajuntament hi havia hagut sempre unanimitat en aquestes qüestions.

Això és fals. Cert que en el nostre temps a la Lliga Regionalista hi havia hagut homes devots de la cultura i encara n'hi han. Jo m'he honorat proclamant-ho ben alt i retent-los justícia, com a tots els elements que hi han col·laborat. Però també ben alt puc afirmar que trencant la bona tradició de la Lliga Regionalista en l'Ajuntament i la Diputació, homes de la Lliga han combatut sordament l'obra de cultura tractant despietadament de "savis" als que a ella es dedicaven, i suara s'han permès atacar-la a la llum del dia tot i dient farisaicament que l'estimaven.

Alludeix En Massot a l'actitud del senyor Maynés davant el projecte de pressupost de Cultura per a l'any actual, que explica amb tot detall, i diu a continuació:

Perquè tingueu noció exacta del succeït amb el capitost dels regionalistes a l'Ajuntament en coses de cultura i veieu com aquella unanimitat no existeix, m'ocuparé de l'afer del carrer de Lleida.

L'Ateneu Barcelonès, l'Enciclopèdic i el Polytechnicum, sollicitaren que l'edifici destinat fins ara a oficines fos convertit en grup escolar. No he de repetir les raons que recolzaven la dita proposta que, immediatament vaig recollir, fent-la meva en el si de la Comissió de Parcs i Palaus de Montjuïc. Sotmesa a deliberació, els senyors Pich i Rocha s'hi oposaren pretextant aquell que havia d'instal·lar-s'hi l'oficina de Proveiments i fent-los costat en aquella ocasió amb el seu vot el senyor Maynés.

Quan les entitats referides i les d'aquelles barriades es van adonar de l'ajornament absurd de la seva demanda, es constituïren en Comitè de propaganda i protesta i amb la tenacitat d'aquell Pere Spanyol del segle XVI, intensificaren la campanya. Aquesta donà els seus fruits. A causa d'ella o d'altres indicacions, el senyor Maynés, el mateix dia que jo presentava una proposició demanant la immediata cessió de l'edifici, en presentava una altra per a quedar bé com amic de la cultura popular, fent igual petició, però ajornant-ho per a l'any 1932.

Les dues proposicions restaren damunt la taula. La meva modesta experiència municipal em feia confiar que la signada per mi, de cessió immediata, no tardaria a triomfar. Jo, malgrat la pretesa unanimitat en les qüestions de cultura no l'havia aconseguida, si bé amatent esperava, encara que fos trist el mitjà, de poder-la aconseguir.

I aquesta vingué, es presentà en la darrera sessió consistorial abans d'entrar en període electoral, quan es podien encara resoldre qüestions de personal, però si passava aquella avinentesa els interessats en l'afer ja no hi serien a temps. I, és clar que vingué. Jo, als qui m'escolten i vulguin entendre les coses els diré que en aquella sessió vaig posar a un plat d'una balança simbòlica, la petició del grup escolar del carrer de Lleida per al primer d'abril, o sigui l'interès pels infants de la ciutat, la continuació de l'obra dels Grups Escolars; i els altres a l'altre plat les plantilles de personal de l'ex-Exposició que previsorament feia molts dies tenia jo damunt la taula per discutir-les i reduir-les, i que ells tenien necessitat d'aprovar, aquell mateix dia per assegurar el sou a germans, cosins i altres parents, amics i correligionaris. Oh miracle! Es produí l'equilibri, vingué la famosa unanimitat de tots els sectors consistorials, inclòs el sector regionalista, que

favor de l'obra de cultura. Que no se'n vantin, però, d'aquesta unanimitat. Amb el company Coll i Rodés reduïrem les plantilles rebaixant així la càrrega que elles representen per al pressupost comunal, no discutirem ni proposarem cap nom i les deixarem passar perquè estàvem en minoria, pel noble preu—oh trist *do ut des!*—d'arrencar unes oficines que per a res servien i convertir-les immediatament en Escola. Ja tenim explicat per quines *raons* veritables els homes que la Lliga té a l'Ajuntament laboren per la cultura. Sucumbint dignament a elles vàrem vèncer. Sota el nom gloriós del poeta Mossèn Cinto Verdaguer, dins breus dies serà inaugurat el nou grup, dins pocs dies i no l'any 1932, com volia el senyor Maynés.

Vaig a acabar, però vull fer servir aquestes explicacions d'exemple als ciutadans perquè votin amb disciplina i permetin així als homes del partit catalanista republicà obtenir una majoria de govern que els lliurarà d'haver de pactar i transigir amb els adversaris. M'he vist obligat a parlar de l'obra dels actuals líders municipals de la Lliga que aquesta no ha desautoritzat i per tant inclou en la seva obra, única que presenta com a programa per demanar els sufragis del poble, perquè he estat al·ludit i cal que a la llum del dia els electors judiquin a uns i altres.

Que judiquin l'autoritat que tenen els candidats regionalistes en prometre que ells enjudiciaran els homes funestos de la Dictadura, quan han designat com a més vistent, l'actual alcalde de R. O., el comte de Güell, del qual pot dir-se que en mig la indignació general en l'acte de prendre possessió va dedicar un afectuós record al seu "digne antecessor el baró de Viver", per tants títols censurable, que persegui des de la Diputació els professors de l'Escola Industrial, i des de l'Ajuntament totes les coses catalanes, exigint als funcionaris com a coronament de la seva funesta obra, la signatura d'una declaració en favor de l'Espanya única i indivisible que fa pocs dies la Comissió Permanent, a proposta nostra, va crear.

En diversos moments del seu parlament ha estat l'orador interromput pels aplaudiments, que s'han convertit en gran ovació en acabar-lo.

CLAUDI AMETLLA

Comença dient com el partit li ha fet l'honor de posar-lo en candidatura pel districte. Cap districte podia plaure-li més per les seves idees. Recorda els fets i els actes amb els quals Gràcia ha acudit a la lluita per les llibertats. El miting en el mateix local en què parlaren Nicolau Salmeron i Jaume Carner, que simpatitza amb el partit espiritualment i potser aviat en formi part, el triomf de Salmeron sobre un cacic monàrquic, la lluita dels gracienes contra les quintes del 70. Fa 00 anys—diu—Gràcia no volia servir al rei; l'elector que voti per la Lliga el serveirà avui dia. Parla dels atacs que se'ns dirigeixen de dreta i d'esquerra i diu que som un partit de govern amb ideals clarament i netament republicans, catalanistes i *democràtics*. Aquestes eleccions tenen el caràcter d'un plebiscit popular, tenen una gran importància perquè mai com avui el panorama de l'Estat espanyol no havia presentat tants símptomes de descomposició. En aquest període poden passar grans tragèdies i convé que Catalunya compti amb un bon instrument de govern, amb un partit en el qual *hi* figurin els menestrals i els obrers, que s'organitzi i enforteixi, perquè si ve la tragèdia i no troba més que organitzacions de dreta i el sotmeten, no sap si l'hecatombe ens arrossegarà també a nosaltres. Per això ell i els seus amics han cregut que aquest partit en la sola esperança s'hi han incorporat. Aquest és el significat de les eleccions; l'important no són els regidors; és que el partit, que té solucions per a tots els problemes, ha de succeir a la Lliga *Regionalista* que durant molts anys ha tingut de fet el govern de Catalunya a les seves mans.

Parla *després* de les altres candidatures i diu com té la impressió que la lluita al VIII districte està plantejada entre la Lliga i nosaltres i si algú creu que això és menysprear, la candidatura d'Esquerra Republicana ha de dir que elements d'aquest partit li han dit que no tenien la més petita esperança de guanyar en aquest districte. El que cal decidir és si cal votar per un catalanisme aigualit o integral, per la monarquia o per la república; per això demana que es voti pel nostre partit, no per ells, sinó per la seva significació. (Ovació.)

DOCTOR VIVANCOS

El doctor Vivancos pren la paraula seguidament:

"Catalans de Gràcia: Avui us parlo amb recança, perquè abans jo tenia el costum de dir, en començar cada discurs, que no us venia a demanar el vot; avui us el demano. No el vull per mi: el vull per l'ideari que defenso. Aquest és el meu consell.

El doctor Vivancos parla de la ignomínia que sofrí Catalunya durant la dictadura i es refereix als que s'anomenen ells *mateixos* "amics de Macià". Què cal, per ésser "amic de Macià"? ¿Ingressar a aquesta nova organització política que en diuen Esquerra de Catalunya? ¿O bé haver estat al costat de Macià durant els anys agitats de la dictadura, en la conspiració, en el complot? Si cal el primer, jo no en sóc; si es tracta del segon, jo em considero tan amic de Macià com qualsevol altre."

Acaba parlant de les responsabilitats, i diu que per satisfer-les i liquidar-*les*, *potser no n'hi hauria* prou amb una testa, encara que fos coronada. Es ovacionat.

ROVIRA I VIRGILI

"Catalans — diu Rovira i Virgili—: Al cap de vuit anys de silenci forçós del sufragi, ens tornem a trobar en aquella activitat febrosa dels períodes electorals. Hi ha entaulada una gran batalla civil per Catalunya i la Llibertat, per la Pàtria i la República. Nosaltres no podem marcar cap divisió entre aquests ideals, perquè estan agerma[illegible]ls nostre, perquè són l'essència del viure del nostre Partit.

Ara Barcelona torna a tenir ocasió per demostrar la seva ànima republicana i catalana. Han passat, com un mal somni, co mel Carnaval més llarg de la història, els anys de la dictadura, durant els quals s'havia volgut vestir Barcelona amb vestits monàrquics i reaccionaris. Barcelona, el diumenge que ve, es posarà novament el vestit que més li escau: un vestit català i republicà!

No cregueu que nosaltres, en unir dues idees en un sol ideal, ens basem en abstraccions teòriques. Nosaltres ens basem en la realitat profunda de la vida. Si la sang, que és la saba de la *terra* dins el cos dels homes, ens fa catalans de reça, l'esperit, que és com un vent lliure, ens fa homes universals, i és en nom d'aquesta raça i d'aquest esperit que demanem la llibertat democràtica de Catalunya.

Hi ha homes que, diuen que no pot ésser universal qui sigui nacionalista català. ¿Quina és la història i quina és la realitat que coneixen aquests homes? Allò que és universal no és una pàtria dominada, sinó una pàtria lliure. El dret universal no és pas una llengua trepitjada i menyspreada, sinó la llengua de cada poble respectada com una bandera espiritual, contra la qual res no poden ni els cops de l'odi ni els reials decrets de les dictadures! (Ovació.)

Aquests republicans vuitcentistes que encara es passegen per Barcelona, ignoren que allò que és universal i europeu és la llibertat nacional de tots els pobles. L'Europa d'avui té per símbol les repúbliques lliures de Polònia, Finlàndia, Letònia, Estònia, Irlanda... Aquesta és l'Europa d'avui, dins la qual Catalunya és una excepció trista i per nosaltres dolorosa. Catalunya és una de les poques nacions del món que encara veuen la seva llengua considerada com un pobre dialecte, que veu la seva bandera arreconada o subordinada com un miserable drap. (Molt bé.)

Som nosaltres els que representem l'esperit universal de la llibertat, puix que per ésser republicans no cal renunciar al catalanisme.

Hi ha gent que posa la pàtria immortal per sota els moments passatgers, que volen posar el riu que flueix permanentment per sota el torrent periòdic. Jo he de dir que és lamentable que en un setmanari que de fet és l'òrgan de l'Esquerra Republicana, es digui que la qüestió primordial d'avui és l'enderrocament del règim i que cal sacrificar tota altra aspiració davapt d'aquest problema. Nosaltres no sacrifiquem la causa de Catalunya a la causa de la República!

Seríem servils i vils si féssim un sacrifici que ens deixés sense consciència nacional. El poeta va dir que l'ànima és nostra; però cal afegir que és més que nostra, és de les generacions passades i de les generacions que vindran, i no la podem renunciar, perquè l'hem de traspassar als nostres fills i als nostres néts. Nosaltres no volem triar entre Catalunya i la Llibertat: les volem totes dues a la vegada, en una abraçada de germanor.

¿Com podem nosaltres, republicans de Catalunya, renunciar, en cap moment, a la nostra acció nacional? ¿Que no veieu que la gran renovació del nostre poble és filla de l'esperit catalanista? Avui encara escriuríem les nostres cartes en castellà, parlaríem en castellà en aquests mítings com en els mítings republicans del segle passat, si no hagués vingut la gran renaixença nacional.

No sóc encara vell, però ja he vist a Espanya tres o quatre grans riuades republicans, totes perdudes per dissort dins l'ampla mar de la història que no té fons. Jo crec ara que vindrà aviat una República compatible amb Catalunya; però mai la bandera dels quatre pals no s'abaixarà davant la bandera tricolor. Nosaltres no volem ni dominació de la Monarquia, ni dominació de la República unitària. El mot catalanista no és un adjectiu. Per nosaltres no hi ha res de més substancial que la pàtria catalana, amb la llibertat dels homes catalans.

La bandera dels quatre pals no s'abaixarà davant cap altra. La bandera tricolor és encara inèdita; la nostra té ja vuit segles d'història, vuit segles de glòria!

Vaig a acabar dient que el diumenge que ve, en votar, no heu de separar les dues causes, i menys subordinar la de Catalunya a cap altra. Hi ha avui al conjunt de la terra nostra una lluita entre els catalanistes que són republicans, i els regionalistes que fan de monàrquics. Aquesta lluita el diumenge que ve arribarà a la seva màxima intensitat a Barcelona. Hi ha davant nostre el partit de la Lliga que s'adjunta als partits morts de Castella, que preparen l'enterrament del règim. En canvi, nosaltres, que representem un poble viu, volem aliar-nos amb els partits vius que preparen el nou règim.

Hi ha un edifici clivellat, ruïnós, que és la monarquia: ells fan de puntals que l'aguanten; nosaltres volem fer d'alçaprem per acabar d'enderrocar-lo. Aquells que vulgu'n fer de puntals, que votin la Lliga; els que vulguin fer d'alçaprems, que votin el Partit Catalanista República!

Rovira i Virgili, que ha estat constantment interromput pels aplaudiments al llarg del seu discurs, al final és ovacionat, i acaba l'acte en mig d'entusiastes comentaris.

EL MITING DE L'SPRING CINEMA A SARRIA

L'acte de Sarrià tingué lloc amb un públic extraordinari, a l'espaiós local de l'"Spring Cinema", del Passeig de la Bonanova.

Ultra els que havien de parlar, ocuparen la presidència els senyors Joan Puig, Josep M. Planell, Antoni Fises i el doctor Bellido, en funcions aquest darrer de president.

Per tal de poder acudir als altres mítings on havia de fer ús de la paraula, el primer d'aixecar-se a parlar és el senyor Antoni Rovira i Virgili, el qual és saludat amb una forta ovació.

ANTONI ROVIRA I VIRGILI

Acallats els aplaudiments, començà el seu parlament saludant els catalans de Sarrià. Ens trobem—digué—en uns dies *febrils*, en uns moments de gran vibració popular. Això és degut a l'agitació que forçosament havia de precedir la jornada electoral que s'apropa, després de set anys de silenci forçat. Per a nosaltres, catalans, la jornada de diumenge vinent és una gran batalla Que ningú deserti. Aquesta gran batalla s'ha de decidir a favor de la causa de Catalunya i de la República. Les dues causes que són l'ideal de tots els catalans de cor, dues grans causes que són la claror del nostre camí. Per això nosaltres posem un ideal al costat de l'altre. I no és per teories abstractes que lliguem el principi de Catalunya i de República. Perquè si nosaltres per la sang som catalans, som també, per altra banda, ciutadans del món; si hem d'estimar la nostra nació, també hem de defensar la llibertat dels homes.

Perquè defensem el principi de nacionalitat hi ha homes, fins a Catalunya mateix, que ens diuen endarrerits. Jo us dic—seguí manifestant Rovira i Virgili—que si hi ha algú endarrerit és aquell que nega el que és universal en el món d'avui, el que oblida que per damunt de tot hi ha el dret de lanació lliure. Esser avançat que no és pas permetre que la llengua d'un poble sigui trepitjada, que el seu dret sigui ofegat, que el mateix poble sigui oprimit.

Per esperit universal és, doncs, pel que som nacionalistes. Per esperit català és pel que demanem per Catalunya un propi Estat, la reivindicació del nostre dret, el respecte a la nostra bandera, el lliure ús de la nostra gloriosa llengua. I aquest respecte i aquesta llibertat ha d'ésser la flama que no ha de minvar cap poder personal com ara succeeix. (Molt bé.)

Es en aquest doble aspecte, català i universal, ample i humà, que reivindiquem els nostres drets. Ningú amb sentit de responsabilitat pot dir que això sigui un fet local. El que és local és el cas d'una Nació reduïda a província.

I tingueu-ho ben present — continuà—: el nostre republicanisme admet la possibilitat d'una ampla confederació ibèrica, però on la llibertat de cada poble serà igualment respectada. Volem que sigui un palau de nacions, de pobles lliures, no una presó de pobles. (Aplaudiments).

No cal oblidar-ho, avui menys que mai. Si avui tenim un nom, és gràcies a la nostra condició de catalans. Per republicans que siguem tinguem ben present això. Puix que el nostre republicanisme tamb ha d'sser de Catalunya. Cal evitar la confusió. Fixeu-vos que el republicanisme d'importació encara parla una llengua que no és la *nostra. I així veieu* que quan *afirmem* la condició del nostre propi catalanisme en el nostre republicanisme, surten uns periòdics fent-nos'en un retret. Aquests periòdics que ens volen donar lliçons d'ètica política són, però, aquells periòdics que si bé avui publiquem els retrats d'Alcalà Zamora, Galan i García Hernández, homes per moltes raons respectables i admirables, han publicat els retrats de Primo de Rivera i en el dia de l'homenatge al general Barrera el retrat d'aquest a pàgina sencera. Aquests periòdics, bé prou que ho sabem, són òrgans dels seguidors de tots els seguicis. (Ovació.)

Prou sé que hi ha alguns que especulen amb el que ells diuen desunió republicana. Jo crec que, contra el que ells suposen o volen fer creure, és un senyal evident de la superioritat del cas de Barcelona. Per quina raó, pregunto jo—afegí Rovira i Virgili—, hem de formar coalicions dels diferents grups republicans? Coalició davant la Lliga, únic partit de força monàrquica, i encara de monarquisme disfressat? Això fora reconeixer-li una força més important de la poca que té. No. Mai no he estat partidari de fer determinades coalicions.

Rovira i Virgili després de retreure l'experiència de l'any 1903, en què fou derrotada la Solidaritat, i exposar una sèrie de raons contra determinades coalicions, digué que aquesta era menys justificada davant la Lliga que ja no representa en res l'esperit de Catalunya, avui que aquesta viu sota l'empar de dues banderes, que ha ajuntat el seu carro al carro de la caduca Monarquia. Contra la Lliga, continuà Rovira i Virgili, no fóra eportú, no fóra heroic el fer coalicions. Es basta el nostre partit. Acció Catalana Republicana alxeca la seva bandera segura de no témer el triomf de cap altra força; segura d'ajuntar en la seva ampla abraçada l'ideal de catalanisme i de republicanisme de tots els catalans.

El nostre partit no és pas de cridòria i de protesta estèril. El que fa la glòria dels partits és la tasca persistent, encara que sigui silenciosa, però eficaç. Dins de Barcelona tenim, amb l'obra de cultura, una prova de l'obra de la tasca del nostre partit.

Per altra part, mentre veiem partits, un dia directius, consumir-se i anar amb les institucions mortes, el nostre partit, mantenint la seva personalitat, s'ajunta amb les forces noves d'Espanya, amb les forces disposades a crear un Estat on imperi per damunt de tot la llibertat. Estat en el qual hi ha d'haver una República catalana que consagri els drets de la nostra llengua i de la nostra nació. (Gran ovació.)

JOAN A. MARAGALL

Concedida la paraula a Joan A. Maragall, candidat del partit per aquell districte, aquest començà referint-se a dos fets succeïts en les vint-i-quatre hores anteriors i de molta significació. L'un, la visita d'un militar pels domicilis dels veïns de Sarrià i Sant Gervasi —i entre aquests el del prop. Maragall—recomanant la candidatura monàrquica. En fer-li constar que els monàrquics no havien donat te de vida en aquells barris, respongué l'al·ludit visitant que el que pretenia recomanar era la candidatura de la Lliga. Això ho afegí, fent constar que ells sabien que si els republicans guanyaven vindria una Dictadura emparada pels generals Sanjurjo, Barrera, etc. L'altre fet era el que feia referència a unes fulles que es repartien a l'entrada dels temples, dient que el catolicisme estava dominat únicament a la candidatura de la Lliga. Joan A. Maragall, que es declarava catalanista i catòlic, diu que se sent molt molestat d'aquesta insinuació. Digué que sotmetia els dos fets ressenyats al judici dels que l'escoltaven.

A continuació féu un repàs dels sistemes amb els quals s'ha dut a cap l'elecció dels consellers municipals a través dels temps, i digué que sempre s'havia plantejat la mateixa lluita. La lluita entre els consellers nomenats pel poble i els que nomenaven els reis. Ara que el sistema electoral s'ha modernitzat, seguí dient, també subsisteix el mateix plet, la mateixa lluita, puix que subsisteixen les intromissions reials a l'elecció per a càrrecs públics.

Acció Catalana Republicana, convençuda que essent monarquia no es poden atendre els interessos del comú, s'ha declarat republicana, puix que és impossible ésser monàrquica i presentar-se com a defensora dels interessos de Barcelona.

Després de fer constar que els problemes de Sarrià i Sant Gervasi únicament poden comprendre'ls els fills de les barriades, establí una encertada comparació entre l'il·lustre doctor Robert i el seu company de candidatura el doctor Batlle i Miquelerena. Exposades les raons encertadíssimes amb què justifica la seva actitud, acaba dient que per Catalunya i per Sarrià hom voti el dit notable sarrianenc, doctor Batlle i Miquelerena.

(Fou extraordinàriament aplaudit, com ho havia estat en diversos moments del seu parlament.)

A continuació s'aixecà a parlar

MANUEL CARRASCO I FORMIGUERA

el qual, després d'oir una gran ovació, digué que recollia aquells aplaudiments segur que no anaven a la seva humil persona, sinó a la continuïtat del nostre ideal, a l'ideal de Catalunya. Malgrat les persecucions, l'ideal sobreviu.

Jo sé—*seguí* dient Carrasco i Formiguera—que mentre jo anava d'aci per allà, amagant-me com un criminal, els criminals veritables anaven ben tranquils pels carrers de la ciutat. Ni ara ni a leshores, l'ideal ha deixat de vibrar en el meu cor com tampoc en el cor dels catalans.

Després de recordar els homes que ho han donat tót per la República de demà i per la llibertat humana, passà a referir-se a la propaganda feta pels senyors de la "Junta Católica Diocesana". Digué que des de la tribuna que ocupava acusava aquells senyors com a conculcadors que eren dels preceptes eclesiàstics en referència a les eleccions. Ja n'hi ha prou de fer els preceptes com a una arma política. En el manifest que la dita "Junta" ha plantat per les parets, es recomana que *els electors no abandonin la ciutat a* mans dels descreguts. Jo dic—manifestà Carrasco i Formiguera—que no s'a*bandoni la ciutat a mans dels perjurs.* Nosaltres sabem de sobres el mal que fan els que posen les mitres al servei de les Dictadures.

Seguí manifestant com eren mantinguts purs els principis del catalanisme radical, l'ideal de la Catalunya nacional. Digué que aquesta essència de catalanista era adjectivada amb el mot de republicà perquè es necessitava no tenir vergonya per esperar encara alguna gràcia de la Monarquia. Contestà als que diuen que la República és una incògnita, dient que s'havia posat molt de compte en parlar amb els republicans espanyols. Nosaltres som i serem gent catalana, tant si es vol com si no es vol, amb República o amb Monarquia, al costat o contra la República.

Es referí acte seguit als que somnien per Catalunya la possessió de soldats que defensin la seva independència. Digué que calia treballar perquè en crear l'Estat català aquest fos abans que tot liberal i demòcrata.

Després parlà dels de la dreta, dels que hom no sap veure que hi hagi a Catalunya qui tingui la gosadia d'apuntalar les *desferres rovellades* del que sosté la persona enemiga jurada de Catalunya. Fem—seguí manifestant—l'afirmació de Democràcia i de República, perquè sabem que en aquestes essències hi ha la solució del nostre plet. Atacà la indiferència, l'acomoditiciament, l'estevisme.

A continuació sol·licità l'ajut de tots els catalans per l'obra de redreçament nacional.

A les vostres mans està el destí del nostre poble, acabà manifestant Carrasco i Formiguera; compliu amb el vostre deure. Aquest deure és imposat per l'entusiasme que demostreu. Cal que diumenge, amb el vostre vot, condemneu la Monarquia i féu que triomfi la Democràcia. *Així* com quedi consagrada la llibertat de tots els homes, ho sigui el principi de la llibertat de tots els pobles, i per damunt de tots el d'aquesta Catalunya que tant estimem.

Aquest discurs, que fou contínuament interromput pels aplaudiments del públic, meresqué al final una forta ovació.

R. BATLLE I MIQUELERENA

A continuació s'aixecà a parlar el candidat per aquell districte tercer, senyor Rafel Batlle i Miquelerena, el qual, després de donar les gràcies al Partit Catalanista Republicà per haver-lo inclòs en la seva candidatura, es referí al problema de l'agregació de Sarrià a la ciutat de Barcelona.

Recordà com la iniciativa de l'agregació partí de la sol·licitud signada pel regionalista senyor Maynés. El Consell de ministres d'aleshores, en el qual hi havia el senyor Cambó a la cartera d'Hisenda, féu signar un Reial Decret establint aquella agregació sense que ningú tingués temps de discutir-la. Quan hom intentà fer gestions o bé fer derogar aquell Reial decret o refer-lo, treient avantatges d'aquella agregació, els mateixos regionalistes que ara volen fer-ne una arma, es mostraven indiferents i feren el buit a les reclamacions dels sarrianencs. Llegeix un telegrama de Cambó, d'aquella època, dient que l'agregació de Sarrià és absolutament indispensable. Això i altres dades que retreu demostren que els homes de la Lliga s'han desentès sempre dels interessos de Sarrià i s'han preocupat molt dels arbitris.

Digué que els seus propòsits eren aplicar estrictament el reial decret d'agregació a Barcelona, però atenent les circumstàncies favorables especificades en el mateix a favor dels sarrianencs.

Recomanà que es votés la candidatura íntegra del partit, desautoritzant ell tot amena de combinació amb la seva candidatura i la d'altres noms d'altres partits. Acab fent un merescut elogi del seu company senyor *Jòan* A. Maragall.

Una gran ovació saludà les paraules del popular i estimat candidat per Sarrià i Sant Gervasi, senyor Rafel Batlle i Miquelerena, exemple de catalanitat.

TIO I RODES

Aquest orador començà el seu discurs fent constar la dificultat amb què es trobava d'interessar l'auditori després dels bells i interessants parlaments dels oradors que l'havien precedit.

A continuació evidencià l'antagonisme que existeix entre el catalanisme i la Monarquia, i la coincidència entre el sentiment republicà i el sentiment català. Atacà durament la fòrma de govern actual i més les altes personalitats.

Digué que l'extremisme que posaven en els seus discursos no provenia del seu temperament, ni de les seves intencions, sinó que pasaven coes tan greus que tan sols calia dir "Miren el que passa" i historiar-ho per a fer veure les coses més indignants i més injustes.

Insistí atacant la personalitat que un dia es vanagloriava d'ésser descendent d'una altra personalitat odiada pels catalans. Digué que calia fer-se un deure entre tots els catalans de venjar les vexacions sòfertes per Catalunya, única pàtria nostra.

Després es referí a les candidatures que pretèn presenta ra la batalla el gran Partit Catalanista Republicà. S'entretingué extensament amb la de la Lliga, on hi ha catalanistes de darrera hora que són ensems monàrquics de tota la vida. Com a encarnació vivent d'aquesta candidatura, a la qual dóna el to, flagellà el comte de Güell, alcalde de reial ordre que la Lliga vol salvar.

S'estengué comentant el moment actual. Recomanà la conveniència de salvar l'espiritualitat del nostre poble al mateix temps que els interessos materials.

Procureu per damunt de tot que els homes que elegiu siguin catalanistes i republicans — afegí el senyor Tió i Rodés —. Penseu que hi ha homes empresonats per l'únic delicte d'haver-se pensat que la llengua era per parlar i no per adular. Penseu amb la conveniència que s'aixequi la veu del poble català enfront de la Monarquia i dels homes que contribueixen a l'esclavatge de Catalunya.

El senyor Tió i Rodés fou ovacionat. A continuació prenguè la paraula el senyor

LLUIS MASSOT

Després de fer constar que seria breu, puix que el mateix matí havia de parlar en altres llocs, el senyor Massot digué que volia referir-se a fets concrets, a coses realitzades. Manifestà que fins ara s'havia pensat que n'hi havia prou amb l'exposició de l'ideari propi per a fer propaganda política, però que les arts de l'adversari, posades en joc en els darrers dies, l'obligaven a defensar-se d'unes allusions del senyor Maynés. Per aquest motiu pren la paraula i passa a parlar de l'obra cultural de l'Ajuntament, la qual especialment es deu als homes del partit d'Acció Catalana Republicana. Després féu referència a les batalles que ha hagut de sostenir a favor d'aquesta obra cultural en el Consistori municipal.

Després d'una exposició detallada, demostrà com el mite de la cultura i de l'ètica de la Lliga han trontollat. Dos fets demostren com la desviació soferta pels homesd'aquell partit s'ha accentuat en aquests darrers temps. L'un el contracte de la neteja amb una Societat poderosíssima, i el qual servei costa a la ciutat una quantitat exorbitant. En la lluita entre la ciutat i aquella empresa, els homes de la Lliga es decantaren a favor d'aquesta en detriment dels interessos de Barcelona. Quan es podia anul·lar el contracte i refer-lo per mitjà dels elegits pel poble, es féu tot el possible per a ratificar-lo i mantenir-lo.

Un altre botó de mostra és el succeït amb el Grup Escolar del carrer de Lleida, contra l'habilitament del qual vice moposar-s'hi els senyors Rocha, Pich i Mainés. Aquest darrer intentà rectificar més tard proposant la fórmula de deixar-ho per a més endavant.

El senyor Massot explicà amb tots els detalls el procés d'aquest afer, que s'ha solucionat podent inaugurar aquell edifici com a escola en aquest mateix, però gràcies a la reduïda minoria d'Acció Catalana Republicana. Aquest Grup s'inaugurarà amb el nom de Jacint Verdaguer en el mes actual i atendrà a l'ensenyament dels infants del Poble Sec i França Xica.

També es referí al problema escolar pel que afecta a Sarrià, i féu algunes referències a l'agregació a Barcelona, demostrant com l'actual candidat senyor Batlle es trobà sol en aquesta mateixa gestió quan gestionava una favorable solució, sol per obra i gràcia dels que ara volen fer una bandera de combat de la mateixa qüestió, en vigílies d'eleccions.

Acabà el seu discurs preguntant-se com podria la Lliga combatre els homes del Directori quan en la seva candidatura hi figura el comte de Güell el qual, al moment de prendre possessió del càrrec d'alcalde, saludà el baró de Viver, anomenant-lo "el meu digne antecessor".

El senyor Massot, que ha estat sovint aplaudit, acabà el seu discurs en mig d'una gran ovació.

Finalment s'aixecà a parlar el senyor Bofill i Mates, el qual fou saludat amb una salva d'aplaudiments.

EL PARLAMENT DE BOFILL I MATES

Començà saludant els sarrianencs. Després digué que si l'oportunitat és una virtut en política, l'oportunisme respon sempre a un afany de popularitat o a l'encegament dels orbs. Això ho feia constar comentant l'estranya actitud dels qui anys enrera coincidien amb ell que ni la mà hom podia estrènyer del senyor Lerroux, i ara diuen que és l'únic republicà tolerable.

La mateixa observació respecte l'oportunisme dels que parlen del que faran per Sarrià, però no del que han deixat de fer i han fet en contra de Sarrià. Per tal de dissimular aquesta inconsciència, que és l'únic que vol censurar d'aquells adversaris — seguí dient el senyor Bofill — bracegen aquells, contrastant llur abraçada amb la serena actitud del nostre candidat senyor Batlle.

Digué que aquell mateix matí l'havia sorprès un joc no massa net. A aquest efecte exhibeix una fulla groga i una fulla blanca que són repartides en les *entrades dels temples*, insinuant la bondat d'una candidatura per damunt d'una altra. Després — digué — s'assabentà que la primera autoritat eclesiàstica de Sarrià havia *fet retirar els repartidors d'aquelles* fulles enllà del temple. Amb aquell acte tan senzill — continuà — els homes de l'altra banda esborren una tradició política i repeteixen el cas que tan combateren ells mateixos de les eleccions dites del bisbe Laguarda, en les quals es feia la mateixa propaganda a favor de la "Coalición de Derechas".

Referint-se a aquest punt històric, el senyor Bofill retraié unes anècdotes interessantíssimes.

Amics meus — seguí dient —, si la religió ha d'informar els homes que la practiquen, nõ ha d'ésser llançada a la crida pública.

Després es referí a un article publicat en aquella ocasió per l'il·lustre poeta Joan Maragall, intitulat "L'església cremada", i en el qual hi palpita l'esperit català, però també la més forta vindicta del nostre esperit democràtic. L'espiritualitat d'aquell home es troba representada a la nostra candidatura pel seu fill *Joan Antoni Maragall*, barceloní i sarrianenc, mentre l'amic Batlle representa l'essència de Sarrià. Per això la candidatura té un to que els acostumats a aquests regustos saben copsar.

Després observa com en totes les institucions la Dictaduria hi posava, com una mena de parallamps, homes catalans que es llogaven per a això. On no hi havia interès especial a portar-hi gent forastera, era en les coses que afectaven la cultura del poble català. ¿Què dirien a Salamanca, a *Chinchilla*, si una colònia de catalans intentés d'agabellar l'administració de la cultura d'aquelles poblacions? Ens en treurien a cops de pedra. Però, no, això no passaria, perquè els catalans tenen prou vergonya per saber que això no ha de fer-se.

A continuació es va ocupar, amb uns comentaris crítics, *tallants* com una espasa, de la minúcia farisaica posada per la Dictaduria a substituir els noms dels carrers per uns altres de sobrevinguts a la vida del poble de Sarrià.

En tots aquests canvis hi dominà el sentit grotesc. Arribaren fins a atemptar l'ordr, contra el seny ordenador, posant el nom de "Plaza del duque de Gandía", per treure'n el nom de Prat de la Riba, sota el govern del qual no es va produir mai cap crisi. I això ho feren els homes que produeixen una crisi darrera l'altra. Aquests homes que pugen tots a la vegada a la barca que naufraga, per vigilar-se els uns als altres i per vigilar el patró mateix de la barca (Rialles entre el públic), són els orbs que es desentenen dels principis i es preocupen de l'ordre material del carrer.

Digué que entre aquella substitució de noms de carrers, n'hi ha una que fa molt bonic: és la del carrer avui dit "Calle del avión Plus Ultra". Aquest Plus Ultra caldria transformar-lo amb el de *Non Plus Ultra*, tanca infranquejable que dreçarien els catalans contra qualsevol altre intent de dictadura.

Conservr el nom d'aquell carreró com a mostra d'un període d'ignomínia. Votar la candidatura d'Acció Catalana Republicana és votar pel carrer "Non Plus Ultra", que s'ha dreçat contra l'hegemonia forastera, dient que d'aci no es passa."

Una gran ovació posà coloió a aquell acte que va transcórrer amb l'entusiasta adhesió de la gran multitud de patriotes congregats allà.

MITING A HORTA

Diumenge tingué lloc al Cinema Unió (Plaça d'Horta) el gran míting organitzat per Acció Catalana Republicana.

Molt abans de l'hora senyalada l'ample local estava ple de gom a gom d'un públic àvid de sentir les paraules dels oradors.

En presentar-se aquests esclatà una sorollosa ovació.

Acabats els aplaudiments, s'aixecà el senyor Barbey, que presidia, el qual començà saludant els ciutadans catalanistes republicans d'Horta, i concedí la paraula a Manuel Carrasco Formiguera pel motiu d'haver de prendre part en altres mítings de propaganda.

En aixecar-se el popular orador fou saludat amb una ovació.

Amb paraula fàcil parlà de l'actuació nefasta de la Dictadura, la qual, mentre escorcollava els domicilis d'homes honrats, es passejaven tranquil·lament pels carrers homes de moralitat dubtosa.

Amb paràgrafs brillants descriví l'actuació dels homes que han fet una bandera de l'apoliticisme, sota l'ombra de la qual volen justificar la més gran de les disbauxes.

Els catalanistes republicans—digué—van a l'Ajuntament amb el convenciment que complim un deure sagrat de ciutadania, però en sortir de l'Ajuntament els nostres homes, els homes d'Acció Catalana Republicana, Seran completament iguals que abans d'entrar-hi.

Després d'algunes consideracions, per cert molt oportunes, acaba la seva brillant peroració el senyor Carrasco i Formiguera amb les següents paraules:

Ciutadans: espero que diumenge vinent complireu amb el vostre deure.

El senyor Isern Dalmau digué:

Venim aci obeint una llei del propi temperament de catalans. La llibertat és el camí més dret per arribar a l'assoliment de la justícia.

Hem sofert una època de vilipendi: la de la Dictadura, i hem arribat al moment que cal dir la veritat, tota la veritat al poble.

Esmicola amb frase justa l'actuació de la U. P. Homes de cervell ombrívol l'han nodrit i la nodreixen, interessats només que en arrossegar-se per les oficines de la plutocràcia.

Acaba manifestant que els que votin la candidatura d'Acció Catalana Republicana laboraran eficaçment per l'adveniment de la República.

Escoltà forts aplaudiments.

El candidat senyor Jaume Mestres digué que la candidatura d'A. C. R. és la candidatura republicana autèntica. Afegí que forma part d'aquesta candidatura com a arquitecte, puix que cal enfocar, en l'esdevenidor, l'art de construcció de places i carrers de la ciutat, sense perjudici de les barriades obreres, puix que no s'ha de laborar solament pel centre, sinó que s'ha de tenir en compte també la perifèria. Per corregir-nos d'aquesta negligència que han portat ajuntaments poc escrupolosos, no cal sinó copiar a l'estranger, car hi ha moltes lliçons a aprendre.

Acabà el seu parlament amb unes atinades observacions sobre Catalunya, la Llibertat i la República.

Francesc Masferrer començà amb una brillant oració a l'ideal catalanista, l'essència del qual radica a la Muntanya, aixopluc de la nosra llengua i de les intimitats de la nostra terra. Nosaltres som catalans i republicans, puix que tot bon català no pot ésser sinó republicà, perquè, ben espigolat, pot afirmar-se que mentre hi hail Monarquia no hi haorà llibertat a Catalunya.

El diumenge passat hi hagué a la Península una infinitat de mítings; en tots ells l'odre fou la seva característica. Hem dit tots i hem de fer excepció del míting que celebraren els "legionarios" a Madrid. Són elements essencialment desordenats i ho manifesten atothora.

També fou molt aplaudit.

Va cloure els parlaments el senyor Barbey. Començà manifestant que tots els que han fet ús de la paraula ho

Informació política

La pròrroga del contracte de neteja

Una majoria circumstancial, formada pels regidors de la Lliga, radicals i majors contribuents, aprovà, amb els vots en contra dels d'Acció Catalana, la pròrroga, per deu anys forçosos, del contracte de neteja, que importa uns deu milions anuals

"Atès que l'Ajuntament actual és interí i un problema tan important com el de la neteja de la ciutat no és convenient que sigui resolt sinó per un Consistori d'elecció popular, que s'incorpori a l'apartat primer de la part dispositiva del dictamen la següent

ADDICIÓ

Primer. — Que aquesta vigència no impliqui renúncia de la facultat de l'Ajuntament de rescindir-lo en qualsevol moment, avisant amb un any d'antelació.

Segon. — Que es demani dictamen a la Junta de Caps lletrats respecte a si, donada la redacció del contracte, pot en qualsevol moment rescindir-lo, avisant amb un any d'anticipació.

Esmena de Lluís Massot i Martí Esteve a la pròrroga del contracte de neteja, rebutjada pels altres sectors consistorials.

"En consideració a què l'obstacle principal que s'oposa a la rescissió del contracte de neteja, donant per vàlida la denúncia acordada per l'Ajuntament el 31 de desembre de 1929, és l'alt impost de l'adquisició forçosa dels locals, terrenys i material afectes a l'esmentat contracte, i que segons la valoració proposada, la meitat d'ella correspon a parcs, terrenys i edificis, valorats segons preus actuals i estimant els subscrits que el paràgraf 5 de l'article 38 del contracte pot interpretar-se rectament en el sentit que el preu de valoració ha d'ésser, no l'actual, sinó el que tenia en començar a prestar el servei, s'acordi:

Que com a tràmit previ a tota discussió, sigui sotmesa la interpretació de tot l'article 38 del contracte a la Junta de Caps Lletrats i, si aquesta ho creu convenient, a la Junta de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats d'aquesta ciutat.

Proposició dels regidors catalanistes republicans al Ple del 29 d'agost, rebutjada pels de la Lliga, radicals i majors contribuents.

Acció Catalana Republicana

Demà, dimecres, a les deu de la nit, tindrà lloc al Cinema Catalunya, situat al carrer de Catalunya, 39 (districte desè), un gran míting electoral organitzat pel Centre Catalanista Republicà del Poble Nou, en el següents:

M. Thió Rodés, Lluís Massot, Eusebi Isern Dalmau, Josep Sunyol Garriga i A. Rovira i Virgili.

Candidatures catalanistes republicanes per l'article 29

Diumenge, dia de la proclamació de candidats, foren moltes les candidatures catalanistes republicanes que per no tenir contrincant resultaren elegides per l'article 29.

A Tossa

El nostre corresponsal a Tossa ens diu que la candidatura catalanista republicana d'aquella població ha resultat també elegida per l'article 29. La formen els senyors Joan Baucells, Tomàs Feliu, Enric Cullell, Jaume Roure, Francesc Font, Josep Pérez, Salvador Dorlan, Domènec Comes i Pere Bordes.

Els pupins i els monàrquics de la Lliga ni han gosat presentar candidatura.

El Centre Català Republicà de Calella

Dissabte, a les deu de la nit, se celebrà a l'espaiosa sala del Centre Català Republicà de Calella un gran míting electoral per a la presentació dels candidats que la coalició republicana socialista presenta per a les eleccions de diumenge vinent.

La concurrència fou extraordinària, i foren inevitables petits incidents a l'escala del Centre, degut a l'enorme quantitat de calellencs que no aconseguiren entrar al local.

Ocupà la presidència Francesc Treneras, el qual explicà el significat de l'acte i de la lluita electoral propera. A continuació parlaren Josep Budi, en representació dels candidats socialistes, i Josep Gallard, en representació dels candidats del Centre Català Republicà.

Els parlaments de propaganda foren pronunciats per Joan Regull, els companys d'A. C. R. de Barcelona Joan Banús Moreu, Manuel Carrasco i Formiguera i el líder de la Unió Socialista de Catalunya Manuel Serra i Moret.

Tots els oradors foren interromputs per les aclamacions i aplaudiments de l'auditori, el qual sortí molt ben impressionat respecte l'èxit de la conjunció republicano-socialista.

Acció Catalana Republicana a les barriades de Can Tunis, del Port i Font de la Guatlla

Davant de nombrós públic se celebraren ahir al matí els actes anunciats a les barriades de Can Tunis i del Port, organitzats pel Centre d'A. C. R. del districte segon, prenent-hi part els candidats i els senyors Joan Valls i Ferrer Vilches.

Per a aquest vespre, al Bar "La Montera" (carrer de Rubí i Rubens, 5) se celebrarà l'anunciada visita dels candidats senyors Vicents Bernades, Joan B. Santinyà i Pere Salisachs.

També hi parlaran els senyors M. Ferrer Vilches i Pere Mialet.

han fet responent als imperatius dictats de l'amor a Catalunya i a la República.

Cal anar a l'Ajuntament per l'interès general de la ciutat i també cal que els homes d'Acció Catalana Republicana surtin de l'Ajuntament amb la mateixa pulcritud que hi entraren.

Parlà de les Escoles Catalanes del carrer de Lleida, i digué que, malgrat de l'oposició dels regionalistes, monàrquics vergonyants, el resultat ha estat un triomf esplendorós pels homes d'Acció Republicana Catalana.

Acabà recomanant que en les eleccions de diumenge es voti la candidatura d'Acció Catalana Republicana.

L'acte de dijous vinent al Paral·lel

Organitzat pel Centre d'Acció Catalana Republicana del Districte II, s'anuncia per a dijous vinent un altre gran acte de propaganda electoral que tindrà lloc al local de l'Agrupació Sardanista Barcelona (Marquès del Duero, 101, cantonada al carrer de Blasco de Garay), i en el qual, ultra els candidats senyors Joan B. Santinyà i Vicents Bernades, faran ús de la paraula els senyors Joan B. Imbert, Roig i Llop i Martí Esteve.

La candidatura catalanista republicana de Penelles

El dia 25 del mes passat se celebrà al local del Centre Català Republicà d'aquest poble una reunió en la qual es va demostrar la sinceritat que hi ha d'haver en les eleccions comencant per donar al poble la satisfacció de poder designar llurs candidats, ja que havent-hi estat convidat tot el poble hi assistí la immensa majoria dels veïns del Municipi.

Es tingué l'encert de nomenar els candidats següents: Josep Pola, Josep Cortesa, Pere Cestafreda, Agustí Buchaca, Antoni Ferrer i Josep Bellerra.

Parlaren els candidats Josep Pola, Agustí Buchaca i Antoni Ferrer, que foren ovacionats.

El poble està entusiasmat per fer triomfar la candidatura d'aquests homes nous que estimen la llibertat i la democràcia.

L'Esquerra Republicana de Catalunya al Teatre del Bosc

Ahir al matí, va tenir lloc, al teatre del Bosc, el míting de presentació de candidats de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Va presidir Don Francesc Macià.

Van parlar els senyors Aragay, Campalans, Aiguader i Miró, Ventura Gassol, Companys i Macià, els quals, a excepció dels senyors Macià i Gassol, van atacar Acció Catalana Republicana.

Tots els parlaments foren molt ovacionats.

Els artillers tornen a firmar un compromís d'honor

El diumenge dia 29 de març fou el primer dia en què, després de la Dictadura, una promoció d'artillers pogué tornar a firmar el compromís d'honor de renunciar a tot ascens per elecció.

El Cos d'Artilleria volgué solemnitzar de manera especial l'esdeveniment, amb una gran festa, en la qual assistiren tots els artillers de Madrid i d'altres guarnicions. Però alguns elements disposats a buscar en qualsevol llavi ocasió per satisfer llur instint adulatori, pretengueren donar a l'al·ludida festa determinats caràcters d'homenatge i adhesió. El propòsit no prosperà. En la cerimònia militar es donaren els visques reglamentaris, alguns contestat amb més fredor que la reglamentària, i en el banquet, en conèixer l'esperit ambient, es prescindí de visques, telegrames i altres excessos.

"La Rambla de Catalunya"

Ahir, com cada dilluns, aparegué el popular periòdic de l'esport i la ciutadania, que aconseguí un excel·lent acolliment per part del públic.

A remarcar d'aquest número—interessant com sempre—els articles i reportatges d'actualitat política, dels quals destaquen una "Crida als ciutadans"; l'article editorial de J. Sunyol i Garriga; el reportatge de Lluís Aymamí, actualíssim, titulat "Eleccions"; la informació de Virgilio de la Pascua, des de Madrid, "Miguel Maura no veu altre camí que el de la Revolució", i les cròniques signades per M. Carrasco Formiguera, Ventalló, Sáiz de Morales, Domènec de Bellmunt, Rosa Arquimbau, Josep M. Planes, Neguri, Perucho i d'altres.

En les seccions esportives són dignes d'esment els reportatges d'Anna M. Martínez, Neguri i l'extensa informació de l'actualitat en futbol, boxa, ciclisme, etc. Castany, Quelus, Bas Bofill i Opisso il·lustren aquest número de "La Rambla de Catalunya" i acaben de donar-li suggestió.

Míting Pro Amnistia al Teatre Espanyol

Organitzat pel Comitè femení pro-presos, va tenir lloc ahir al matí un míting pro-amnistia.

Hi va assistir un públic molt nombrós i van fer ús de la paraula els següents oradors: Escrig, Clarà, Roser Dolcet, Arín, Parera, Marià Eginoa i novament Clarà, el qual llegí la comunicació governativa prohibitiva de la manifestació que s'havia projectat per a després de l'acte.

L'acte va acabar sense cap incident.

S'havien adoptat moltes precaucions.

A Castelló d'Empúries

Ens diuen de Castelló:

La candidatura Nacionalista Republicana, formada pels senyors Bordes de la Cuesta, Arlà, Pla, Ferreró, Costa, Parnau, Caufapè, Garriga, Puignou i Colls, que anava al copo del Municipi de Castelló d'Empúries, ha estat elegida per l'article 29.

L'entusiasme de la població és indescriptible.

A Llagostera

El nostre corresponsal de Llagostera ens comunica que la candidatura de coalició republicana (12 regidors) ha estat proclamada per l'article 29.

LA PERSECUCIO A LA PREMSA

Denúncies i declaracions

El fiscal ha denunciat l'últim número del periòdic "Tierra y Libertad" per la publicació d'un article considerat com a befa a la religió oficial de l'Estat.

El jutge encarregat dels sumaris contra la Premsa ha pres declaració a diversos periodistes i regents de les impremtes de periòdics recentment denunciats.

L'EXIT D'UNA MANIFESTACIO

Eren quinze...

Retallem de "La Rambla" d'ahir:

"A senyalar l'èxit obtingut ahir per uns senyors en una manifestació organitzada—la paraula "organitzada" és exacta en aquest cas—després del míting en el qual havien de "hablar los hombres", segons els cartells de la propaganda.

Un amic nostre que es va entretenir a comptar, assegura que els manifestants eren quinze, comptant-hi la bandera, els agents de policia i dos guàrdies de seguretat a cavall que acompanyaven els manifestants a una prudencial distància.

Per acabar d'arrodonir l'efecte, de tant en tant de la manifestació en sortia un vigorós "Viva....!" i... endavant les atxes!"

LA LLUITA ELECTORAL

Els "motius" de la U.M.

Llegim a "Las Noticias":

"El presidente del Círculo Central de Unión Monárquica Nacional, conde de Fígols, nos remite un extensísimo documento para explicar porque dicho organismo no toma parte en la lucha electoral.

"La Unión Monárquica Nacional de Barcelona—dice el documento—, ante el lamentable espectáculo que vuelven a ofrecer los grupos y bandos que se prestan a intervenir en la próxima lucha electoral, haciendo gala de los mismos letreros, de los mismos vicios y de las mismas corruptelas anteriores al año 1923, convencida de que a iguales causas habrán de seguir inevitablemente idénticos efectos — la triste situación que vivimos hace catorce meses es de ello síntoma precursor—, ha decidido no acudir colectivamente a las elecciones municipales convocadas para el día 12 del actual."

¿CAP A LA VAGA GENERAL?

Una versió

De l'esmentat diari castellà, en la seva secció d'abans d'ahir:

"Se ha dicho insistentemente que caso de no llegar a un acuerdo el gobernador civil y los dirigentes de los Sindicatos Unicos, se iría mañana a una huelga general motivada por el retardo en la legalización de dichos Sindicatos.

La semana próxima seguramente se aclarará esta incógnita, aunque las últimas impresiones que hemos podido recoger son bastantes optimistas y hacen esperar que se llegará a una inteligencia."

"Lletra oberta als socis del Sindicat Musical de Catalunya"

Hem rebut del nostre amic Jaume Torrents una lletra oberta, que per manca d'espai sentim no poder reproduir, la qual va dirigida als socis del Sindicat Musical de Catalunya.

En ella, d'una manera eloqüent, hom demostra l'avantatge que per als músics barcelonins — orfes de protecció oficial i que passen per una crisi social i econòmica profundes — representaria la presència a l'Ajuntament dels dos eminents músics Amadeu Vives i Ricard Vinyes. Es a dir, exhorta el Sindicat Musical de Catalunya faci per manera que aquesta entitat pugui assimilar-se en consideració i reglamentació als que haurien d'ésser els seus similars: el Sindicat de Metges de Catalunya i el Col·legi d'Advocats.

Ells mateixos ho confessen

Si llegiu una nota de "La Veu" d'avui donant compte de la inauguració del Grup Escolar Lluís Vives i l'homenatge a Pere Spanyol, veureu que assenyala com a presents els regidors senyors Massot, Barbey, Nicolau i Guerro. Cap dels de la "Lliga".

Ara que la presència dels nostres amics, segons el criteri de "La Veu", podria ésser una maniobra contra la cultura: anaven a fer fracassar l'acte. I l'absència dels regionalistes era prova d'interès.

NOTES

* Diumenge al matí, tal com s'havien anunciat, tingueren lloc diversos mítings de propaganda electoral. Al Cinema Triomf se celebrà l'organitzat per l'Esquerra Republicana de Catalunya, en el qual parlaren — davant de nombrós públic — els senyors Casanoves, Vachier, Trabal, Gassol, Ventós i Jaume Aiguader.

Al Talia se celebrà l'acte organitzat pel Bloc Obrer i Camperol. Hi prengueren part els senyors Bou, Pijoan, Dalmau, Clarà, Font, Mesmano, Arlàndiz, Colomer, Arquer, Maurín i Tusó.

Sota l'organització de les "Juventudes Comunistes de España" se celebrà el mateix dia al Teatre del Bosc un altre acte d'afirmació i propaganda electoral: hi parlaren els senyors Figueres, Rodríguez, Serna, Capdevila, Helios Gómez, Hernández i Bullejos.

Finalment, ahir, dilluns, al matí, i en l'esmentat Teatre del Bosc, l'Esquerra Republicana de Catalunya i la Unió Socialista celebraren un altre míting, en el qual parlaren els senyors Aragay, Campalans, Xirau, Aiguader, Ventura Gassol, Companys i Francesc Macià, davant de nombrós auditori.

* Ha marxat cap a París l'alcalde de Barcelona, senyor comte de Güell. El motiu del viatge, tal com va dir dissabte passat als periodistes que fan informació a les Cases Consistorials, és el seu interès en no trobar-se a Barcelona durant la setmana de més activa campanya electoral.

* L'autoritat militar s'ha inhibit a favor de la jurisdicció ordinària en el processament instruït a Manresa amb motiu de la publicació d'una fulla titulada "Manresa liberal a la palestra", que es considerà compresa en les sancions del ban declarant l'estat de guerra durant el mes de desembre de l'any passat.

* Ha estat aprovada la sentència dictada pel Consell de guerra que es constituí a Lleida contra el xofer Daniel Ricard Ortiz, de Balaguer, en la qual sentència se l'absol d'un suposat delicte d'insult a la força armada, del qual se l'havia acusat.

* Durant tot el dia d'ahir, però especialment a primeres hores del matí fins a migdia, hom observà amb la natural alarma l'extraordinari luxe de forces desplegat en els llocs més estratègics de la ciutat. Semblà que aquestes precaucions — sempre excessives — obeïen al míting pro-amnistia que se celebrà ahir al matí al Teatre Espanyol, després del qual se sabia que es pensava organitzar una manifestació per anar al Govern civil.

Al míting, organitzat per la Confederació Nacional del Treball, hi assistí una gran gentada, que ovacionà constantment els oradors. En saber-se la negativa a autoritzar la projectada manifestació, hom es dispersà pacíficament.

La vigilància pels voltants de l'Espanyol fou realment extraordinària.

Candidatura d'Acció Catalana Republicana

DISTRICTE I

Martí Esteve i Guau
Advocat

Marià Iglesias d'Abadal
Advocat

Lluís G. Nogués i Gurri
Metge

DISTRICTE II

Vicents Bernades i Biusà
Periodista

Pere Salisachs i Jané
Industrial i comerciant

Joan B. Santinyà i Bragulat
Metge

DISTRICTE III

Rafel Batlle de Miquelerena
Metge

Joan A. Maragall i Noble
Comerciant

DISTRICTE IV

Josep Barbey i Prats
Advocat

Francesc Camps i Margarit
Comerciant

David Ferrer i Vallès
Industrial i comerciant

Antoni López-Llausàs
Editor

DISTRICTE V

Bartomeu Amigó i Ferreras
Comerciant

Baldiri Rahola i Llorens
Advocat

Ramon Sarsanedas i Oriol
Industrial

Amadeu Vives i Roig
Mestre compositor

DISTRICTE VI

Estanislau Duran i Reynals
Advocat

Màrius Gifreda i Morros
Publicista

Pere Mas i Oliver
Metge

DISTRICTE VII

Joan Coleminas i Palà
Industrial

Francesc Esteller i Pujal
Professor

Odón Hurtado i Martí
Advocat

Josep Tomàs i Piera
Advocat

DISTRICTE VIII

Claudi Ametlla i Coll
Publicista

Manuel Reventós i Bordoy
Advocat i economista

Santiago Vivancos i Ferrés
Metge

DISTRICTE IX

Ferran Boter i Maurí
Catedràtic i advocat

Manuel Carrasco i Formiguera
Advocat

Francesc Massanet i Alemany
Obrer

Jaume Mestres i Fossas
Arquitecte

DISTRICTE X

Josep Cuatrecasas i Trinchant
Industrial

Josep Torrens i Gros
Industrial

Ricard Vives i Ballvé
Músic

JA SABEU ON VOTEU?

Acció Catalana Republicana ha obert més de cinquanta oficines per al servei dels electors

Les oficines d'A. C. R. estan obertes d'11 a 2 i de 4 a 8 els dies feiners, i d'11 a 2 els dies de festa

OFICINA CENTRAL: Corts Catalanes, 589. Telèf. 14013

DISTRICTE I

Plaça Catalunya, xamfrà Rambla; entrada per Pelai, 62
Ateneu Nacionalista "Barcelona Vella", Vidre, 1, pral.
Acció Catalana de la Barceloneta, Sant Miquel, 3, baixos
Passeig Nacional, 31 (Barceloneta)
Princesa, 7, botiga (Plaça de l'Angel)

DISTRICTE II

Acció Catalana Republicana del Districte II, Marquès del Duero, 128, baixos
Acció Catalana Republicana de Port, Carretera de Port, 409
Grases, 3, França Xica
Entença, 448 bis, xamfrà a Corts Catalanes
Carretera de Can Tunis, 97

DISTRICTE III

Acció Catalana de Sarrià, Grimau, 5
Major de Sarrià, xamfrà al carrer de Cuyàs
Acció Catalana del Districte III, Laforja, 222
Alfons XII, 89, Baixador de Sant Gervasi
Passeig de la Bonanova, 5 (Plaça de la Bonanova)
Plaça Lesseps (Josepets), 5, baixos
Avinguda de la República Argentina, 163, baixos (davant del viaducte de Vallcarca)
Cabestany, 17, pral. 1.ª (Plaça de la Concòrdia), Les Corts
Regina Pacis, 9 (Sarrià-Les Tres Torres)
Sant Gervasi, 31

DISTRICTE IV

Plaça Catalunya, xamfrà Rambla; entrada per Pelai, 62
Ateneu Popular del Districte IV, Verge del Pilar, 16 i 18, pral.
València, 379, xamfrà Diagonal i Nàpols
Mercaders, [illegible]
Princesa, 7, botiga (Plaça de l'Angel)
Carders, 15, baixos
Portal Nou, 36, botiga
València, 275, baixos
Passeig de Sant Joan, 113 (Foment Autonomista Català)

DISTRICTE V

Plaça Catalunya, xamfrà Rambla; entrada per Pelai, 62
Acció Catalana Republicana del Districte V, Mendizàbal, 22, pral.
Tallers, 48 bis, baixos
Ronda Universitat, 6, pral.
Barbarà, 11 i 13, baixos

DISTRICTE VI

Acció Republicana de Catalunya, Consell de Cent, 331.
Acció Catalana, Corts Catalanes, 589, pral.
Ateneu Català Republicà del Districte VI, Diputació, 202, pral.
Urgell, 252, entresol

DISTRICTE VII

Casal Republicà Democràtic del Districte VII, Galileu, 40
Casino de Sans, Sans, 114
Acció Republicana d'Hostafrancs, Consell de Cent, 13
Acció Catalana Republicana de la Bordeta, Constitució, 44
Entença, 448 bis (xamfrà a Corts Catalanes)

DISTRICTE VIII

Ateneu Gracienc d'Acció Catalana, Rambla del Prat, 2, pral. [illegible] Salmerón, 1, baixos
Plaça de Lesseps (Josepets), 5, baixos
Travessera, 151, baixos (davant del carrer de Bail[illegible])
Avinguda República Argentina, 163, baixos (davant del viaducte de Vallcarca)

DISTRICTE IX

Casal Federal del Guinardó, Avinguda Verge Montserrat, 1[illegible]
Centre Català Republicà, Sant Andreu, 187
Sant Andreu, 317, botiga
Acció Catalana de Sant Martí, Clot, 72, baixos
Passatge Borrell, Casa Puig i Esteve (Carmel)
Plaça d'Eivissa (Horta)
València, 379, xamfrà Diagonal i Nàpols. "Cine Trianon"
Fresser, 98, baixos, parada del tramvia del Camp de l'Arpa
Passeig de Maragall, 41
Sagrera, 221 (Cal Cerrer)
Travessera Sant Martí, 9

DISTRICTE X

Acció Catalana de Sant Martí, Clot, 72, baixos
Passeig del Triomf, 18
València, 379, xamfrà Diagonal i Nàpols

LA PREMSA DE BARCELONA

"EL MATÍ"

En el seu editorial d'ahir, el diari català catòlic comenta el manifest de la Junta d'Acció Catòlica a propòsit de les eleccions vinents. Diu que calia una clariana en l'horitzó i marcar una norma de conducta inequívoca a l'elector catòlic. Aquest manifest — diu l'editorialista — convida a fèrvida glossa, que es proposa d'explanar en edicions successives. Assenyala el darrer paràgraf del Manifest en es diu als catòlics que no han d'abandonar el govern de la ciutat a mans dels descreguts; remarca la manca de dades, en general, per tal que l'elector pugui conèixer exactament les creences del que li demana el sufragi, i diu que per tal de simplificar la tria seria de molta utilitat que tots els candidats que professen la fe catòlica en fessin una simple declaració als electors; a això — diu — no pot oposar-s'hi la disciplina de cap partit, que no sigui un partit sectari, i facilitaria en gran manera la tasca d'Acció Catòlica.

Acaba dient que en exposar aquesta idea no el guia sinó la bona voluntat i diu que ja que fins ara la política ha desunit els catòlics, en aquests moments la fe hauria d'unir-los.

"EL DILUVIO"

En l'editorial de diumenge, que titula "Más tolerancia", l'esmentat diari diu que, segons les seves notícies, a un pare de Manresa no li han volgut inscriure en el registre civil un fill que pretenia registrar a nom de Germinal, allegant que era un nom extravagant.

Diu que, en aquest cas, no vol dir res comú o corrent, i que també caldria prescriure infinitat de noms del santoral. Cap nom que no sigui grotesc no pot ésser refusat en el Registre. I Germinal — comenta — no ho és, ans al contrari. A Barcelona no es posa cap dificultat a registrar aquest nom; ignora l'esmentat periòdic per què passa el contrari a Manresa.

"DIARIO DE BARCELONA"

El corresponsal a Madrid del Brusi diu en la seva correspondència del dia 3 que la vacació de Setmana Santa ha coincidit a la Cort amb una puja extraordinària de preus en els articles de primera necessitat, veritablement inexplicable; la carn, el peix, les verdures i la fruita, principalment, han estat afectats per la puja en forma considerable. Remarca que fins els plátans han pujat en dos rals per dotzena.

"LAS NOTICIAS"

El corresponsal a Madrid de "Las Noticias" diu que aquests dies ha corregut la notícia que el Govern, per procediments dels que se'n diuen discrets, procurava assabentar-se de les idees polítiques dels funcionaris al servei de l'Estat, per tal de conèixer els republicans i els monàrquics. Diu que a despit que el Govern no ha oposat cap desmentiment al rumor, li costa molt de creure'l. No cal perdre de vista — comenta — que els funcionaris públics que han aconseguit llurs places mitjançant oposició i que tenen entre els seus drets el de la inamovibilitat, són funcionaris al servei del país, no al servei de tal o qual règim. Per tant, poden opinar amb tota llibertat.

"LA RAMBLA"

J. Sunyol i Garriga, en l'editorial del collega setmanal, aparegut aparegut ahir, diu que la passió electoral d'aquests dies ha fet confondre novament l'actuació ciutadana del periòdic amb la significació política del signant de la crònica. Assenyala que els que viuen en confusió constant són, precisament, els que poden acusar de confusionisme. I concreta: "La Rambla" és un periòdic que no està escrit al dictat de cap partit ni de cap polític; no forma part de cap capelleta, i els seus homes — units per un ideal comú — militen en diversos partits catalans. Diu que aquesta coincidència només esdevé incomprensible als esperits mesquins i que el secret del grup que redacta "La Rambla és el d'ésser liberals de debò, no de nom, sinó de fet. Per això — diu — en aquests dies les nostres converses tenen un tema preferent: el de doldre'ns de certes violències a les quals s'han lliurat alguns dels homes que, enquadrats en partits avui ben definits i concrets, han estat, són i seran d'ideals afins. Per acabar, diu J. Sunyol i Garriga:

"I quant a la modesta significació política del que signa aquesta crònica, la creiem prou clara per haver d'insistir massa. Som d'Acció Catalana Republicana sense reserves. Hi som en cos i ànima. Hi som per creure que així servim els nostres ideals de ciutadà catalanista, republicà, liberal i demòcrata. Hi som sense cap apetència personal. Hi som perfectament disciplinats i amb el convenciment que per damunt de la disciplina de partit només ens devem a la disciplina de la nostra consciència, compatibles, ara, l'una i l'altra.

Altrament, el formar part d'Acció Catalana Republicana, àdhuc amb el caràcter immerescut de dirigent, no vol dir que, personalment, no puguem sentir una devoció civil pel Macià de Prats de Molló, ni una amistat cordial per Rovira i Virgili, àdhuc abans de formar en els rengles d'un mateix partit."

"LA NAU"

A. Rovira i Virgili, en el seu editorial d'ahir, comenta la inconfusible vibració del poble de Barcelona, que han pogut comprovar els que tenen ja fa molts anys la pràctica de les reunions públiques, davant la proximitat de la lluita electoral. Es una vibració — diu — que en certs moments arriba a la trepidació. Es pot ben dir que Barcelona torna a estar en peu, disposada a fer valer els seus drets cívics, decidida a parlar, després dels vuit anys foscos de dictadura, el llenguatge català i republicà que és l'expressió autèntica de la seva ànima.

I afegeix Rovira i Virgili, referint-se als actes electorals celebrats abans-d'ahir pel Partit Catalanista Republicà:

"Davant el públic dels cinc grans mitings d'ahir, els nostres homes han tingut la impressió encoratjadora del contacte espiritual amb el poble, de la coincidència profunda amb els sentiments populars. La gentada que acudí a les nostres reunions convocades alhora en diversos llocs de la ciutat, no era un aplec de curiosos, sinó una multitud d'homes identificats amb l'ideal de llibertat catalana i de llibertat humana que el Partit Catalanista Republicà ha inscrit en la seva bandera.

Cap altre partit de Barcelona no ha pogut fer aquesta esplèndida exhibició de força que ha consistit en la celebració simultània de cinc mitings públics en amplíssims locals. El nostre partit ha pogut fer-la, i l'ha feta amb un èxit enorme, puix que ha aplegat uns deu mil ciutadans en aquests actes de districte. I ha pogut fer-la perquè compta amb una gran força d'opinió i amb una gran massa de ciutadans, i amb un viu esperit de lluita.

Ahir hi hagué la mobilització general dels catalanistes republicans de Barcelona. Diumenge vinent hi haurà la batalla decisiva. I l'èxit ressonant de la mobilització és un clarissim senyal de la gran victòria que ens espera."

L'obra de Cultura de l'Ajuntament

INAUGURACIO DEL GRUP ESCOLAR "LLUIS VIVES", DE SANS

Homenatge a Pere Spanyol

Tot el poble de Sans — tot el poble es pot ben dir — assistí ahir al matí a la solemne inauguració del Grup Escolar Lluís Vives que amb el seu esforç s'ha afanyat. Els voltants, el pati d'entrada i el de joc — un camp de futbol pròxim, però no s'havia donat compte de l'existència de l'escola — eren plens d'una gentada radiant. Els que no havien pogut entrar, o que es pensaven que calia invitació, ho contemplaven des de fora les tanques amb enveja. La Banda Municipal, dirigida pel mestre Lamote de Grignon tocava una peça darrera l'altra, i l'edifici semblava cada cop més nou i els arbres i les plantes del jardí més tendres. Les criatures i les mares, especialment, estaven esbalaïdes d'admiració; una nena s'ho mirava tot amb la boca oberta i una botella de vi, buida, a la mà; l'encàrrec s'havia quedat en l'aire davant d'aquell cel que s'obria davant dels seus ulls. Una nena, amb la nina als braços ens estirava pels pantalons: "Voldria entrar-hi" — ens di la seva mare —. Pot entrar-hi tothom — li contestem —. "No — ens contesta la dona —, és que ella voldria anar-hi a estudi i com que fa poc que vivim a la barriada... Som de Valls" — afegeix. I bé — li contestem — la inscripció continua, encara hi ha temps! "Encara hi ha temps!" — exclama la bona dona amb una veu tota plena de visions de meravella.

Tot el pati del davant és atapeït: i a fora el carrer, les escales que porten al porxo d'entrada — arcades i columnes — i el porxo també. Seuen les representacions de la barriada, els mestres, els regidors. Presideix el tinent d'alcalde delegat de Cultura En Lluís Massot; hi ha els regidors senyors Josep Barbey, Lluís Guarro, Xicoy, Tomàs i Forn, els senyors Hurtado, candidat d'Acció Catalana Republicana pel districte, Martí Alpena, del Patronat Escolar, Bonete, president de la comissió que l'any 1920 s'encarregà de demanar la construcció del Grup Escolar, Jaume Masdeu, president del Comitè Escolar del districte VII i de l'Orfeó de Sans, i els senyors Oliveres, Gènova, Bonet, Roure, Colominas, Mestres, Plaça, Valls, Balaia i Macià, del mateix comitè, una representació del Centre Autonomista de Dependents; els senyors Ainaud, cap dels serveis tècnics de Cultura de l'Ajuntament, el senyor Rueda, cap Inspector de la provincia; inspectors senyors Galisteo i Josep Soler, ex-inspector cap senyor Ibarz, inspectora senyora Trinxer, senyors Artur Martorell, director de l'Escola Domènec, Rubiés i Doreste, del Grup Escolar Ramon Llull, Martí, director del Grup Escolar Pere Vila Reixach, del Grup Escoles Baixeres, Cassià Costal, professor de la Normal de Girona, Sais, de la de Barcelona, Parunella, president accidental de Guardiola, per la "Casa Valèn-l'Ateneu Enciclopèdic Popular, En-Goday, autor de l'edifici, Serraclacia", etc., l'arquitecte senyor Josep ra, etc.

Feren els honors els directors del Grup, el senyor Josep Barceló i la senyoreta Dolors Batlle.

El senyor Massot donà la paraula al senyor Josep Barceló, director del Grup. Comença donant les gràcies en nom propi i de la senyoreta Batlle per haver estat escollits per collaborar a la tasca de cultura empresa per l'Ajuntament de Barcelona, tasca interrompuda per la gent barroera de l adicta dura. Diu com l'acte d'avui li recorda aquells altres que en temps pretèrits es veien a Sans, però amb la diferència que el d'avui representa l'alliberament del poble per la cultura. Setze fogars de cultura s'extenen per la ciutat i aquests grups de la perifèria vénen a ésser les avançades del progrés del poble. Per això aquests grups són d'honor i per això ells se senten honorats en dirigir-los; si hagués hagut d'escollir hauria escollit aquest.

Explora després la tasca que es descabdellarà en el Grup: deu aules per a nens, deu per a nenes; dos graus de pàrvuls; sis graus d'escola integral graduada; un grau per a retardats i un grau per a superdotats, del qual potser en sortiran els homes que en el futur portaran el govern i faran l'honor de la ciutat. Es procurarà que els nois romanguin a l'escola fins als 14 anys i per després hi hauria escoles d'aprenentatge perquè en surtin homes pràctics en els oficis i directors de fàbriques. De tot això en parlaran detalladament en les reunions que procuraran que se celebrin sovint amb els pares perquè el grup de Sans es converteixi en una universitat popular, fent honor a un poble que en totes ocasions s'ha mostrat apte per exercir el seus drets i complir els seus deures.

Una gran ovació acollí el parlament del senyor Barceló. El senyor Bonete, un dels principals propulsors de la campanya pro escola popular, parla després. Es refereix als treballs prop de la Comissió de Cultura fa onze anys per obtenir les escoles que el poble necessita. Diu que no és prou construir un grup i que no s'han de mostrar satisfets perquè en manquen molts encara. Diu que va tenir un somni en el qual veié els palaus de l'Exposició ocupats per mestres que ensenyaven els infants, però que tot d'una es tornaren fantasmes amb fusells. Fa l'elogi dels que intervingueren a la campanya, l'Ateneu Enciclopèdic, el senyor Ainaud i acaba demanant al poble que no es mostri satisfet encara amb l'aconseguit perquè cal molt més. Fou molt aplaudit.

El senyor Massot és saludat amb una ovació. Diu: Poble de Sans. En plau de dir-vos poble perquè certament sou vosaltres ciutadans d'una barriada amb caràcter propi, però típic barceloní, que mereix la festa d'avui perquè us l'haveu guanyada amb el vostre esforç, amb la vostra tenacitat i amb la vostra voluntat. Sense elles, avui no seríem ací. Fa tretze anys foreu vosaltres que demanàreu, en presència de l'abandonament dels infants de Barcelona, l'escola bella, l'escola útil, l'escola moderna, l'escola social, i per això vàreu anar en aquesta època de l'any 1918 en grandiosa manifestació popular a l'Ajuntament adquirint-se aquest solar i bastint aquest bell edifici que és el primer baluard de la voluntat del poble per la cultura i el reconeixement pels regidors d'aquesta voluntat. Però, que se'n faria de tenir belles escoles si manqués la vostra collaboració, la vostra adhesió? La veritable escola la fa l'esperit. Vosaltres — diu — després, us l'heu guanyada, aquesta escola, i per això ja us dic que entreu per aquestes portes obertes de bat a bat i no l'abandoneu ja mai. Acabà felicitant el poble de Sans per l'esforç i esperant que l'èxit assolit serveixi d'exemple i demanant un aplaudiment per tots aquells que com Bonete varen ésser apòstols de l'Escola nova que avui s'inaugura. Una gran ovació coronà les paraules del senyor Massot.

El públic passà després a visitar el bell edifici, obra de l'arquitecte Josep Godoy, decorat amb pintures de Canyelles.

LA LAPIDA DEL CARRER DE PERE SPANYOL

Tot seguit anaren els assistents davant mateix de l'escola d'on arrencarà un carrer, en vies d'obertura, que portarà el nom de Pere Spanyol. La làpida, de marbre, està clavada en un pal i coberta d'un domàs.

El senyor Oliveres, president de la Comissió pro-Escoles del Districte VII, puja dalt d'una cadira i diu com l'Ajuntament de Barcelona dóna unes escoles magnífiques als infants de Sans i explica com aquesta labor cultural començà a Barcelona en el segle XVI quan el ciutadà Pere Spanyol, amb un amor intensíssim per la infància aconseguí la primera escola pública. Diu com fou establert l'"Estudi General de la Universitat", al qual assistien els preceptors dels infants i com aquests quedaven abandonats al carrer o al pati de l'Estudi quan llurs preceptors eren a classe i com Pere Spanyol se'n compadí i començà d'ensenyar-los les primeres lletres. De quina manera i vencent quines dificultats aconseguí del Consell de Cent que es construís, primer, un cobert al pati, i després s'instal·lés l'escola a una casa del carrer de la Canuda, prop de la Rambla. Recorda després com els ajuntaments catalanistes emprengueren novament la tasca i com, si encara falten moltes coses, en deu mesos s'ha fet molt més del que s'havia aconseguit en tres-cents anys. (Aplaudiments.)

El doctor Agell i Agell, que és invitat a parlar com a president de l'Associació d'Amics de la Instrucció, recorda que Pi i Margall també n'ocupà la presidència, recorda la manifestació de l'any 1918 i com és objecte d'admiració arreu on l'ha explicada. Es dirigeix a la premsa a la qual demana que digui que les escoles de Barcelona són conegudes i admirades arreu del món i acaba dient que si algun dia, no per ell, el poble el porta a l'Ajuntament, farà tot el que sigui precís perquè Barcelona segueixi en el camí emprès (aplaudiments).

El senyor Massot — diu —: Quan diverses entitats culturals es dirigiren a la Comissió de Cultura demanant que per retre homenatge a Pere Spanyol no es dubtà un moment i entengueren que el nom de Pere Spanyol havia d'ésser donat al carrer que havia de portar el grup escolar Lluís Vives. Com he fet remarcar fa un moment, gràcies a la voluntat popular s'ha pogut realitzar l'acte d'avui. Pere Spanyol en el segle XVI fou un precursor de vosaltres. Potser també en el segle XVI tots els consellers eren amics de la cultura, però no n'hi ha prou de proclamar un ideal, és precís ajustar-hi l'actuació, i Pere Spanyol, quan va acudir al Consell de Cent, diverses vegades rebé la contesta de què no podia ésser el que demanava perquè allò era molt simpàtic però que era funció de l'Estat. Han passat molts anys i l'esperit d'aquell precursor ha hagut de reviure. Féu que ell us continui inspirant si algun moment el poble o els regidors defalleixen posposant els problemes de cultura a altres problemes secundaris. La làpida que vaig a descobrir ha de servir perennalment d'exemple i d'estímul. (Grans aplaudiments.)

Seguidament, en mig d'una gran ovació i mentre la Banda Municipal toca la marxa catalana el propi senyor Massot, descorregué la cortina que cobria la làpida i aparegué aquesta que diu:

Carrer de Pere Spanyol
Mestre de minyons iniciador de la primera escola pública construïda a Barcelona
(Segle XVI)

MITINGS ELECTORALS A BARCELONA

Per a avui, dimarts, 7 d'abril

DISTRICTE II

A les 8 del vespre

Local: Bar "La Montera" (carrer del Rabí Ruben, 5)

M. Ferrer Vilches
Pere Mialet
Doctor Joan B. Santinyà
Vicents Bernades

DISTRICTE III

A les 10 de la nit

Organitzat pel Centre d'Acció Catalana del Districte III

Local: Laforja, 222 (Sant Gervasi)

Oradors

Josep Vives
Doctor Lluís G. Guilera
Josep Punyet
E. Duran-Reynals
Lluís Massot

DISTRICTE IV

A les 10 de la nit

Organitzat per l'Ateneu Popular Catalanista del Dte. IV

Local: Verge del Pilar, 16 i 18

Els senyors
Lluís Massot i
Leandre Cervera
faran la presentació dels candidats del districte IV, Srs.
Josep Barbey
David Ferrer
F. Camps Margarit
A. López Llausàs

DISTRICTE VII

A les 10 de la nit

Organitzat pel Centre d'Acció Catalana Republicana de la Bordeta

Local: Constitució, 44

Oradors

M. Thió i Rodés
Joan Colomines
Francesc Esteller
Odon Hurtado
J. Tomàs i Piera
M. Carrasco i Formiguera

DISTRICTE IX

A dos quarts de deu del vespre

Local: Stat. La Baldufa (Bar Cisquet, Castillejos, 377)

Oradors

Josep Barbey
Ferran Boter
Jaume Mestres
Xavier Regàs
M. Carrasco i Formiguera

A les 10 de la nit

Local: Cinema Muntanya

Oradors

J. M. Imbert Perejoan
Ferran Boter
Jaume Mestres
Xavier Regàs
Martí Esteve

El candidat senyor Jaume Mestres tractarà del problema de les vivendes per a obrers, i mostrarà, mitjançant projeccions, les solucions que han donat a aquesta qüestió la municipalitat de Viena i altres.

Per a demà, dimecres, 8 d'abril

DISTRICTE I

A les 10 de la nit

Organitzat per la Delegació d'Acció Catalana de la Barceloneta

Local: Sant Miquel, 3

Oradors

J. Vives i Giner
Martí Esteve
M. Carrasco i Formiguera
A. Rovira i Virgili

DISTRICTE IV

A les 10 de la nit

Organitzat per la Delegació d'Acció Catalana Republicana del Districte IV

Local: Passeig de Sant Joan, 113 (Foment Autonomista Català)

Oradors

Lluís Massot.
David Ferrer
A. López Llausàs
Martí Esteve
Jaume Bofill i Mates

DISTRICTE X

A les 10 de la nit

Organitzat pel Centre Catalanista Republicà del Poble Nou

Local: Cinema Ideal (Wad-Ras, 196-198)

Oradors

M. Thió i Rodés
E. Isern i Dalmau
Lluís Massot
J. Sunyol i Garriga
A. Rovira i Virgili

La dona, la moda i la llar

La mare i el fill

EL TEMPS DE LA DENTICIO

La primera dent surt del setè al setè mes. La darrera fa la seva aparició quan l'infant ja té vint-i-nou o trenta mesos.

Això són els límits normals extrems. Les dents poden haver fet tota la seva aparició abans dels trenta mesos o poden retardar el primer brot més enllà del novè i del desè mes, sense que això indiqui cap anormalitat.

Passats els 12 primers mesos la no aparició de les dents ja serà anormal. Però cal retenir bé que encara és molt més anormal l'aparició de les dents abans dels sis mesos.

En casos excepcionalíssims les primeres dents ja hi són al moment de néixer. En casos més freqüents les primeres apareixen al tercer o quart mes de la vida. I això no és cap senyal de fortalesa. Tot el contrari; si la dent ha sortit tan aviat és degut a una malaltia de la matelxa dent o, el que encara és pitjor, a una malaltia de l'os de la geniva. Aquella dent segurament caurà al cap de poc temps i si no cau és molt possible que calgui treure-la pel seu mal estat. I aleshores haureu d'esperar fins als 7 anys perquè li surti una dent definitiva.

Per tant, davant d'una criatura que ha tret dents abans d'hora, primerament no ens fem cap illusió i després caldrà que la fem veure pel dentista i el metge perquè curin el mal estat orgànic que és la causa d'aquelles dents prematures.

Es, però, molt més freqüent que les dents, en lloc d'avançar-se, s'endarrereixin. Aleshores la gent parla de seguida de raquitisme i s'omple de neguits i usa tots els remeis que proposen les veïnes. Fins a certa mesura, hi ha tants raquítics amb tota la dentadura com criatures absolutament sanes que als nou mesos encara no tenen cap dent.

Si ha passat el setè mes i no ha sortit cap dent, no cal inquietar-se si ens trobem davant d'una criatura que ha fet un alletament matern, o bé un alletament artificial amb addició de vitamines, i si en un i altre cas l'infant a més de no tenir cap altre signe de raquitisme, ha portat una vida higiènica.

En molts casos és precís esperar — continuant, però, una vida de sol i aire i una alimentació adequada rica en vitamines— fins després dels 12 mesos no ens cal·li tenir un veritable neguit per la no aparició de les dents.

Les primeres dents en sortir són les dues dents del mig de la geniva inferior. Després surten les dues del mig de la geniva superior. Sagueixen les dues laterals superiors i més tard les dues laterals inferiors. Aleshores apareixen successivament els 8 queixals, 2 a cada banda de la geniva superior i de la inferior i per fi els 4 ullals, un a cada banda de les dues genives. Amb aquestes 20 peces queda completa la primera dentadura, que durarà fins als set anys.

L'interval entre una dent i l'altra varia d'una manera irregular segons la peça i segons l'infant. L'ordre d'aparició que hem indicat no pot considerar-se com una cosa matemàtica, però sí que podem considerar-lo com una regla general que sofreix molt poques variacions.

M. G.

ELS AMICS DE

LA PUBLICITAT

RETENEN CUROSAMENT ELS NOMS DE LES CASES QUE HI ANUNCIEN

ADVERTIMENT

Advertim a les persones a les quals interessi la publicació immediata de les notes que ens envien que els originals han de dirigir-se tots a la Redacció, Corts Catalanes, 589, principal, abans de les nou del vespre. Els que ens arribin més tard d'aquesta hora o vagin adreçats a la impremta del diari, Barbarà, 11 i 13, no seran publicats fins al cap de quaranta-vuit hores

La vida religiosa

Sants da'vui: Sants Ciriac i companys, màrtirs; Donat, Epifani i Sadurní, bisbes.

Sants de demà: Sants Albert el Magne, Dionís, Perpetu i Rudempt, bisbes, i santa Concesa, verge, i Macàrie, màrtir.

Quaranta hores.—Avui: Confraria de la Guarda i l'Oració, a l'església parroquial de Sant Jaume.

Hores d'exposició: De dos quarts de set del matí a les vuit del vespre.

Demà: A la mateixa església i a les mateixes hores.

Comunió reparadora. —Avui: Església del Bon-Succés.

Demà: Església parroquial de Sant Jaume.

Cort de Maria. — Avui: Nostra Dona de la Font de la Salut, a les Mínimes o al Sant Esperit.

Demà: Nostra Dona de la Concepció, a Sant Francesc, a Santa Clara o a l'Ensenyança. Eixampla, o a la seva església. Eixampla, privilegiada.

Adoració nocturna. — Avui: Torn de la Immaculada Concepció.

Demà: Torn de Nostra Dona del Roser (a la Tinença parroquial d'aquesta advocació).

Vetlles en sufragi de les ànimes del Purgatori. — Avui: Torn dels Dolors de Maria.

Demà: Torn de la Immaculada.

COMPROVEU ON TENIU EL VOT

Electors de Barcelona! No espereu els darrers moments per saber on teniu el vot. Visiteu les Oficines electorals d'Acció Catalana Republicana, o bé trameteu el següent butlletí, escrit amb lletra clara i sense oblidar-vos dels detalls que hi són demanats, a les OFICINES ELECTORALS D'A. C. R., CORTS CATALANES, 589. Rebreu la resposta a domicili.

A les Oficines electorals d'Acció Catalana Republicana -- Corts, 589. -- Barcelona

Serviu-vos indicar-me a quin districte i a quin col·legi em correspon votar

Nom i cognoms de l'elector .....

.....

Edat ..... *anys. Professió* .....

Domicili actual .....

núm. ..... *pis* ..... *Domicilis que tenia en 1924 i 1925:*

..... *núm.* ..... *pis* .....

..... *núm.* ..... *pis* .....

..... *núm.* ..... *pis* .....

..... *núm.* ..... *pis* .....

..... *núm* ..... *pis* .....

NOTA. *Estaria disposat a fer d'interventor?* .....

LES ELECCIONS

Proclamació de candidats a Madrid

Madrid, 6. — Ahir quedaren proclamat per la Junta municipal del Cens els candidats que han d'acudir a les eleccions que se celebraran diumenge vinent.

Eren presents a l'acte molts dels candidats, així com el senyor Alcalà Zamora. A la sortida de l'acte aquest senyor fou molt aplaudit.

El nombre de candidats arribà a 918.

ELS MITINGS REPUBLICANS

Un mitinm a l'Olympia
Discurs d'Alcalà Zamora

Madrid, 6. — Ahir se celebrà un miting al saló Olympia, organitzat per Alcalà Zamora, Ramon Riancho i Trifon Gómez. Hi acudí enorme públic.

Aquests darrers parlaren de les vinents eleccions, i advocaretn per una lluita clara i terminant contra les forces monàrquiques.

Finalment parlà Alcalà Zamora. Digué que aix com en temps de Felip II es perseguia els que pensaven amb llibertat, avui es persegueix als que actuen en nom dels interessos d'Espanya.

Després digué que el que abans es pretenia era fer un poble ignorant, però ara es preten envilir el poble electoral.

Acabat l'acte, l'automòbil del senyor Alcalà Zamora fou ovacionat molta estona perquè el públic volgué acompanyar-lo.

Al teatre Pardiñas

Madrid, 6. — Al teatre Pardiñas se celebrà un altre miting electoral. El local era ple de públic.

Primerament parlà Gonçal Parrado, de la dreta republicana. Alentà les joventuts perquè realitzin l'obra de canvi de règim, i digué que a les urnes acudiran no solament els que voten, sinó la joventut espanyola que acaba de complir els vint-i-cinc anys i que amb les seves idees de llibertat i justícia marcaran un nou rumb en els destins d'Espanya.

Andreu Ovejero censurà durament el règim actual i recordà desastres soferts per Espanya al Marroc; cità noms de generals que es trobaven al front d'aquelles comandàncies i comissaries.

Recordà també la repressió de què foren objecte els obrers després de la vaga del 1917.

Finalment tingué unrecord per a les víctimes de la sublevació de Jaca i digué que el poble espanyol que demana amnistia ha d'ésser atès pel qui pugui concedir-la.

Míting al teatre Maravillas

Madrid, 6. — Un altre dels actes celebrats ahir fou el del teatre Maravilles. Parlaren L. Martínez, Francesc Blasco, Eduard Ortega Gasset i Largo Caballero, atacant tots els oradors durament el règim, que el públic acollí amb visques i mori's.

Tots coincidiren en què les eleccions de diumenge vinent seran el primer pas per al triomf de la sobirania popular.

Després de l'acte es féu recollecta pro-presos i deportats.

Mítings monàrquics

Madrid, 6. — Al teatre Alcàzar se celebrà un m'ting d'Orientació Social. Presidia el comte de Casal.

Josep de Logendio censurà la campanya que porte alguns homes guiats pel recor revolucionari contra les tradicionals institucions espanyoles.

Recriminàels estudiants d'ara que en lloc d'estudiar—diu—es dediquen a fer pinets polítics.

El marquès de Guad-el-Jelú, després d'aclarir queés el primer miting en què parla, diu que creu que hi ha republicans de bona fe, però que estan equivocats, com ho patentizen els *moviments revolucionario-comunistes* de Jaca i l'esdevingut a Gijón i altres indrets d'Espanya.

Compara Espanya amb algunes nacions d'Europa i es felicita que ací no hagi fet estralls el comunisme degut al seu concepte *tradicional* cristià.

El comte de Limpias, després de definir el que és l'ordre, censura els catedràtics que ara insulten a qui constucionalment no pot defensar-se.

Es refereix als successos de Jaca i diu que d'haver triomfat la República *hauria estat la* dels decrets del desgraciat Galán, que en els seus documents volia l'aixafament de l'Església i l'*expoliació* del patrimoni dels industrials.

Manuel Vanzo diu que estem en plena campanya i que fa falta que tots s'apleguin al voltant del tron contra qui sigui. Fa després un recorregut *històric dels fets esdevinguts* a Espanya, i diu que la Monarquia no pot discutir-se perquè és una realitat.

Finalitzà el seu discurs amb les següents paraules: "A Espanya la República seria un segrestament de la sobirania nacional per uns quants secuaços".

Al final de l'acte es donaren molts visques al rei i a Espanya.

València 6. — Ahir a les onze se celebrà un míting al Cinema Torre Eiffel, organitzat pels monàrquics.

... paraula els senyors Francesc Calatayud, Josep Momenaut, Facund Urriel, Josep Cervera i Juli Colomer. Tots defensaren els ideals monàrquics i asseguraren el triomf de la seva candidatura en les properes eleccions.

SUBSCRIVIU-VOS A
LA PUBLICITAT

Candidats proclamats per l'article 29

Els pobles rurals donen gran contingent de monàrquics

Heus ací la relació oficials de candidats proclamats regidors per l'article 29:

Albacete, Casas-Ibáñez i La Roda, 30 monàrquics; Alacant, Villajoyosa, 17 monàrquics; Badajoz, Castuera i Guareña, 29 monàrquics; Balears, Ciutadela, Menorca, 6 monàrquics i 12 antimonàrquics; Burgos, Roa i Sedans, 17 monàrquics; Càceres, Hoyos, Valencia de Alcántara i Aldeanueva del Camino, 32 monàrquics i 4 antimonàrquics; Càdiz, Medina-Sidonia, Algodonales i Olvera, 54 monàrquics; Castelló, Albocàcer, 11 monàrquics; Ciudad Real i Daimiel, 22 monàrquics; Còrdova, Hinojosa del Duque, 19 monàrquics; Coruña, Azua, Carballo, Ordenes i Zas, 69 monàrquics i un antimonàrquic; Cuenca, Belmonte, Huete i Priego, 31 monàrquics; Girona, Sant Feliu de Guíxols, 5 monàrquics i 12 antimonàrquics; Granada, Alhama, Albuñol, Huescar, Orgiva, Illora, Cúllar, Baza, 85 monàrquics i 10 antimonàrquics; Guadalajara, Brihuega, Pastrana i Sacedón, 30 monàrquics; de Guipúscoa, Azcoitia, Pasajes, Azpeitia i Hernani, 31 monàrquics i 18 antimonàrquics; Huelva, Bollullos del Condado i Trigueros, 31 monàrquics; Las Palmas, Galdar, Moya, Santa Brígida i Teror, 81 monàrquics i 2 antimonàrquics; León, La Vecilla, 9 monàrquics; Logro. Cervera de Rio Alhama i Torrecilla de Cameros, 14 monàrquics i 3 antimonàrquics; Lugo, Orol, Foz, Jove i Otero del Rey, 55 monàrquics; Màlaga, Torrox, 14 monàrquics; Murcia, Moratalla i Caravaca, 16 monàrquics i 14 antimonàrquics; Navarra: Baztàn primer i tercer districte, 10 monàrquics i 1 antimonàrquic; Orense, Allariz, Puebla de Trives, Ramiranes, Irijo, 58 monàrquics; Oviedo, Boal, Castropol, Navia, Vegades, Pravia, Luarca i Caravia, 54 monàrquics i 4 antimonàrquics; Pontevedra, Cañiza, Caldas, Redondela, La Guardia, Cubelos, Arbó, Valga, Sangenjo, Nieves, Meane, Grave, Bueu, Silleda, Cangas, Temiño, Ribadumia, Gondomar i Villanueva de Arosa, 180 monàrquics i 56 antimonàrquics; Salamanca, Ciudad-Rodrigo, 3 monàrquics; Terol, Castellete i Mora de Rubielos, 18 monàrquics i 3 antimonàrquics; Toledo, Orgaz, Fuente del Arzobispo, Puebla de Montalbàn, Lillo, Mora i Navahermosa, 56 monàrquics i 21 antimonàrquics; València, Albaida, Argemesí, Carlet i Requena, 36 monàrquics i 31 antimonàrquics; Valladolid, Mota del Marqués, 7 monàrquics i 2 antimonàrquics; Zamora, Alcañices i Bermillo de Sayago, 19 monàrquics; Saragossa, Pina de Ebro, 11 monàrquics.

Declaracinos del marquès de Hoyos

Madrid, 6. — El ministre de la Governació facilità la llista de les darreres dades de les proclamacions de regidors per l'article 29.

Referint-se a aquesta llista, digué que comparada amb les darreres eleccions foren proclamats regidors la meitat, però com que llavors es féu la renovació biennal i ara és total, resulta que és només un vint-i-cinc per cent, o sigui la quarta part.

Les dades demostren que hi ha molt desig de lluita, i és la més disputada. Falten dades de poblacions menors de sis mil ànimes, les quals s'aniran coneixent a mesura que transcorri el dia d'avui.

Un altre aspecte que ofereixen aquestes eleccions — digué — és l'obligació de votar, que molts ignoraven o que havien oblidat.

Perquè no es pugui allegar ignorància, crec convenient de recordar els articles de la Llei Electoral que sancionen l'omissió del vot.

Per tal que ho recordin, es facilitar àals periodistes una nota copiant els articles corresponents.

L'Ateneu a favor de l'amnistia

Madrid, 6. — Aquesta tarda s'ha reunit la junta general extraordinària de l'Ateneu de Madrid, i ha acordat autoritzar la Junta de govern perquè designi una comissió de socis que amb ella s'encarregui d'organitzar una manifestació *pro-amnistia*.

Despatx amb el rei

Madrid, 6. — El rei ha despatxat avui amb el president del Consell i amb els ministres d'Estat i Gràcia i Justícia.

El president ha dit que no hi havia res. No he portat — ha afegit — ni signatura; he parlat amb el rei d'assumptes generals. Li he donat compte de les dades de la proclamació de candidats d'ahir. La tranquillitat és completa a tot Espanya.

El comte de Romanones ha dit:

—Aquesta és la setmana de repòs per a nosaltres, perquè és la de les eleccions, i no tenir res a fer, més que votar diumenge.

El marquès d'Alhucemas, que estava present, ha dit que el despatx havia estat un canvi d'impressions amb el rei.

MITING REPUBLICA SOCIALISTA A GRANADA

Manifestació tumultuosa

Granada, 6. — Ahir, a la Plaça de Braus, se celebrà un míting republicà-socialista.

Feren ús de la paraula diversos oradors i els discursos foren rebuts amb grans aplaudiments.

Féu el resumen En Ferran de los Ríos, que fou ovacionat.

Acabat l'acte s'organitzà una manifestació, davant la qual figurava una bandera vermella, amb una inscripció que deia: "Estudiants i obrers exigim l'amnistia."

En arribar la manifestació a la Granvia, la força pública invità els manifestants a què es dissolguessin. Com es neguessin, es donaren els tocs d'atenció i s'efectuaren diverses càrregues. A més es practicaren dues detencions.

Els manifestants es referen i arribaren fins el Centre Nacionalista, en el qual tracturen de penetrar.

No ho aconseguiren, i, en vista d'això, arrencaren la bandera espanyola que onejava al balcó i la destroçaren.

Després es dedicaren a trencar els bancs del Passeig.

Acudí la força pública i carregà novament contra els manifestants, i es dissolgué per fi la manifestació.

DISPOSICIONS DE LA "GACETA"

El mercat de Valls

Madrid, 6. — La Gaceta d'avui publica, entre altres, les següents disposicions:

Reial Ordre disposant que la primera convocatòria que se celebri per ingressar a l'Escola d'Ajudants d'Obres Públiques sigui de vint-i-cinc places, i que es publiqui el Reglament i pla d'ensenyaça proposat per l'Escola Especial d'Enginyers de Camins, canals i ports.

Disposant que es compleixi en els seus propis termes la sentència dictada per la sala corresponent del Tribunal Suprem en recurs promogut per l'Ajuntament de Valls contra la eial Ordre de la Presidència del Directori Militar de 2 de setembre de 1925 en el sentit d'autoritzar la celebració del mercat dominical a la dita localitat.

EL CREDIT DE 60 MILIONS DE DOLARS

Està a disposició del Govern

Madrid, 6. — Al Ministeri d'Hisenda facilitaren la següent nota:

"Habiendo circulado el rumor de que el Gobierno había decidido no utilizar el crédito de sesenta millones de dólares abierto para la regularización de los cambios, aunque lo absurdo de la especie ha constituido ya un obstáculo para su difusión, el ministro de Hacienda se cree en el caso de declarar categòricamente que *el crédito está a su disposición*, y si llegara el caso haría uso de él en defensa de nuestra moneda con *la finalidad que ya fué reiteradamente declarada por el Gobierno.*"

El salari mínim del personal de Ferrocarrils

Madrid, 6. — El ministre de Foment en rebre els periodistes ha dit que havia resolt favõrablement la demanda del personal femení dels Ferrocarrils Andalusos, al qual no s'havia aplicat la disposició sobre els salaris mínims.

Ha dit també que examinarà totes les demandes que en semblant sentit se li facin per altres Companyies.

En el Consell Superior Ferroviari es prosegueix l'estudi sobre el treball en les Companyies espanyoles i estrangeres. A aquestes darreres els han estat demanes dades per a procedir a una ràpida sõlució de l'assumpte.

Els ajudants d'Obres públiques han visitat el ministre per a agrair-li la reobertura de l'Escola d'Ajudants.

L'Assemblea del Magisteri

Madrid, 6. — El ministre d'Instrucció pública ha assistit a la inauguració de l'Assemblea del Magisteri celebrada a l'Escola Central de Mestres per a acordar la contesta al qüestionari sobre el text únic.

La crisi del llibre

Madrid, 6. — Una comissió d'escriptors va visitar el president i diversos ministres, entre ells els de la Governació i Hisenda, per sol·licitar que s'implanti la venda de llibres a les estafetes de Correus i carteries rurals, venda que beneficiaria la difusió de la cultura.

Els ministres van veure amb simpatia la idea.

La causa contra Angel Galarza

Madrid, 6. — Probablement aquesta mateixa setmana es reunirà el Consell de guerra per veure la causa contra Angel Galarza.

El defensor del processat, senyor Carles Blanco, ha tornat ja el sumari després d'haver procedit al seu estudi.

HOMENATGE A GALAN I GARCIA HERNANDEZ A OSCA

Es llegeixen quartilles de Galarza, Alcalà Zamora i Miquel Maura

Osca, 6. — Ahir se celebrà l'anunciat acte homenatge als capitans Galan i García Hernández.

Diversos ferroviaris arribaren a Madrid i Saragossa per a dipositar corones de flors a les tombes dels esmentat capitans, en nom dels ferroviaris d'Espanya.

Al Teatre Olympia se celebrà un míting, presidit per l'advocat senyor Manuel Sempere.

En l'acte es procedí a la lectura d'unes quartilles de Galarza, d'Alcalà Zamora i de Miquel Maura.

Les quartilles de Galarza diuen així:

"Acaso haya sido preciso estar privado de libertad para que mis palabras tengan sonido en este acto y ante estas tumbas. Si no estuviera en prisión, aun habría venido mi cuerpo, pero no hubiera podido hablar. Es la palabra el vehículo de los grandes pensamientos; pero no puede serlo, a no ser el genio quien la emplee, la expresión de las hondas emociones. Para éstas se creó el silencio, que es la elocuencia sublime de las masas. Estuviera yo aquí entre vosotros, ante las tumbas y sólo podría gritar: gritaría como lo hicieron los viejos guerreros que simulaban un ardor combativo con frases coléricas de venganza.

No puede bastarnos que Fermín Galán i García Hernández sean acompañados, en su entrada gloriosa en la Historia, por los lamentos y las lágrimas de un pueblo; no es suficiente que la auréola de heroicidad generosa se ilumine con el colorido de las flores que sobre la tierra que los cubre depositen las mujeres y los hombres de España.

Apenas es nada la exigencia imperativa que demanda la revisión de unos procesos, para demostrar que la ley fué burlada en obediencia al odio; es moy poco esuulpir sus nombres en mármoles y grabarlos en oro; todo ello se marchita y pasa sólo la sangre fecunda las páginas de la Historia. La de ellos dice de su grandeza, pero si pasara el tiempo sin que la nuestra se ofrende por la causa que les condujo a la entrega de su vida, ellos merecerían el altar laico de los sacrificios y nosotros el desprecio que acompaña a los cobardes. No ha llebado el tiempo de rezar y llorar, es el tiempo de vencernos en la villanía de la sorpresa alevosa que utiliza el talión con rencor, sino el cívico juramento que con solemnidad ofrece nuestra causa, la de *una España libre, digna i humana*, que triunfar con el esfuerpo de nuestros brazos, con el ímpetu de nuestras ideas, con el ejemplo de nuestros mártires.

A los pies de la madre heroica y de la esposa dólorida, tenderemos la corona de nuestra vida, arrancada de allí donde se supo tener con valor, mantener con dignidad y lucir con generosidad humana."

Les quartilles del senyor Nicet Alcalá Zamora estan concebudes en els termes següents:

"Impulsado por la velocidad de la Revolución española y envuelto por la literatura esplendorosa de la verdad, el proceso de Huesca está ya fallado en el enjuiciamiento de la Historia. No hay que discutirlo; basta grabar con la concisión lapidaria de tales sentencias la inscripción que cada lugar reclama: al Régimen, que no agradeció la prolongación de su agonizante existencia e iniquidad; al Poder naciente, que no desmaya por aquella pasajera frustración. Generosidad borrando el procedo, atropellando la revisión, juzgando a los juzgadores. Castigo en la paz de las tumbas mortuorias de mortales de la representación nacional; gloria en las obligaciones del Estado. Gratitud."

I finalment les quartilles de Miquel Maura diuen:

"El humano egoismo, tan poco propenso a poner en trance, por razón de la tranquilidad, el bienestar, y, sobre todo, la vida en la lucha externa por el progreso, tiene en cambio prodigalidad abnegativa para quienes acertaron a sojuzgarla y supieron elevar sus actos a la altura del ideal.

Por eso, los que pierden la vida en aras de una causa noble, no mueren nunca, porque el tiempo agiganta la excelsitud del sacrificio, culto recuerdo se transmite de generación en generación, envuelto en la auréola envidiable del martirio.

Cuantos militamos bajo la bandera de la libertad, en sus luchas seculares contra la tiranía, inclinados ante las tumbas provisionales de los mártires de Huesca, sintamos el vértigo de las cimas inaccesibles de la gloria y a la vez revelemos el aliento necesario para coronar, cueste lo que cueste, la obra libertadora que tan generosamente emprendieron. Sangre fecunda la de Galán y García Hernández! España entera ha sentido sus salpicaduras y al resonar la sinceridad ciudadana, puesta en pié, exige imperiosamente el Poder que la inmoló, que deje el paso franco a la libertad y a la justicia.

No es hora de lamentaciones, sino de actuar. Puestos en los mártires nuestros pensamientos, honremos su memoria luchando sin tregua ni descanso por el triunfo definitivo de la causa que enaltecieron."

Després parlaren diversos oradors, tots els quals foren molt aplaudits.

El president al final, resumí els discursos i digué que sortissin amb ordre per tal d'evitar la intervenció de la força pública.

A la tarda s'organitzà una manifestació que complí el pietós desig dels organitzadors i sense que s'alterés en el més mínim l'ordre visità després el governador per a interessar de la dita autoritat que trametós al govern el desig dels manifestants de què es concedís una ampla amnistia.

El governador així ho va prometre que ho faria.

MITING REPUBLICA A SANT SEBASTIA

Discurs de Unamuno

Sant Sebastià, 6. — Organitzat pel partit republicà de Guipúscoa, se celebrà ahir, al Frontó Urumea, un míting pro-amnistia, en el qual prengueren part, entre altres oradõrs, Clara Campoamor i el senyor Unamuno.

El Frontó estava completament ple de públic i hi havia nombrosos representants dels pobles de la província.

Molta gent hagué de romandre fora per insuficiència del local.

Entre grans aplaudiments s'aixecà a fer ús de la paraula Clara Campoamor.

L'õradora advocà per una amnistia i referí diversos incidents ocorreguts *a les presons entre els presos i llurs famílies.*

Els vius colors amb què l'oradora pint les escenes que descrigué commogueren en gran manera els oients.

Demanà a les dones que prestessin suport a la candidatura republicana.

Les dones — afegí — no tenim vot; però põdem inculcar en els nostres marits, germans o fills l'amor a la llibertat, al dret i a la justícia.

Acabà donant un visca a la República, que fou contestat amb gran entusiasme.

El senyor Unamuno, saludat en aixecar-se amb una sorollosa ovació, parlà a continuació i referí episodis de la seva vida en l'exili.

Després manifestà que l'amnistia no ha de demanar-se com intenta el Govern, el qual vol concedir-la perquè sigui perdõnat el principal causant de la situació actual, que és el rei.

Dirigeix contra aquest grans atacs, expressant-se amb gran apassionisme personalista.

Parla després de la joventut basca i diu que en aquests darrers temps ha pogut apreciar que no tan sols es dedica a l'esport, sinó que cultiva un esperit fort.

Per tant — afegeix — així com sabeu donar puntades de peu a la bala, heu de donar-les també a la corona.

Parla després del problema de les responsabilitats, i diu que es tracta d'excloure aquells que d'aquestes responsabilitats han d'emportar-se la més gran part.

Diu per últim que els seminaris van quedant buit i deserts perquè la carrera ja no té esdevenidor.

Avui és — afegeix l'orador — de molt més esdevenidor la carrera de guàrdia civil (Rialles.)

Descriu després diverses anècdotes humorístiques, que desperten la hilaritat de l'auditori.

A la sortida es donen visques a la República, a la Llibertat i a Unamuno, mentre la música toca la Marsellesa.

Conferència de Goicoechea sobre el problema monetari

Santander, 6. — Avui, a dos quarts de vuit de la tarda, l'ex-ministre senyor Goicoechea ha donat una conferència a l'Ateneu d'aquesta capital, conferència en la qual ha tractat del problema monetari.

El senyor Goicoechea ha començat el seu discurs dient que sense una ferma i desinteressada fe collectiva no és possible que desapareguin els mals que afligeixen la nostra moneda.

Ha fet un estudi del problema monetari a través de les solucions adoptades per altres països, que han revaloritzat o estabilitzat la seva moneda. L'orador s'ha *pronunciat* a favor de la implantació a Espanya del patró or i de l'estabilització de la pesseta.

Ha dit que cal rectificar l'error que admet l'existència de causes que justifiquen la depreciació de la nostra moneda.

Sembla que és una paradoxa—ha dit després—que un home d'ordre com jo no cregui que és l'ambient revolucionari el que sosté aquest malestar.

La realitat és que la malaltia de la nostra moneda és crònica i venim patint-la fa ja 47 anys, d'ençà que els països de la unió llatina no encunyen plata.

A continuació ha atacat el senyor Goicoechea la campanya que actualment es realitza contra el crèdit a l'estranger, i ha dit que aquestes mesures han estat adoptades ja per Austria, Alemanya i Anglaterra.

Ha afegit després que cal fer observar als especuladors l'alçària del mur que han d'atényer per a seguir especulant a Espanya.

Cal — ha dit després l'orador — adoptar una treva entre tots els partits per a aconseguir la solució del problema de la moneda.

El senyor Goicoechea, que ha estat molt aplaudit durant la seva conferència, ha rebut inequívoques proves d'aprovació per part de l'auditori que l'ha escoltat, al final del seu treball.

Aquest vespre ha sortit amb direcció a Madrid el senyor Goicoechea.

ELS ESTUDIANTS

UN MANIFEST DE LA U. F. E. H.

Madrid, 6.—La Unió Federal d'Estudiants Hispans ha publicat un extens manifest.

El document comença amb aquestes paraules:

"Hace tiempo los estudiantes españoles venimos contemplando una serie incalculable de agravics originarios del actual régimen, y llevamos con la misma pesadumbre el recuerdo de nuestros extinguidos días recientes y el inminente de los que aguardan."

Relaten els estudiants les incursions que, amb dany per a l'ensenyança, féu el general Primo de Rivera durant la seva Dictadura, per a posar l'ensenyança en mans clericals.

Coneguda és la lluita dels estudiants contra tants desmans.

El document parla després de
El document parla després de diversos fets relacionats amb l'actuació del Govern Berenguer i destaca l'actitud de les autoritats contra els estudiants que acudiren a rebre el mestre Unamuno.

Exposend esprés l'actuació del nou ministre d'Instrucció Pública, del qual diu el citat document que supedita la seva condició de catedràtic a les exigències del règim.

Després, afegeix, els claustres de l'Hospital anex són ametrallats per la força pública, sense que aquest fet determini per al Govern altra despreocupació que la d'encomanar al ministre d'Instrucció Pública l'extirpació del fur universitari, sense haver procurat abans depurar els fets.

Adverteixen els estudiants en el seu manifest que ha estat destroçada la tasca de tres cursos. La defensiva pugna que les autoritats culturals mantenen davant aquestes agressions al pensament i la consciència, ha d'abreujar-se per a aconseguir la pau i el bé de tots.

Per això, prèvia consulta als seus mandataris, el Comitè executiu de la Unió Federal d'Estudiants Hispans, declara la incompatibilitat de la vida acadèmica amb el règim de fet imperant a la nostra pàtria, i ho fa convençut més que mai de no servir a cap tsarisme polític i sí de sortir en defensa de les nostres institucions, aquestes mateixes institucions que només van merèixer del règim desdeny i contrafurs... i el projecte d'una ciutat universitària en combinació amb la Rifa Nacional i la dadivositat de les gents, la qual cosa acredita l'ínfim rang en què els que es diuen davant d'Espanya colloquen els problemes culturals.

El Comitè Executiu de la U. F. E. H., en comunicar aquest acord als seus mandataris, excita el seu més acabat compliment per tal d'aconseguir que les tasques acadèmiques tinguin, amb independència del règim—sota el qual són impos*sible—total* realització, procedint cada Federació i Associacions, amb l'autonomia que disposa a complir els seus fins, segons les seves aspiracions particulars.

El document acaab dient:

"Percatados de la trascendencia de nuestro acuerdo, entendemos, en estos momentos de honda y fundamental perturbación que vive España, que sólo quienes estén desarmados puede ndedicar-se a la ciencia colocándose de espaldas al bien, a la verdad y a la justicia, bajo cuya tutela nos colocamos nosotros."

Signen el manifest el comissari general president Antoni Maria Sbert i el comissari secretari accidental Angel L. Ganibet.

Avui hi haurà Consell de ministres

Madrid, 6. — El cap del govern s'ha passat tota la tarda a la presidència.

El va visitar el general Jordana, i van conferenciar abans extensament sobre qüestions del Marroc.

En sortir del despatx del president, l'alt comissari va dir als periodistes que demà passat se'n tornaria a Tetuan.

L'almirall Aznar digué que hi ha tranquillitat. Demà — afegí — hi haurà Consell de ministres, i tractarem de nombrosos assumptes de tots els departaments i canviarem impressions sobre les qüestions d'actualitat.

Conferència de Samblancat a València

València, 26. — Al Cercol Radical Conjuncionista, va donar una conferència el senyor Samblancat, a la qual assistí una gran concurrència.

Després de fer el doctor Conejero la presentació del senyor Samblancat, va dedicar unes paraules de record als capitans García Hernàndez i Galan.

En ocupar la tribuna l'orador, fou acollit amb una perllongada ovació. Tractà el tema "La educación en España", que fou subratllada amb constants ovacions pel públic.

Després es referí als errors comesos durant la passada dictadura, i es va mostrar conforme amb què la revolució ha de donar l'esdevenidor a Espanya.

En finalitzar l'acte, el senyor Samblancat fou ovacionat. El doctor Conejero va cloure l'acte.

EL PROBLEMA ESCOLAR

Reunió de catedràtics

Madrid, 6.—Ahir al matí celebraren una reunió els catedràtics que de diverses Universitats han vingut a la Cort a precs del ministre d'Instrucció Pública, per tal de veure d'arribar a una solució sobre el problema escolar.

Després de llarga esona, s'arribà a redactar unes conclusions que encara no han estat lliurades a la premsa, però que hom creu que seran suficients per a normalitzar la situació estudiantina.

Incidents a l'Escola Normal de Mestresses

Se suspenen les classes

Madrid, 6.—A l'Escola Normal de Mestresses, en anar-se a reprendre avui les classes, després de les vacances de Setmana Santa, s'han promogut alguns incidents.

Un grup d'alumnes barrà el pas a les que es pisposaven entrar a classe.

En vista de les coaccions s'han suspès les classes fins a nova ordre.

LA SITUACIO A L'INDIA

Gandhi està greument malalt

Delhi, 6. — Es confirma que Gandhi, esgotat per la vida d'intens treball i a les privacions a què s'ha sotmès des de fa diversos anys, està greument malalt, inspirant serioses inquietuds a les ... sones de la seva intimitat.

El doctor *Ausary*, *leader* del Congrés musulman i amig íntim de Gandhi, ha fet públic el precari estat de salut de l'apòstol nacionalista indú. "Si vol conservar la seva vida —digué el susdit doctor— haurà de descansar una llarga temporada."

Gandhi ha degut renunciar a assistir a diversos actes públics de propaganda. Té 64 anys d'edat i s'ha enflaquit tant que sols pesa 47 quilos, però la seva energia extraordinària causa sorpresa als metges.— Fabra.

Una resolució sobre els disturbis

Nova Delhi, 6. — La Conferència islàmica pan índia ha votat una resolució sobre els disturbis que s'han *produït recentment, deplorant* les activitats agressives dels elements indostànics, que han donat com a resultat tumultes greus i sembla amenaar amb una guerra civil.

Ensems el president d'aquesta Conferència ha censurat els desigs de revenja que es manifesten entre alguns elements islàmics i recomana que en tot moment es respectin les dones, els vells i els nens.

Aquesta Conferència aprovà també una resolució en la qual es critica el paper exercit per la Delegació indostànica del Punjab, a la Conferència de la taula rodona. — Fabra.

Uns deu mil morts a Cawnpore

Londres, 6. — Comuniquen de Bombai al "Daily Telegraph", que en els tumultes de Cawnpoore entre indis i musulmans van morir uns deu mil persones, especialment dones i nens. Aquesta matança, feta a sang freda i sistemàticament, va durar tres dies.

Les tropes han restablert l'ordre, però l'èxode musulmà continua. — Fabra.

Uns desconeguts fan descarrilar un tren

Simla, 6. — Uns desconeguts han tractat de fer descarrilar l'exprés de Delhi a Simla, prop de la primera de les dites poblacions.

La via havia estat arrencada en una extensió bastant gran.

El conductor del tren es pogué donar compte del perill i aconseguí frenar, però malgrat d'això, la locomotriu bolcà i sis vagons van quedar descarrilats.

Diversos passatgers han resultat ferits.

Es concedeix gran importància a aquest accident, tenint en compte que aviat el virrei i el govern de l'India han de venir a Simla. — Fabra.

El ministre Dumesnil ha arribat a Algèria en avió

Colomb Bechar (Argèlia), 6. — Arribà el ministre M. Dumesnil, a tres quarts de sis en l'aparell tripulat per Co tes, després de fer un vol directe de 2.700 quilòmetres.— Fabra.

ALÇAMENT MILITAR A LES ILLES MADERA

A Funchal ha tingut lloc un pronunciament

París, 6. — Telegrafien de Funchal (Illes Madera) que hi ha hagut un pronunciament militar en aquella ciutat. El delegat especial del govern en aquelles illes, així com els governadors civil i militar han estat detinguts. S'ha encarregat del comandament el general Souza Dias, per ésser el més antic en la seva graduació.

L'ordre no s'ha alterat. —Fabra.

Els rebels amos de la situació

París, 6. — El "Petit Parisien" reprodueix un despatx de Funchal al "Times", relatiu als successos que es descabdellaren ahir.

Segons aquest despatx, les tropes locals i les trameses com a reforç des de Portugal, sembla que s'han sublevat, unint-se als elements rebels.

També es diu que els rebels s'han fet amos dels principals edificis i que els Cònsols han estat avisats que els interesos estrangers seran respectats, i s'afegeix que molt aviat serà reanudat el tràfec en condicions normals.

El general Dias, nomenat governador civil i militar, amb plens poders, ha declarat que no acceptarà cap instrucció que no s'ajusti estrictament als preceptes constitucionals.

El despatx afegeix que el Govern portuguès trametrà de seguida a Funchal dos vaixells de guerra i 300 homes de tropa.

Fins ara no s'ha produït cap incident veritablement seriós. — Fabra.

Mobilització de tropes

Funchal, 6. — Han estat cridades a files les quintes de 1929 i 1930, així com els oficials de la reserva.

Tots els punts estratègics han estat ocupats per l'artilleria.

Per ara hi ha ordre. — Fabra.

AL JAPO

Vuit mil obrers acomiadats

Toquio, 6. — Han començat a deixar-se sentir els efectes de la signatura del Tractat naval de Londres.

Per ordre de les autoritats navals han estat acomiadats vuit mil obrers que treballaven a les drassanes. — Fabra.

A XINA

22 comunistes executats

Pequín, 6. — A Tsi-Nnan han estat executats 22 comunistes, entre els quals hi havia una dona. — Fabra.

A FRANÇA

Els minaires

Lille, 6. — A la conca minera la tranquil·litat és completa i a pesar de les excitacions que fan els comunistes en contrari, cada dia augmenten els obrers que es reintegren al treball.—Fabra.

Decideixen declarar la vaga

Saint-Etienne, 6. — Accedint a una iniciativa dels comunistes, els obrers de les mines han decidit declarar-se en vaga dimecres. — Fabra.

Santiago Alba a París

París, 6. — Ha arribat a aquesta capital l'ex-ministre espanyol senyor Santiago Alba. — Fabra.

TERRATREMOLS I TEMPORALS

Un huracà al Japó

Toquio, 6. — Un huracà, acompanyat de pedregada, ha desvastat l'aeròdrom militar de Tachiarai a l'illa de Kiu-Siu. Han resultat quatre persones mortes i 12 ferits. 21 avions han quedat totalment destruïts i molts d'altres amb avaries d'importància.

També diversos edificis dels voltants del camp d'aviació han sofert danys importants. Les pèrdues s'estimen en 12.400.000 francs.—Fabra.

Noves sotragades a Managua

París, 6. — El "Matin" publica un comunicat de Managua dirigit al "New York Herald", donant compte d'haver-se sentit ahir noves sotragades sísmiques, que causaren la mort a cinc persones.

Aquests infeliços es trobaven buscant entre les runes del que fou llur vivenda alguns restes dels seus mobles, i moriren a conseqüència d'haver-se enfonsat alguns tabics que encara no havien caigut. — Fabra.

Tempestes a Nova Zelanda

Wellington, 6. — La regió Sud de Nova Zelanda del Nord ha sofert danys d'importància a causa del gran temporal que s'ha desencadenat, i que ha originat grans inundacions.

Fins ara se sap que han mort cinc persones i ferides nou més.—Fabra.

A ANGLATERRA

Els senyors Curtius i Brunning, invitats a anar a Londres

París, 6. — El corresponsal del "Petit Parisien" a Londres, diu que el Govern britànic ha invitat, per mitjà de l'ambaixador d'Alemanya a Londres, el Canciller senyor Brunnin i el ministre d'Afers Estrangers doctor Curtius, perquè efectuïn una visita amistosa, amb caràcter privat, a Londres, durant el mes actual.

Segons el mateix corresponsal, també s'espera a la capital anglesa la visita del senyor Briand.—Fabra.

Botadura d'un pailebot de 42.000 tones

Londres, 6. — L'edició continental del "Daily Mail" dóna compte d'haver estat batot a l'aigua, ahir, a Clyde, el paquebot anglès "Empress of Britain", enorme palau flotant de 42.000 tones.

Assistí a l'acte una multitud enorme, calculada en un milió de persones. — Fabra.

A ALEMANYA

Una invitació del Govern anglès

Berlín, 6. — L'Agència Wolff confirma l'exactitud de la informació anglesa, segons la qual el Govern britànic ha fet arribar al canceller, senyor Brunning, i al ministre d'Afers Estrangers, doctor Curtius, per mitjà de l'Ambaixada alemanya, una invitació perquè facin a Londres, en el mes d'abril, una visita de caràcter particular.

El Govern anglès—afegeix l'Agència Wolff—té la intenció de dirigir properament als senyors Brunning i Curtius una invitació oficial perquè vagin a Chequers.

Aquesta idea ha estat acollida amb satisfacció per part d'Alemanya, i els senyors Brunning i Curtius aniran amb molt de gust a Anglaterra.

Es tracta en aquest encontre, la data del qual no ha estat fixada encara, de celebrar converses íntimes i amistoses sobre totes les qüestions d'interès comú per als dos països. — Fabra.

Detenció de 187 comunistes per fer propaganda antireligiosa

Berlín, 6. — A pesar de la prohibició dictada per la Prefectura de policia, els comunistes han tractat de fer propaganda antireligiosa en quests dies de Pasqua.

A diversos llocs de la capital s'han format manifestacions, i en altres, grups de comunistes anaren de casa en casa pronunciant allocucions contra la religió.

Amb aquest motiu s'han produït nombroses col·lisions entre manifestants i patrulles de policia.

S'han parcticat 187 detencions.—Fabra.

LA CRISI ROMANESA

Titulescu encarregat de formar Govern

Bucarest, 6. — El rei Carol acceptà la dimissió del gabinet presentada pel senyor Mironescu.

El sobirà començà les consultes cridant el cap dels liberals senyor Duca, el cap dels nacionalistes senyor Iorga i la fracció liberal que dirigeix el senyor Jordi Bratiano.

Ha estat cridat telegràficament el senyor Titulesco, ambaixador a Londres, per confiar-li l'encàrrec de formar govern. Cas d'acceptar, es creu que dirigirà tots els seus esforços a formar un gabinet de concentració de totes les forces polítiques i de no aconseguir-ho, tractarà d'assegurar-se la col·laboració de les més prestigioses figures del Parlament sense distinció de matisos polítics.

Es considera que una de les causes d'aquesta crisi ministerial han de buscar-se en la desastrosa gestió econòmica dels diferents ministeris que han passats d'un temps a aquesta part pel poder i a la negativa de les potències estrangeres a fer un emprèstit a Romania.—Fabra.

A AUSTRALIA

Ha estat aprovat un projecte de pla triennal a imitació del quinquennal soviètic

Sydney, 6. — La conferència laborista de Nova Gales del Sud aprovà per 57 vots contra 44 un projecte de pla trienal inspirat en les mateixes bases del plan quinquenal dels soviets.

A Brunswick, localitat dels mateix Estat, amb motiu d'una reunió de comunistes i antireligiosos, es concentrà un gran nombre d'afiliats al comunisme. Les autoritats havien prohibit que desfilessin en manifestació pels carrers de la ciutat, la qual cosa motivà diversos tumults perquè els manifestants, formant grups insistiren en circular per les principals avingudes. Es practicaren diverses detencions i resultà ferit un agent de policia.

Un grup antireligiós penetrà a l'interior d'un temple durant la celebració dels oficis i tirà líquids repugnants. Amb tal motiu es reproduïren els andarulls.—Fabra.

EL TEATRE

NOVETATS. — Marius", comèdia en quatre actes, de Marcel Pagnol, traducció de Josep Maria de Segarra

"Marius" és una comèdia de costums, que pot prendre's com a modèlica en aquest gènere. Reflecteix l'ambient d'una taverna del port de Marsella. No hi intervenen més que gent vulgar, gent que fan olor de poble: el taverner i el seu fill; una venedora de mariscos i la seva filla, un comerciant enriquit i tabalot, i cinc o sis personatges episòdics.

Tota aquesta gent entra i surt de la taverna, parla banalment i pintorescament, beu, juga, es baralla. L'acció no sembla gaire lligada, gaire ben trabada. Hi ha en totes les escenes una aparent dispersió. Esquematitzada l'anècdota no sembla pas que hauria de servir per a bastir-hi quatre actes. El fill del taverner és un somniador que té la dèria de viatjar. Sembla emmetzinat d'aquella invitació al viatge, de Baudelaire. L'olor, per exemple, d'una fruita tropical, que compra a una venedora ambulant, el deixa com en èxtasi. La filla de la venedora de marisc n'està, però, enamorada. Aconseguirà fer-lo seu. Comprèn, no obstant, quan ja és a punt de fer-li renunciar a la gran icusió de la seva vida que els seus somnis frustrats el faran desgraciat i prefereix ésser ella la sacrificada. Ella mateixa l'impulsarà a partir...

Aquesta lluita entre l'amor i la pròpia vocació, entre la dona i els impulsos més idealistes del cor, és molt bella i dramàtica. Però l'autor no hi recolza gaire. A penes la fa aparent, sensible. Es només com l'ànima de la comèdia. Li fa de suport, traba les escenes disperses i fa surar com una alenada de oocsia a la superfície de l'obra. Habitualment, però, desapareix sota la gran fullaraca barroca i pintoresca dels contes i de les anècdotes, dels acudits i dels trucs que l'autor hi acumula. L'obra pren el mateix desordre de la vida.

Però és un desordre calculat de la manera més artera. Comèdia lleugera com és, no es pot pas dir que sigui escrita amb lleugeresa. Poques vegades podrà dir-se amb més raó que parlant d'aquesta comèdia de Pagnol, que el talent és una llarga paciència. Una observació pacient, un recull més pacient encara de totes aquelles frases, d'aquelles facècies que puguin tenir color local s'hi endevina. No hi ha res que no sigui típic; no hi ha rèplica que no serveixi per fer ressortir un caràcter, per donar-li vigor. Així la suma de tots aquests detalls, ens dóna la sensació, en sortir de la comèdia, que em estat una estona en contacte amb l'ànima del poble de Marsella.

Després de sentir "Marius" ens sembla que sabem com el poble de Marsella estima, riu i plora. Coneixem els seu concepte de l'amor, de l'honor, de la moral. Coneixem la seva còlera inflamable i superficial; la seva sensualitat sanitosa; el seu gust per les dites picants. En coneixem la bonhomia, fons comú a tants de caràcters esquerps i tímids, efusius i sorollosos, oberts i simpàtics... En coneixem fins les seves melangies, encomanades sens dubte per la proximitat del port. I l'autor ens dóna la impressió d'aquests sentiments genèrics amb personatges que no tenen res d'abstracte, que són admirablement individualitzats.

Altrament, assegut a la butaca, tenim la impressió no pas de presenciar una costums exòtics, uns caràcters que no tenen res de comuns amb els nostres, ans de veure i de sentir una gent que pensen i parlen i obren d'una manera força semblant a la dels estaments populars de Barcelona. En aquesta il·lusió hi influeix sens dubte la qualitat de la matèria emprada per Pagnol. Res no és empescat. En tots els sentiments sentiu glatir un cor ben autènticament humà. Són ben humans tots els desigs i totes les feblesses que s'hi expressen. Però és una il·lusió provocada més que per res per la semblança de caràcter entre Marsella i Barcelona. I potser més que a res la il·lusió és deguda a què el propi caràcter de l'autor—marsellès ell mateix — és molt semblant al nostre.

Si ens hi fixem veurem que el "Marius", amb la seva barreja de tendresa i d'humor, amb el seu pintoresc i el seu realisme inexorable, respon, tot superant-la, a la fórmula teatral més cara als nostres autors i que — llevat del cas Guimerà — ha obtingut amb més freqüència els sufragis del públic. Si analitzéssim detingudament l'obra de Pagnol, ens adonaríem que no hi ha gairebé res que de Vilanova a l'Avelí Artís sigui una novetat per als autors catalans. El mateix diàleg que treu la seva força, la seva expressivitat i la seva poesia de les dites pintoresques i imatjades del poble, ¿no s'assembla a la manera una mica emplomallada, abundant, mig lírica dels millors moments de Pous i Pagès? La superioritat del "Marius" estriba en una major fortuna a manipular els mateixos elements i també a una major potència de l'autor a fer surar aquesta engruna de poesia que fins les vides més atrotinades porten dintre.

Es clar que a fer ressaltar la catalanitat ö el meridionalisme de l'obra de Pagnol hi ajuda molt el llenguatge viu i colorit del traductor, Josep Maria de Segarra, no solament coneix tots els secrets del llenguatge popular, ans és capaç d'inventar per a ús propi un llenguatge popular i poètic. Potser avui és l'únic escriptor català que és capaç de crear modismes que siguin ja com nascuts amb pàtina.

Altrament els actors s'hi troben molt bé, com en el propi element, en la interpretació de "Màrius", la qual cosa prova la identificació de llur art amb el de l'autor. Aymerich fa una creació molt viva d'aquell taverner sensual i trapella, aficionat a les dones, al vi i a les dites picants, que amaga sota ruixades d'una còlera superficial la més tova tendresa, i que té, davant de les coses greus de la vida, un ferm sentit moral. Es probable que amb la figura d'aquest taerner, tan ben comprès i explicat per l'Aymerich, n'hagi fet una de les seves creacions més complexes. Les alternances d'humor i de tendresa, les ha jugades amb una perfecta versemblança, sense violències ni sotracs.

També Gimbernat fa amb molta intuïció psicològica i una suggestiva caracterització la figura d'un negociant enriquit, barreja de sensualitat i de tendresa, d'esclats colèrics i d'ombrívola resignació. Maria Mòrera està esplèndida en una d'aquestes dones dels estaments populars, en les quals tots els sentiment tenen un esclat sorollós. Avelí Galceran treu, amb l'aplom que li és habitual, una caricatura molt ben vista de mariner de port.

Sunyer, en la interpretació de Marius, tenia un treball molt complex, que l'ha posat a prova, i en el qual ha tingut més encerts de dicció que de gest. Pepeta Fornés dóna una nota justa i posa en joc les seves aptituds emotives, sobretot en els moments sentimentals. Elvira Jofre hi fa un baillet amb molta desimboltura i animació. Fernàndez, el d'un foll enquimerat, amb molta versemblança i sense desviar-ne les intencions poètiques de l'autor. En fi, els senyors Martí, Banyeres, Ferràndiz i Duran i la senyoreta Gay i la senyora Manau, completen el conjut.

La part escenogràfica, molt ben atesa en els detalls: cançons, sorolls i crits donen força bé la sensació que aquella taverna no és un teló pintat, sinó que darrera d'ella hi ha un port i un poble que treballa i que canta, que plora i riu, i somnia, amb les mateixes dissorts i alegries, amb les mateixes il·lusions i fracassos que veiem néixer, florir i marcir-se en la taverna.

DOMENEC GUANSE

ROMEA. — "Els criminals", drama en tres actes, de F. Bruckner, traducció de Millàs-Raurell

"Els criminals" és una visió pútrida com poques de la humanitat. Obra ben representativa d'una època i d'un poble, com el germànic, que té tots els valors morals en crisi, i que s'esforça a trobar una nova moral que el satisfaci i apaivagui les seves inquietuds, que asserení i clarifiqui la terbolesa de la seva vida.

L'autor ens presenta una casa de veïnat, una de tantes cases de veïnat com hi ha en totes les urbs populoses, rusc de la humanitat més diversa. Partida la casa per un pla vertical, en veiem els seus diversos departaments i assistim a les intimitats dels estadants. L'espectacle és amarg, trist, sinistre i una mica grotesc. Els sentiments als quals, tradicionalment, hom ha acordat més puresa i més elevació, hi tenen alguna cosa de vil i de repugnant. Per tot la degradació o el fracàs sense grandesa. Veiem una vella que té diners per haver abusat de la confiança d'un parent; un baranda ben plantat, que viu de les dones; una mare que abans d'infantar, impulsada per la misèria, es ven el fill; una dona que, per gelosia, escanya a una altra; un adolescent enamorat d'una dona de quaranta anys, el fill de la qual és el seu amic més car; un invertit i un poca-vergonya que l'explota; un amant que obliga a avortar la seva estimada... Totes aquestes vileses i humiliacions, tots aquests sentiments impotents o fracassats i altres de tan difícil enumeració com aquests, són exposats d'una manera crua i vigorosa per l'autor. Segons tenim entès el traductor ha atenuat una mica certes expressions; però evidentment no els ha llevat realisme ni en deu haver aminorat la seva força. El diàleg és contundent, agre i cantellut, com correspon a una concepció tan negra de la vida. Probablement, en català no havia estat representat res de tan atrevit pels sentiments que s'hi expressen, ni fins—dintre d'una absoluta correcció i bon gust literari—per la contundència dels conceptes.

L'autor lliga amb traça les diverses accions que s'insinuen de bon començament, i dóna al microcosmos que planta a l'escena una absoluta unitat. Un procediment enginyós, i teatralment molt expressiu, li permet de vèncer la monotonia que el trinxament de l'acció, amb tants de quadros com necessita, podria donar a l'obra. L'escena representa, com ja hem dit una casa partida per un pla vertical. Veiem els seus compartiments, els quals s'il·luminen o s'apaguen i desapareixen en la fosca, segons les necessitats de l'acció. Podem presenciar així diverses accions alhora, o accions que se succeeixen en diversos departaments, sense telons i sense interrupcions. Aquesta rapidesa, així com l'absència de detalls que no siguin d'un grotesc o d'un dramatisme pujats—els dos únics tons que com a *bon melodrama* dóna "Els criminals"—fan que l'espectacle sigui, sobretot durant el primer acte, d'una intensitat apassionant.

En el segon acte, i per un procediment semblant de dividir l'escena en compartiments, assistim a diversos tribunals de justícia en els quals compareixen alguns dels personatges que hem vist a l'acte anterior, per fets certs o imputats, però en tot cas realitzats per exigències d'una natura anormal o sota l'imperatiu de circumstàncies adverses. En aquest acte s'aclareix i precisa la idea de l'autor, que vol demostrar que al món, segons les lleis i la moral, tots som o podem esdevenir una colla de criminals, i que més criminals que aquells que els jutges tanquen a la presó ho són moltes persones que van lliurement pel món i, entre elles, els mateixos jutges que en nom del poble, condemnen i castiguen.

L'obra esdevé així una obra de tesi. L'autor no repara en els procediments i cau en exercicis d'una retòrica excessiva per excitar el sentimentalisme fàcil. Altrament, ens dóna massa mastegades les idees i, en el seu afany partidista, fa massa estúpids els jutges, massa primaris els processats i excessivament simple el mecanisme de la justícia. El virtuosisme teatral de l'autor, però, no minva gota; aconsegueix de mantenir lligades les diverses accions per la finalitat que les inspira, i tens, constantment, l'interès dels espectadors.

En el tercer acte, ens trobem, altra volta, en aquell interior del bast falansteri. La vida hi segueix igual amb la seva amargor i la seva tristesa, donant víctimes a la injusta justícia dels homes i pàbul inacabable a la crònica del fet divers, tràgic i estúpid, sense grandesa i sense poesia.

Es, doncs, tot plegat, ho repetim, tant per la tècnica com pel contingut, una obra ben representativa dels nostres dies; una obra singular que segurament desvetllarà la curiositat del públic, amb la seva atracció misteriosa i el seu torbador encís morbós.

I no caldrà que afegim, després del que més amunt hem dit sobre les qualitats del diàleg, que la traducció que n'ha fet Millàs-Raurell, és d'un dramatisme trepidant.

Francesc Fontanals ha resolt amb escaients proporcions la disposició escènica i ha fet uns decorats de molt bon gust. Altrament tota la complicació escenogràfica és ben atesa i marxa sense falles. Així mateix en la interpretació han estat vençudes totes les dificultats d'un ajustament no gens fàcil, de manera que l'obra és desenrotlla amb una automàtica precisió.

Personalment, en la interpretació, s'hi destaquen Pius Daví, que fa una composició molt artística d'un tipus de baranda ben plantat, que enamora les dones; Maria Vila, que troba accents patètics en el dramatisme brutal del personatge que interpreta; Maria Lluïsa Rodríguez, aliança de l'humor i de la gràcia, que fa una simpàtica i divertida estilització de criadeta bonica que es transforma en cocot; Angela Guard, que dóna molt de natural i de versemblança a un paper de vella avariciosa; Capdevila que treu amb una aguda intenció psicològica, la caricatura d'un propietari avar, que simula una falsa tendresa; Amorós, que dóna una escaient lleugeresa a un personatge cínic i amoral; Cabrer, que fa un president d'audiència d'una dignitat estúpida, que sembla de debò; Ventayols, que, en un paper indubtablement difícil, aconsegueix posar de relleu el conflicte psicològic de l'anormal personatge que interpreta; Lluïsa Morató, que fa amb una singular tendresa de noia enganyada i sentimental. I cal no oblidar el treball dels senyors Orduna, Vinyes, Estrems, Martí, Carratalà i de les senyores Lozano, Ferràndiz i Peris.

DOMENEC GUANSE.

NOTES OFICIOSES

ROMEA

L'èxit d'"Els Criminals"

Ja té Romea "l'obra". Quatre representacions es porten donades de "Els Criminals" i en les quatre, una hora abans d'aixecar-se el teló, s'ha penjat el cartellet "Quen despatxades totes les localitats i entrades generals". Un èxit fulminant, com es veu. El públic, sorprès al principi de l'originalitat de la presentació i predisposat ja a favor de l'obra, queda captiu poc després per l'interès de l'acció i l'alt valor d'humanitat dels personatges, i es lliura i aplaudeix, i comenta llavors entusiàsticament moltes i molt belles frases de l'obra, així com la interpretació que li dóna la companyia de Romea i sobretot la creació de Maria Vila i Pius Daví en els protagonistes, magnífics de gest, d'actitud i de naturalitat.

Exit de presentació, d'interpretació, de públic i de crítica, poques vegades tan unànime en registrar que "Els Criminals" és una obra moderna, de qualitat i d'intensa vibració de vida, Romea, com diem, ja té "l'obra" per a la temporada que comença, que figurarà en el cartell segurament tant, o més tal vegada, que "El procés de Mary Dugan" i "El Carrer", i veurà tot Barcelona.

• • •

Dissabte de Glòria debutà en aquest teatre la companyia que dirigeix Salvador Mora, amb la comèdia sainetesca d'Arniches, Abati i Lucio, "Los chamarileros", aconseguint aquest notable artista, junt amb Amàlia Sànchez - Ariño i Joan Espantaleón, un èxit entusiasta, que s'ha vist refermat en les representacions de diumenge i dilluns.

Sabuda és la probitat artística de la formació Sepúlveda-Mora, que presenta les obres amb la deguda propietat i ajustadíssimes d'assaigs; el públic del Goya ha sabut valorar aquesta bona condició i ha rebut amb aplaudiments unànimes els disciplinats artistes que dirigeix el gran actor Salvador Mora.

Seguidament aquesta companyia presentarà al nostre públic les estrenes de més gran èxit a Madrid i de conformitat amb el que té anunciat, dijous vinent, dia 9, estrenarà el sainet de Pilar Millan Astray, "Los amores de la Nati", el famós sainet que, estrenat a Madrid un mes abans del Dissabte de Glòria, ha servit per la reobertura de la temporada, cosa que en realitat pot dir-se de molt poques obres còmiques. Pilar Millán Astray ha promès venir a recollir els aplaudiments del públic de Barcelona, i assistirà, per tant, a l'estrena del seu sainet, ja famós.

A BELGICA

El Congrés anual del partit obrer

Brusselles, 6. — Amb motiu del congrés anual del partit obrer belga se celebrà una gran reunió internacional, assistint personalitats de Bèlgica, França, Anglaterra i Alemanya, com també delegats dels "fuorisciti" italians. Fou aprovada una moció declarant que el partit obrer belga consagraria tots els seus esforços a la lluita contra qualsevol possibilitat de noves guerres, advocant per a la reducció dels armaments a tots els països amb l'objecte d'establir l'equilibri internacional.—Fabra.

A GRECIA

La llibertat de la premsa

Atenes, 6. — El projecte de llei en el qual es proposen diverses mesures concernants al règim de premsa, ha originat una viva agitació.

Tots els diaris, tant els de l'oposició com els governamentals, publiquen violents articles per considerar aquestes mesures com a atemptatòries contra la llibertat de què ha de gaudir la premsa per a tractar dels assumptes públics.

El senyor Tsaldarris ha declarat que s'esforçarà tot el que sigui possible per tal d'impedir que sigui aprovat aquest projecte. — Fabra.

Charlot anuncia per a dimecres el seu viatge a Barcelona

Niça, 6. — L'estància del famós cineasta Charles Chaplin, "Charlot", continua essent el tema preferent de les gasetes periodístiques. Es fa observar que Charlot sent una especial predilecció en no assistir als actes per als quals el comprometen a assistir i constitueixen una propaganda. Ahir, per exemple, se l'esperà en va en un gran banquet de 1.500 coberts i que presidia el ministre de Turisme.

Ha promès que el *dimarts* assistirà a la primera representació a Monte Carlo de "Luces de ciudad", a la qual assistiran res menys que el príncep de Mònac, el duc de Connaught i altres personalitats que es troben a la Costa Blava, però són molts els que aposten que Charlot, com ha fet altres tantes vegades, donarà un desaire als que aprofiten la seva persona per fer propaganda.

Charlot ha qualificat de fantasia la història que ha circulat prop de la seva protecció a la senyoreta Florentina Constantinescu, bella rumana Charlot se'n portava a Amèrica per que els diaris de París deien que impressionar alguns films. Rient, ha dit que aquella senyoreta li era totalment desconeguda i que s'hauria descobert ella mateixa.

Finalment, si no menteixen les cròniques, sembla que Charlot emprendrà el viatge a Barcelona el vinent dimecres o dijous. Així ho assegura quan menys els seu secretari.—Fabra.

Catalunya

CARDEDEU

Conferència de Domènec de Bellmunt

Esdeveniment a la nostra vila per obra i gràcia de la iniciativa de la Societat Els Tres Pins.

La conferència que ahir, dilluns, va donar al Teatre Sagarra el jove advocat i periodista Domènec de Bellmunt, va tenir la virtut de mobilitzar tota la gent d'aquestes contrades, i de despertar una expectació, de la qual donaven fe no solament els homes i dones de Cardedeu, sinó les nodrides representacions de Granollers, Mollet del Vallès, Martorelles, Corró, Sant Celoni, Montmeló, Llinàs i d'altres pobles que no recordem en aquest instant.

Al Teatre Sagarra, ple de gom a gom, no podia encabir s'hi tanta gent, i en previsió d'aquest èxit foren installats altaveus que deixaven oir clarament la conferència al cafè contigu, també ple, i al carrer, on així mateix s'havia reunit una multitud que s'atapeïa a les portes del teatre.

L'acte començà a les quatre de la tarda amb un breu parlament de presentació del president de la Societat Els Tres Pins, que fou molt aplaudit.

Seguidament féu ús de la paraula el jove i intel·ligentíssim secretari de la Societat, el qual parlà dels problemes locals més vius, i sabé arribar al cor de la multitud parlant a tothom dels deures de ciutadania i catalanitat.

Fou ovacionat amb gran entusiasme per la claretat i l'oratòria excellent que sabé demostrar.

En aixecar-se Domènec de Bellmunt, el públic el rebé amb entusiastes aplaudiments.

El jove orador del Partit Catalanista Republicà començà saludant aquelles terres del Vallès que amb tant de zel saben treballar per l'ideal.

Digué que havia escoltat embadalit les paraules del secretari de l'entitat, i que l'entusiasme de la multitud li havia servit de baròmetre per apreciar la vibració ciutadana que arbora aquella vila.

Digué que amb l'embranzida d'aquesta força popular no deixarien ni un cacic per remei ni un dictadoret per a llavor. Que la fe democràtica era a tots els cors i a totes lescon sciències i que diumenge vinent es posaria a prova fent triomfar brillantment, contundentment, la candidatura catalanista republicana.

Domènec de Bellmunt, que fou interromput a cada paràgraf pels aplaudiments del públic durant el seu llarg discurs, digué que el projector de la veritat en aquests moments tan importants de la vida política catalana delimitava perfectament els camps i separava els bons dels dolents, els sincers dels hipòcrites, els emboscats dels que donen la cara.

Parlà dels ideals de catalanitat, i defensà la República amb paraules vibrants, i acabà demanant al poble de Cardedeu que per dignitat, per amor a Catalunya, per amor a la democràcia, sota el signe de la guerra als cacics i als dictadorets, fes triomfar la candidatura catalanista republicana.

El públic ovacionà llargament el conferenciant, i en sortir del local i en arrencar l'automòbil en què es traslladà a Barcelona, el féu objecte de noves proves de simpatia.

LLINAS DEL VALLES

Vetllada a l'Ateneu :: Conferència. Amnistia :: homenatge a la Vellesa

Dissabte passat, a l'Ateneu, l'Agrupació Santiago Rossinyol representà "Gent d'ara" i "La sala de rebre", amb èxit esclatant.

En un intermedi, Francesc Moratones recità poesies.

La sala estava plena de gom a gom, i tothom sortí molt satisfet de la vetllada, que anava a profit del Patronat Local de la Vellesa.

— Diumenge, al Centre Federal donà una conferència el senyor Martí Bonet, del partit radical socialista, sobre el tema: "El nostre deure polític en l'hora actual".

Fou presentat pel director Joan Codina amb un breu i eloqüent parlament.

Es va trametre el següent telegrama:

"Excm. Sr. President del Consell de Ministres.
Madrid.

Centre Federal en conferència pública auditori unànime demana concedeixi amnistia política i social. Cases, president. Serra, secretari"

Acabat l'acte, entre els socis es recaptaren 45 pessetes destinades a les llibretes d'estalvi que seran lliurades als vells que homenatjarà el Patronat la propera Pasqua.

DARRERA HORA DE BARCELONA

EL MITING DE DEMA AL POBLE NOU

Els organitzadors d'aquest acte ens comuniquen que a darrera hora ha calgut canviar el local per a la seva celebració. En lloc del que hi havia anunciat (Cinema Catalunya) el míting se celebrarà al **CINEMA IDEAL**, establert al carrer de Wad-Ras, números [illegible] i 198.

ELS ESPORTS

NATACIO

A la piscina del C. N. Barcelona

LA SENYORETA MARIA LLUISA VIGO VA BATRE EL RECORD DELS 100 METRES ESTIL LLIURE

Diumenge passat tingué lloc a la piscina del C. N. Barcelona la segona eliminatòria dels cent metres estil lliure femenins per al premi Kappel. Aquesta jornada, en la qual sa'plicaven els corresponents handicaps, féu que totes les carreres fossin durament disputades i que en ella poguessin fer gala les nedadores del constant progrés de la nostra natació.

Sens dubte els llorers d'aquesta jornada caigueren ben merescudament sobre la figura de la coneguda campiona Maria Lluïsa Vigo. Ella, en magnífica carrera, en la qual hom va poder constatar el ferm entusiasme de totes les concursants, bateg el rècord de Catalunya dels 100 metres estil lliure, que posseïa Mercè Bassols, per un marge de dos segons.

Maria Lluïsa Vigo efectuà una carrera plena de regularitat, i vencé en els darrers metres, després d'un ferm esforç. Aquesta nova gesta la col·loca al cap de les nostres millors nedadores, títol guanyat ben merescudament i que a nosaltres tant ens plau de remarcar.

Seríem injustos si no consideréssim també esplèndida la carrera efectuada per les senyoretes Torrents i Almacelles, totes dues nedadores de fons i que en aquesta carrera de velocitat aconseguiren temps verament magnífics.

Les altres nedadores, per no ésser menys que les seves companyes, efectuaren quasi totes un temps molt per sota del que d'elles s'esperava, cosa que fa pensar que s'ha entrat en la nova era de la natació femenina a casa nostra.

50 metres amb handicap, senyoretes infantils

1. Wheeler, h. 14 s., en 53 s. 9-10.
2. M. T. Serinyà, h. 2 s., en 55 s.
3. E. Soriano, h. 8 s., en 57 s. 2-10
4. A. Rubio, 0 h., en 57 s. 8-10.

Primera sèrie. — 100 metres, amb handicap

1. Sta. Flora Palatch, h. 8 s., en 2 m. 5 s. 8-10.
2. Sta. A. Palau, h. 0 s., en 2 m. 8 segons.
3. R. Verge, h. 16 s., en 2 m. 13 seg.
4. A. Trigo, h. 21 s., en 2 m. 13 s.

Segona sèrie

1. D. Granicher, h. 11 s., en 1 m. 43 s.
2. M. Massanella, h. 0 s., en 1 m. 47 s. 4-10.
3. Fanny Palatchi, h. 2 s., en 1 m. 48 s. 5-10.
4. C. Soriano, h. 7 s., en 1 m. 49 s.
5. M. Gusils, h. 0 s., en 1 m. 50 s. 5-10.
6. C. Segura, h. 0 s., en 1 m. 54 s. 5-10.

Tercera sèrie

1. Maria Lluisa Vigo, h. 12 s., en 1 m. 20 s. 9-10.
2. Josefina Torrents, h 8 s., en 1 m. 33 s. 9-10.
3. Maria Aumacelles, h. 6 s., en 1 m. 33 s. 9-10.
4. Rosa Nadal, h. 0 s., en 1 m. 34 s. 6-10.
5. Carme Prieto, h. 1 s., en 1 m. 35 s. 5-10.

* * *

Van a la final les senyoretes:

Maria Lluisa Vigo, Maria Aumacelles, Mercè Massanella, Antònia Palau, Josefina Torrents, Dolors Granicher, Flora Palatchi.

NOVA JUNTA DIRECTIVA

El Club Natació Atlètic ens comunica que la seva nova Junta directiva ha quedat constituïda així:

President, En Tomàs Palmada.
Vice-president, En Victorià Pal.
Secretari, En Francesc Zaragoza.
Vice-secretari, En Joan Torres.
Tresorer, En Josep Julià.
Comptador, N'Albert Fàbregues.
Conservador, En Benvingut Mustic
Vocals: En Josep Ceeiza, En Ferran Manresa i En Pelegrí Pinyol.
Vocals esportius: En Gabriel Sust, En Joaquim Poch i En Ramon Artigues.

Els desitgem força encerta.

FESTIVAL PRO CLUB NAUTIC DE TARRAGONA

Diversos intents de rècord en programa definitiu, de la festa que el Club de Natació Barcelona organitza per a dissabte vinent, dia 11, a la nit, a la seva piscina de l'Escullera de Llevant, a benefici del Nàutic de Tarragona.

La caça de rècords sempre ha estat un poderós incentiu per a festes de la naturalesa i importància de la que s'organitza amb tan plausibles fins. Certament que no podia presentar-se millor ocasió per a donar a tals intents el relleu merescut.

Llevat de lleugeres variacions, el programa de proves, a part dels referits intents de rècord, comprendrà les següents:

Dues carreres infantils de 33 i 50 metres.

Carreres femenines, comprenent la final dels 100 metres del Premi Kappel i l'estimada cooperació del Club Femení d'Esports.

Carreres de 100 metres, en els tres estils corrents, prenent part en elles una selecció d'elements que més han aconseguit destacar-se en aquests darrers temps, i que sens dubte causaran grata sorpresa per comptar-se veritables revelacions, que, junt amb altres ja coneguts, i contra tot pronòstic, hom creu que seran els definitius vencedors de les formoses Copes Vicents Bosch.

Concurs de salts, a càrrec dels nostres millors saltadors, especialitat que el gran públic espera sempre amb especial complaença.

Per si aquest conjunt esmentat no omplís ja la major part d'un festival, la fase de més interès i expectació la constitueix, sense cap mena de reserves, l'aferrissada lluita que hauran de lliurar-se els equips de primera categoria C i D, capitanejats, respectivament, pels coneguts waterpolistes senyors Cruells i M. Trigo, per a la possessió del Campionat d'Hivern, que, després d'una brillant actuació de tots els equips concurrents, arribarà al seu grau màxim disabte a la nit.

Els comentaris i pronòstics variats, respecte als seus possibles resultats, que es vénen fent amb mires a aquesta sessió final, són el millor elogi que, per de prompte, se li pot atribuir. No en va figuren en els dits equips elements tan valuosos com Gonzàlez, Schulz, Zwiller, G. Jiménez, Parés, Gamper i tants altres de primerissima línia.

Aquestes finals comprenen tres carreres de 100 metres (crawl, braça i esquena), relleus 5 × 50 lliure i partit de water-polo.

D'un moment a l'altre quedaran exposats els cartells anunciadors, i hom espera que el públic sabrà correspondre amb escreix a la crida, donada la finalitat de la festa, el producte íntegre de la qual anirà a engruixir la subscripció oberta per a la reconstrucció de l'edifici del Club Nàutic de Tarragona, devastat pel temporal de pluges que flagel·là aquella ciutat el mes d'octubre darrer.

Per a l'adquisició de llotges existeixen comandes que el Club Natació Barcelona es prepara solícit a atendre.

Tonades les simpaties que gaudeix el Club tarragoní dins la gran massa esportiva, el C. N. B., com a organitzador, tracta de donar la màxima popularitat a aquest acte benèfic. A aquest fi ha establert preus sumament mòdics, en consonància amb aquest desig, que és d'esperar contribuirà a aconseguir els altis fins perseguits, tant benèfics com esportius, per la nostra primera entitat de natació.

El Martinenc, campió de Segona Categoria

Els festivals d'ahir per a celebrar el triomf

Ahir, a Sant Martí, com en els bons temps del futbol, estava de festa. L'equip representatiu d'aquella industriosa i simpàtica barriada, després de fantàstica lluita aconseguia el títol de campió de segona categoria. Entre els diversos actes celebrats a honor dels braus equipiers, hi havia un partit entre l'equip campió i el Júpiter, el futur contrincant, que els haurà de barrar o cedir el pas a la primera categoria. També hi va haver, com és natural, vermut d'honor, àpat i ball, i tots els actes es veieren concorregudíssims d'entusiastes admiradors de l'equip vermell, que va poder comprovar les simpaties que gaudeix entre els seus admiradors.

Una victòria, assolida com la del Martinenc, després d'una competició de vint-i-vuit partits, és mereixedora de tots els elogis i homenatges.

Per això trobem encertats tots els actes celebrats ahir a honor dels martinencs, als quals ens cal felicitar calorosament.

PER FI HA ACABAT EL CAMPIONAT DE LLIGA

L'Athletic de Bilbao, vencedor pel goal-average, ja que la puntuació obtinguda és la mateixa que el Santander i la Real Sociedad

El Barcelona, classificat quart; l'Espanyol en penúltim lloc, i l'Europa passa a la Segona Divisió, ascendint el València

El Martinenc ha acabat el Campionat de Catalunya de Segona Categoria Preferent, i és el campió

En el darrer partit de Lliga, el Barcelona bat el R. Madrid per tres a un

Malgrat que aquest darrer partit poc podia alterar ja la classificació i que per tant l'interès que dóna la competició, en aquest sentit era ben minvat, el camp de Les Corts va veure's gairebé ple de públic entusiasta del futbol, que va creure poder gaudir d'una magnífica exhibició d'aquest esport. El R. Madrid, que va començar la lluita d'aquesta competició amb sort ben adversa, i el Barcelona també, que al començament semblava que tenia un lloc de cuista assegurat, s'havien refet força en els darrers partits, i això, naturalment, ja donava aquell interès que la impossibilitat de millorar notablement de posició retreia. Altrament, la presència de Zamora defensant la porta dels madrilenys davant el Barcelona no deixava d'ésser una novetat, que molts volgueren aprofitar-la de presenciar. Per això el camp de Les Corts va veure's tan concorregut.

Va arbitrar la partida Vallana, aquell ex-jugador internacional que tant de temps feia que no havíem vist pels nostres camps. Per això la seva presència fou acollida amb simpatia. Aquesta simpatia, que té tan guanyada Vallana, fou aviat canviada per indignació — injusta indignació — que provocà en el públic alguns dels seus falls. No volem dir amb això que era injusta la indignació que Vallana estigués massa encertat. Es que va tenir les seves equivocacions, però mai tan greus com per esbroncar-lo de la manera que se li féu. Vallana va posar tota la seva voluntat en el comès i no fou dels pitjors que han arbitrat enguany partits al camp de Les Corts.

El Barcelona, vencedor de la partida, amb un resultat prou folgat, perquè sigui indiscutible el seu triomf, va fer un partit com pocs dies ha fet enguany. La nova arrengleració que ens va presentar diumenge sembla de les més encertades. Era incomprensible l'arreconament de Ramon, que sols surt en partits per manca d'altres, quan ha palesat sempre ésser un dels millors i més complets jugadors que posseeix el club blau-grana. Diumenge va palesar novament aquestes qualitats, i ell davant Zamora, que sempre sembla que hagi fet gran respecte o temor als davanters del Barcelona, va aconseguir els tres gols magnífics que donaren el brillant triomf als seus. Goiburu també va ésser un bon element atacant, encara que en pla intermig, mal no va atacar a fons, ni baixà massa sovint a ajudar la línia mitjana en els moments de compromís. Roig, en el centre de l'equip, millor entrenat ja que no en la seva reaparició, va ésser un bon puntal prometedor de complir en el difícil lloc, com ho feia en la seva primera època barcelonina. La defensa va estar força encertada, i ja no tant Nogués, que si salvà alguna bala de compromís va fer en canvi alguna sortida d'aquelles imperdonables, que no valgueren altres tants gols als seus contraris perquè la sort no ho va voler.

Del Madrid, Zamora va fer una superba actuació, malgrat els tres gols en contra i malgrat també d'alguna sortida d'aquelles en fals que els davanters barcelonins, poc amatents, no saberen aprofitar. Va fer coses, però, formidables, dignes dels seus millors temps.

La seva defensa no va estar a l'alçària de la seva fama. Més violents que encertats, sort en tingueren dels mitjos, la millor línia de l'equip, que els salvà d'un resultat més catastròfic. La davantera fou força innocent, malgrat la presència de "Maravilla". Aquest famós element, tret d'alguna passada feta amb encert, però en l'abast de qualsevol jugador de segona categoria, no va confirmar pas el sobrenom que li han posat els madrilenys.

El partit fou interessant des del primer moment, malgrat el constant avantatge del Barcelona. Tots els jugadors actuaren amb evidents ganes i voluntat, i això sol va plaure, com era natural, a tothom. El coratge que es posà a la lluita fou el més interessant de la tarda, car tant per una banda com per l'altra, la porta fou constantment amenaçada. El brillant encert de Ramon, però, va fer decantar la victòria cap als seus, que ben justament els corresponia. Superaren els contrincants en encert i potser fins en entusiasme.

Els equips s'arrengleraren així:

Barcelona: Nogués, Zabalo, Mas, Martí, Roig, Pedrol, Piera, Goiburu, Arocha, Ramon i Sagi.

Madrid: Zamora, Torregrossa, Escobal, Prats, Bonet, Peña, Timoneda, Cosme, Morera, García de la Puerta i Olaso.

Tal com hem dit més amunt, Ramon aconseguí els tres gols del seu equip. El primer i el segon foren aconseguits a la primera part. L'un, per fallar Zamora, en un batibull que s'originà davant la porta madrilenya. L'altre, després d'un avenç formidable d'Arocha, que rematà l'esmentat Ramon, d'una manera fulminant i imparable. També fou molt bonic el gol dels madrilenys, aconseguit per Eugenio — un xut fortíssim a l'angle — al cap de dos minuts del segon gol barcelonista. El tercer dels blau-grana—aconseguit poc abans d'acabar el partit—fou innegablement el millor. Un xut ras, de lluny, fort, a l'angle, que l'estirada rapidíssima de Zamora no pogué evitar.

Heus ací un partit final del torneig que si no tenia cap transcendència, per la classificació de tots dos clubs, va saber fer-se interessant amb la voluntat i encert dels dos equips. Amb gaires partits així, aviat hauríem d'oblidar allò de la crisi, car el públic sortí ben satisfet de l'espectacle i de la lluita esportiva presenciada.

M.

La Real Sociedad guanya l'Espanyol per dos a un

Sant Sebastià, 6. — Al camp d'Atocha se celebrà el partit de Lliga entre la Real Sociedad de Sant Sebastià i l'Espanyol, de Barcelona.

Pelai Serrano, encarregat de dirigir l'encontre, arrengler els equips de la manera següent:

Espanyol: Aznar; Moliner, Saprisa; Trabal, Soler, Pauses; Prat, Besolí, Edelmiro, Bosch i Jover.

Real Sociedad: Elzo; Iundain, Arana; Amadeo, Avestaran, Mascuieta; Bienzobas P., Bienzobas C, Cholín, Chivero i Garmendia.

La Real Sociedad realitzà durant tot l'encontre un joc molt doleut. Hom diu que és el partit que més malament ha jugat en aquest camp.

L'Espanyol, amb un xic més de decisió en el xut, i sobretot amb un altre davanter centre, puix que Edelmiro fracassà rotundament, hauria aconseguit una victòria que mereixia, sobretot, per l'esplèndida actuació de Soler, que trobà en el terreny sec i dur, tal com estava el camp d'Atocha, un camp propici per a realitzar el seu magnífic joc.

Al primer temps, P. Bienzobas, al cap de divuit minuts, realitzà una escapada pel seu extrem i llançà un centre molt pesat que Garmendia rematà. Amb el resultat d'un a cap acabà la primera part.

A la segona part jugà molt més l'Espanyol, però al cap de dotze minuts fou castigat l'Espanyol amb un penalty, per falta de Pauses, dintre de la xarxa. El tirà P. Bienzobas, el qual aconseguí el segon gol donostiarra.

Cinc minuts més tard, l'Espanyol obtingué el seu únic gol. La jugada s'inicià a la línia mitjana, on Soler féu un magnífic canvi de joc a Jover. Aquest centrà curt i Bosch posà la pilota, d'un cop de cap, als peus de Besolí, el qual, d'un fort xut, aconseguí el gol espanyolista. Des d'aquest moment el partit anà fent-se cada vegada més ensopit. L'Espanyol llançà tres còrners i tingué altres ocasions, que perdé Edelmiro, en magnífica posició. I amb la pobre victòria de dos a un dels donostiarres acabà l'encontre.

De l'Espanyol cal destacar a Soler, sobretot, que fou el millor dels vint-i-dos, i després Besolí i Saprisa.

Dels guipuscoans: Marculeta, Amadeo i Arana.

Pelayo Serrano arbitrà discretíssimament.

L'Europa vencedor del Deportivo Alavés per un gol a cap

Aquest partit, darrer del torneig de Lligues, per a l'Europa no tenia altre interès que un corrent partit d'entrenament, puix que la seva situació en el quadro de classificació ja estava decidida, i desgràciadament per al nostre equip, una victòria no arribava a treure-li de sobre el seu pas a la segona divisió.

Malgrat això, el partit de diumenge al matí va tenir moments més o menys agradables pel descabdellament del joc.

La iniciativa gairebé sempre partí del nostre equip, i per tant el domini li correspongué en majors proporcions que el seu contrincant. Direm encara que si l'Europa només hagués sabut aprofitar algunes de les ocasions d'aquelles imminents que se li presentaren, el resultat favorable ho hauria estat per major nombre de gols.

Les línies del nostre equip varen saber-se desplegar, si amb altra cosa no, amb un bon conjunt, llevat de la davantera, la qual deixà entreveure algunes indecisions entre els cinc components.

Per contra, l'Alavés no se'ns presentà com l'havíem vist altres vegades; les seves línies no obeïen a aquell conjunt mitjanament portat, però que li donaven prou força per a contrarestar l'embranzida de l'equip contrincant.

La línia més completa d'aquest equip va ésser la defensiva, i d'ella, innegablement Quincoces es mostrà molt superior a tots els altres jugadors.

* * *

En iniciar-se el joc, l'Europa comença uns atacs ben portats, però que la defensa de l'Alavés va saber salvar i lliurar el joc al seu davant, el qual al seu torn produí un atac; això no va ésser altra cosa que un tanteig.

A partir d'aquestes jugades hom observà una major pressió del nostre equip, una de les quals donà lloc que Beristain salvés una rematada precisa, amb el cap, d'Escrits.

A mesura que el joc avançava els alavesos s'anaven centrant, i això donà lloc que s'arribés en un moment en el qual el joc era anivellat i els atacs, per tant, es produïen per una i altra banda.

L'Alavés, en algunes escapades, va estar a punt de marcar, però Florença ho evità sempre.

Amb tot, l'Europa no flaquejava, i cap al final de la primera part — faltaria m'g minut per acabar-se — en una centrada d'Escrits, Bestit va aconseguir l'únic punt en rematar amb oportunitat i batre a Beristain.

En començar-se la segona part, l'Europa continuà la seva pressió, i això obligà a la defensa alavesa a la freqüent intervenció per tal d'evitar conseqüències desagradables. Beristain es cansà de parar pilotes, en aquests atacs.

Amb tot, l'Alavés, de t[illegible] tant, efectuava algun atac, e[illegible] quals veiérem actuar esplèndi[illegible]nt a Florença.

L'Europa, però, continuà atacant, o sigui que el major domini correspongué a ell.

Alguns moments de gran perill es produïren davant el marc de Beristain; un d'ells vingué d'una centrada de Cros i la bala quedà sola davant el marc, però fou salvada per Quincoces, i l'altre en una moment que Calvet, sol, no va saber aprofitar l'ocasió de trobar-se sol davant el marc.

I així va acabar el partit.

Va arbitrar el senyor Vilalta, i els equips eren:

Europa: Florença, Soligó, Alcoriza, Gàmiz, Layola, Flequer, Escrits, Bestit, Miró, Calvet i Cros.

D. Alavés: Beristain, Ciriaco, Quincoces, Rey, Antero, Fede, Crespo, Jàuregui, Olivares, Albéniz i Leme.

T.

Altres resultats de diumenge

PRIMERA DIVISIO

Athletic Bilbao - Irún, 1 - 2.
R. Santander - Arenas, 4 - 1.

SEGONA DIVISIO

Murcia - Coruña (suspès).
Athletic Madrid - Ibèria, 4 - 1.
València - Betis, 6 - 0.
Oviedo - Castelló, 2 - 2.
Sevilla - Sporting, 4 - 1.

Les puntuacions

PRIMERA DIVISIO

	Partits				Gols		
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
At. Bilbao . .	18	11	0	7	73	33	22
R. Sociedad .	18	10	2	6	42	39	22
R. Santander.	18	10	2	6	49	37	22
Barcelona . .	18	7	7	4	40	43	21
R. Madrid . .	18	7	4	7	24	27	18
Arenas	18	8	2	8	35	38	18
R. U. de Irún.	18	6	4	8	41	45	16
D. Alavés . .	18	5	4	9	35	39	14
Espanyol . . .	18	6	2	10	32	45	14
Europa	18	6	1	11	23	38	13

SEGONA DIVISIO

	Partits				Gols		
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
València . . .	18	12	2	4	37	25	26
Sevilla	18	10	3	5	42	26	23
At. Madrid .	18	11	1	6	47	30	23
Castelló . . .	18	6	6	6	27	31	18
Betis	17	7	3	7	25	31	17
Sporting G. .	17	7	2	8	42	32	16
Oviedo	17	4	6	7	37	38	14
D. Coruña . .	17	6	2	9	32	41	14
Ibèria S. . . .	18	5	3	10	25	38	13
R. Múrcia . .	16	4	2	10	22	44	10

EL SANTBOIA PERD AMB EL MANRESA PER TRES A DOS

Aquesta partida fou més lluïda del que ens esperàvem, ja que el Manresa presentava un equip en el qual figuraven bon nombre de jugadors del reserva, i crèiem que el partit no seria gaire emotiu.

La victòria fou dels manresans, i ho fou merescudament, ja que ultra manifestar més coneixement de joc que llurs adversaris, posaren més entusiasme en la lluita. Llàstima que en alguns moments el joc s'embrutà una miqueta. Sortosament la cosa no passà a majors i no s'hagueren de plànyer contusions més o menys importants.

L'àrbitre de l'encontre fou Santiago, i encara que en el joc fou imparcial i equànime, ens sembla que, pel toca al joc violent, no s'hi capficava gran cosa.

A les seves ordres, els equips s'arrengleraren de la següent manera:

MANRESA. — Xaxo, Palcma, Gall, Delgado, Costa, Comballé, Nebot, Martínez, Serra Vila i Galobart.

SANTBOIA.—Ramoneda, Dacal, Mir, Cifuentes, Puig, Barratxina, Millan, Torra, Elias, Avellanet i Llovera.

Els gols del Manresa els feren Serra (2) i Galobart, i els del Santboià, Torres i Llovera.

La Segona Categoria Preferent

L'HORTA GUANYA EL TERRASSA PER TRES A CAP

El partit fou, malgrat de la manca manifesta d'interès, molt ben jugat, especialment pels guanyadors, que ho foren legítimament.

En el primer temps de joc, quan precisament estaven més anivellades les forces, fou quan l'Horta va marcar els seus dos primers gols, ja, però, ben prop d'arribar al descans. Ribet i Pérez, respectivament, en foren els seus autors.

La decidida envestida dels unionistes es manifestà ja en el segon temps, ja que el seu domini fou complet, encara que només fos un el gol que sumessin els altres dos aconseguits anteriorment. Fou degut a un gran xut de Brió.

L'arbitratge de Sojo fou una cosa discreta i els equips arrenglerats foren:

U. A. d'Horta: Montferrer, Brió, Vives, Llopis, Buyé, Andreu, Campmany, Ribet, Pérez, Parera, Graells.

F. C. Terrassa: Forner, Vila, Bartomeus, Castro, Santiliana, Torrella, Valls, Parera, Miralles, Marco, Reventós.

EL GRANOLLERS VENCEDOR DEL MARTINENC PER UN A CAP

L'encontre ha estat de veritable campionat ja que e[illegible] ell s'han descabdellat jugades duríssimes i també violentes que l'àrbitre no ha tallat tal com es mereixien.

El Granollers ha obtingut el gol dos minuts abans d'acabar-se el temps reglamentari en una jugada personal de Cabasés.

Els jugadors del Martinenc han protestat del punt legal obtingut pel Granollers i han privat que el joc continués, i davant de l'actitud dels de Sant Martí, Plane[illegible] ha donat l'encontre per acabat.

Els equips estaven formats per Subiron, Lledó, Miralles, Rebollo, Sala, Ortuño, Lluch, S[illegible]ura, Jo[illegible], Ubeda, Cabasés, el Granoller.

Pasqual, Serrano, Viñes, Altés, Pujals, Cre[illegible]ells, C[illegible]s, Virgili, Tonijuan, Morrajas i Fandos, el Martinenc.

L'actitud del Martinenc ha sorprès als aficionats que ha presenciat el partit, ben guanyat per cert per l'equip Granoller, que ha jugat més i millor que el seu contrari.

L'ATLETIC BAT EL GIMNASTIC PER QUATRE A CAP

A la primera part, el domini atlètic va ésser absolut, i durant aquest temps, l'Atlètic va marcar dos gols com podia marcar-ne algun més, amb més serenitat dels seus davanters. Al segon temps també va dominar força l'onze local, però amb menys intensitat; van marcar-se dos nous gols pels sabadellencs. Dels quatre gols entrats, Mota va aconseguir-ne tres i Pastor un.

Dels locals es van distingir Mota, Ribes, Montesinos i Itarte. Dels visitants, Venceslau, Sanahuja, Landa i Calabuig.

El col·legiat Esperta, que va dirigir la lluita, va estar encertat.

Composició dels equips:

Atlètic: Silvestre, Itarte, Montesinos, Canet, Ribes, Colungo, Pastor, Santamaria, Huerva, Mota i Crespo.

Gimnàstic: Sanahuja, Venceslau, Calabuig, Carbonell, Pinyol, Burdeus, Barbarà, Huerva, Landa i Espanyol.

VELA

COPA PRIMAVERA

El Club Marítim disputà diumenge al matí, amb un lleuger llebeig i bona mar, la primera prova de la Copa Primavera, per yachts assimilats de fórmula internacional, en la distància des del Club a la boia del riu i tornada.

Hi concorregueren sis yachts dels quals el "Giralda V" aviat prengué el cap i no l'abandonà en tot el trajecte; el seguí una estona el "Mercè", però aviat hagué de deixar el lloc al "Dujazzo", que féu una bonica regata.

La classificació fou:

"Giralda V", de E. Bertran, per R. Milleri, S. Rives i Querol, en 2 hores 11 minuts 47 segons (temps compensat).

"Bajazzo", de Marian i Ignasi Ventola, per A. Fittock, S. Vint i E. Thies, en 1 h. 12 m. 45 s.

"Mercè", de E. Bertran i Mata, per Eusebi Bertran i Serra, en 2 h. 16 m. 18 s.

"Guinea", de R. Morató Santacana, per M. Marín i S. Broquetes, en 2 h. 26 m. 39 s.

El "Lotus" i el "Bacrandil" foren desqualificats per haver virat malament la boia d'arribada.

EL PALAFRUGELL DERROTAT PEL SANT ANDREU PER 4 A 2

Els equips es van arenglerar així:

PALAFRUGELL. — Gauchia, Colomer, Blanch, Ponç, Castelló, Tubau, Esteve, Espada, Miquel Abelart i Reixac.

SANT ANDREU.—Pertus, López, Soler, Palau, Duran, Inglan, Pellicer, Bau, Ferrer, Palomeres i Comes.

Al primer temps, cap allà als 20 minuts de joc, el Sant Andreu feu castigat amb faut, resultat del qual fou el primer gol per al Palafrugell, que entrà Reixach.

Al cap de poca estona els blanc-negres foren castigats amb penalty per mans de Colomer, càstig que executà López, i fou l'empat.

Després d'una estona de joc alternat, que acabà amb còrner i el tirà Comes, Ferrer recollí el xut d'aquell amb el cap, marcà el segon gol per als andreuencs, i sense res més de notable acabà la primera part.

Ferrer, d'un altre cop de cap, al segon temps assolí el tercer gol, i al cap de poca estona Reixach en una escapada magnífica, s'internà i envià la pilota esbiaixada, que Petrus, una mica retardat no fou a temps de parar.

Poc abans d'acabar, Comes marcà el quart i darrer gol per als groc-vermells.

Arbitrà el senyor Pujol.

EL VILAFRANCA HA PERDUT AMB L'ILURO PER DOS A CAP

La primera part del joc fou d'un net domini local tota vegada que al deu minuts de joc ja s'havia aconseguit un gol, i als 22 minuts es refermà la victòria amb un altre gol, magnífic, obra de Mestres.

A partir d'aquí ja no s'ho mataren gran cosa, i solament procuraren anar-se mantenint amb la mateixa diferència.

A la segona part, però, els de Vilafranca reaccionaren vivament, i el joc feu més mogut i vistós que fins aleshores, però no van poder obtenir cap gol, malgrat els seus esforços.

Cuchí fou l'encarregat de l'arbitratge, i complí regularment.

Els equips s'arrengleraren de la següent manera:

ILURO. — Noves, Mas, Tries, Prat, Soler, Llopis, Ponç, Mestres, Valls, García i Serra.

VIAFRANCA.—Sabater, Aparici, Giménez, Clarà, Larrosa, Trias, Soler, Chinchilla, Umbert, Gifreu i Vernet.

Els gols de l'Iluro els feren Ponç i Mestres, per aquest ordre.

L'A. OBRERS I EL SANS EMPATEN A CAP GOL

A Vilanova fou jugat diumenge a la tarda aquest partit corresponent al campionat de Catalunya de la Segona Categoria Preferent, i el resultat final fou el d'un empat a zero, ben justificat per cert, ja que si l'equip local dominà més i es mostrà superior, en canvi el Sans tingué amb el tercer defensiu tres jugadors que defensaren amb braó el seu marc.

Arbitrà el senyor Baliu.

Els equips eren formats així:

A. Obrers: Jo, Baldrich, Roca, Vidal, Paco, Alemany, Safont, Ferrer, Olària, Hernàez i Bertran.

Sans: Pedret, Villacampa, Torredefiot, Robles, Gol, Bartolin, Alsina, Aguilar, Ebri, Aliart i Guardia.

BASCULES ARQUES
PER A CABALS

PIBERNAT

Parlament, 9 i 11 - BARCELONA

La puntuació

	Partits				Gols		
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
Martinenc	27	18	5	4	65	30	41
Iluro	28	16	3	9	70	36	35
Palafrugell	27	15	4	8	57	40	34
Santboià	27	15	3	9	49	43	33
Gràcia	28	12	9	7	46	38	33
Sans	28	13	7	8	43	27	33
St. Andreu	28	15	3	10	65	35	33
Granollers	27	14	3	10	48	41	31
A. Sabadell	26	12	5	9	51	43	29
Vilafranca	25	12	1	12	53	48	25
Terrassa	27	8	3	16	34	58	19
Manresa	28	7	7	14	41	65	21
Horta	28	6	6	16	31	55	18
G. Tarragona	26	6	6	14	30	62	18
O. Vilanova	28	1	3	[illegible]	[illegible]	97	5

L'HOMENATGE AL JUGADOR CROS

Els partits d'ahir

Una victòria del Barcelona damunt l'Europa per cinc gols a un

Ahir a la tarda, al camp del Guinardó, va celebrar-se l'anunciat homenatge al vell jugador de l'Europa Manuel Cros.

Tots els nostres aficionats coneixen la brillant actuació de Cros en els rengles de l'Europa, durant llarg nombre d'anys. L'Europa ha passat èpoques d'esplendor, així com èpoques apagades, i En Cros sempre ha format i ha actuat amb aquell entusiasme i abnegació, i ara que la seva vida esportiva no és pas esgotada, però que camina cap a la fi, trobem encertadíssim i merescut un homenatge, al qual ens associem.

El programa d'aquesta festa constituïa dos partits Europa-Barcelona.

El primer va ésser entre dos equips de vells jugadors d'un i altre club. Vàrem veure actuar els vells elements, aquells elements que donaren dies gloriosos als respectius clubs, que ja caducades llurs energies s'esforçaven, qui amb interès qui bromejant, per a batre l'adversari. El resultat va ésser merescut: un empat, puix que no es marcà cap gol.

* * *

Després vingué el segon partit.

Sota l'arbitratge del senyor Arribes, el partit començà ja un xic entrada la tarda.

Tot seguit hom s'adonà que el Barcelona sortia disposat a actuar de valent per endur-se'n la victòria i d'aquí que els seus rengles es desplacessin amb un tren un xic regular i amb acceptable compenetració.

Al cap de quatre minuts, Diego lliurà una bala a Samitier i aquest la

IBECAS ARTICLES PER A TOTS ELS ESPORTS Aribau, 35 - Telèfon 32915 -

llança endavant just a caure entre Florença i Diego, el qual burla el primer i amb el cap apuntà el primer gol.

Quatre minuts més tard, i en llançar-se un còrner contra l'Europa, executat per Sagi, Arocha amb el cap i oportú obtingué el segon gol.

El joc continuà viu fins als 21 minuts, en els quals Sami agafà una bala i s'escorregué, obtenint així de fort xut el tercer gol.

Amb tot i la pressió barcelonista, l'Europa, però, no desmaià, i finalment, al cap de 40 minuts, Escrits lliurà una bala a Bestit, el qual afusellà el primer i únic gol del seu equip.

La segona part no fou del temps reglamentari, a causa de l'escassa llum que no deixava veure la pilota.

Al cap de tres minuts d'aquest temps, Arocha lliurà una bala a Golburu, el quall s'internà i d'un bon xut va batre novament a Florença.

Tota aquesta part, la vivesa del Barcelona féu que aquest equip dominés gairebé per complet. També l'Europa, però, intentà algunes vegades llançar-se a la porta de Nogués, i tinguérem ocasió de presenciar unes parades excepcionals d'aquest jove porter.

Al cap de dinou minuts, Font llançà una bala sobre gol, i Arocha, oportú, la rematà per cinquena vegada al marc de Florença.

El joc continuà viu fins al final o fins que l'àrbitre assenyalà el final, puix que mancaven encara alguns minuts pel temps reglamentari.

Els equips eren:

Europa: Florença; Soligó, Alcoriza; Gamis, Laiola, Flequer; Escrits, Bastit, Cros (després Miró), Garcia de la Puerta i Miró (després Cros).

Barcelona: Nogués; Oró, Saló; Font, Roig, Castillo; Diego, Goiburu, Samitier (a la segona part Arocha), Arocha (a la segona part Cambra) i Sagi.

J. T. R.

El Badalona i el Madrid empaten a cap gol

En terreny badaloní se celebrà aquest encontre. Un nombrós públic acudí a presenciar-lo i veritablement en sortí ben satisfet.

Actuà d'àrbitre el senyor Mariner, i després de les salutacions de consuetud i d'haver-se fet ofrena al Madrid un formós ramell de flors, començà l'enencontre a fort tren, iniciant-se amb un lleuger domini badaloní.

El Madrid, que sembla voler-se rescabalar de la desfeta soferta diumenge al camp de Les Corts, s'ho agafa amb una braó inesperada, veient-se obligada la defensa barcelonina a aclarir, de la qual es destacà Rafa, que actua admirablement.

Tot seguit avança el Badalona, i un fort xut de Fòrgues és aturat amb estil per Zamora. Al cap de poca estona, un fortíssim tret de Castro obliga el porter nacional a llançar-se, i fou molt aplaudit. Reacciona el Madrid, que arriba als dominis de Casanoves, i es produeix un batibull sense conseqüències.

El Madrid escomet amb fúria, i Morera efectua un avenç personal que per ésser massa individual no es transforma en gol.

Una nova avançada badalonina sense resultats positius, i després tots dos equips juguen amb braó fins arribar a la primera part amb el resultat de cap gol.

Començada la segona, el joc es torna un xic dur: amb tot, l'àrbitre no castiga com hauria estat necessari. Durant tota aquesta part, el Madrid es veu bastant apurat i la iniciativa del joc sempre pervé del Badalona.

Tots els atacs del Madrid resulten infructuosos per l'encert amb què actuen mitjos i defenses, dels quals es destaca Font, i amb un domini accentuadíssim badaloní acaba l'encontre amb l'empat a cap gol.

Del Badalona es distingiren Rafa, Font, Garriga i Castro. Casanoves el poc que entrà en joc, bé.

Ara del Madrid direm que, tanmateix, no és un equip amb cohesió: hi ha algunes individualitats que es destaquen en molt damunt dels seus companys, entre ells Zamora, que féu un partit enorme, i pot ben dir-se que és l'autor de l'empat. La defensa no ens convencé gens: els mitjos, llevat de Peña, completament apagats, i la davantera en conjunt dolenta, destacant-se només Urrietavizcaya i Olaso.

R. Madrid: Zamora; Escobal, Torregrossa; Cosme, Bonet, Peña; Urrietavizcaya, Hilario, Morera, Ateca i Olaso.

L'àrbitre, senyor Mariner, discret.

O. P. F.

PILOTA BASCA

AL CLUB BASCONIA

La matinal de diumenge va començar amb un partit entre Boldú-Villalba i Ribera-Armendia, vencent aquests per 25 a 40.

Palau i Duffo jugaren contra Castellar i López. Guanyaren aquests darrers per 32 a 40.

Va ésser molt disputada la combinació que formaren Jaumà i Llach contra Giménez i Artús. Guanyaren aquells després d'empatar a 39.

Amb la collaboració entusiasta dels professionals Julián i Vicente, va combinar-se un partit amb les parelles Recalde-Julián i Vicente-Marín.

La parella Recalde-Julián resultà xecessivament forta perquè Vicente pogués evitar, malgrat la bona actuació que féu, que els contraris se n'enduguessin amb facilitat el partit fins a vèncer per 35 a 21.

La bona voluntat de Marín no fou suficient davant la tasca magnífica dels contraris.

El vermut d'honor a la parella campiona de Catalunya tingué un gros èxit, puix varen ésser molts el que s'hi allistaren i tingueren ocasió d'aplaudir les escaients paraules d'elogi als campions i d'adhesió al Club Basconia, pronunciades pel senyor Sánchez Pastor i l'infatigable senyor Balet.

Els partits d'ahir donaren els següents resultats:

Entre els infantils Renom-Urruticoechea i Berrondo-Bo va disputar-se el primer partit, del qual sortiren triomfants els primers per 30 a 27.

En partit a pilota a pala, Ullivarri-Iñarra sucumbiren per quatre punts de diferència davant Kiriki-Aguirreurreta.

En partit de concurs del Grup B, Frigola-Molleda varen ésser vençuts per Viladomiu-Renom, per 26 a 40.

Clínica Gallego
15 CONTE ASALTO, 15
Vies urinàries - Mat[illegible]
Impotència - Diatèrmia - Raigs X
Director: J. Riu. Consulta de 10 a 1 i [illegible] 9. Diumenges, de 10 a 1

Clogueren la matinal J. Bo-Berrondo contra Gorospe II-A. Steegmann. Sortiren vencedors els primers per 40 a 37, després d'una bonica lluita a conseqüència d'haver passat Gofcspe a jugar davant, en veure que el partit el perdien de carrera. De tal manera canvià l'aspecte del partit, que arribà a donar la sensació que havien de vèncer els que tant s'havien endarrerit.

CLUB MANISTA

Nombrosa concurrència es va congregar al frontó del carrer d'Amàlia, en el qual presenciaren els partits que jugaren els socis del Club campió de Catalunya, i els resultats són com segueix:

A pala fou el primer de la matinal i de Campionat social, i el disputaren Pech i Guiró, vermells, els quals guanyaren els blaus Tullot i Mendelly, per 30 a 22.

Lafuente i Herrero, vermells, a mà, perderen davant els blaus P. Aniles i E. Alonso, per 30 a 20.

El tercer, Rodríguez i Sanz venceren Martín i Gutiérrez, per 30 a 29.

El quart, de Campionat social, Miró i Santos guanyaren Bros i Argiles, per 30 a 27.

I a pala, el darrer partit, Gascón i Roig, vermells, venceren els blaus Veloro i Castillo, per 30 a 27.

B O X A

VARIA

El boxador pes lleuger italià Locatelli, que vencé el campió d'Espanya Robert Sanç i que acaba de vèncer el de França Vuillamy, serà oposat el vinent dia 13 a Brussel·les al campió d'Europa Sibylle.

S'atribueix a Jeff Dickson el propòsit d'acarar Locatelli a Tony Canzoneri per al campionat del món dels pesos lleuger si l'italià venç en el match del dia 15.

— *No havent-se efectuat el combat entre Pierre Charles, campió d'Europa de totes les categories, i l'alemany Schoentath, el seu challenger, la I. B. U. acaba de declarar vacant l'esmentat títol.*

Per tant, ha estat oberta una nova competició a partir del dia 2 del que som, i les inscripcions seran tancades en un termini de quinze dies.

— A la sala del París Ring se celebrà un combat entre els pesos semipesats Limousin, belga, campió de la seva categoria, i Alonso, ex-campió de França.

El match fou força igualat, i l'àrbitre al final dels deu rounds fallà match nul.

En la mateixa vetllada, Huguenin vencé Tournois per k. o. en el primer round, i Vigneron abandonà en la segona represa davant de Vieser.

NOTES PREGADES

El combat dels pesos forts Volgaropolus i Olangua és esperat amb impaciència

Demà, dimecres, tindrà lloc al "Nuevo Mundo" del Paral·lel una gran vetllada, el combat base de la qual entre els pesos forts Volgaropolus, campió de Grècia, i el navarrès Olangua ha desvetllat enorme interès, ja que el grec és el que a París va esfondrar el gegant Montana, l'esperança d'En Jeff Dickson, i el navarrès és el formidable puncheur que a la Monumental tan fàcilment vàrem veure com es desfeia del nostre campió Giralt.

Les característiques d'ambdós boxadors fan creure amb motius sobrers que el combat no arribarà pas a la fi dels deu rounds, sinó que un dels dos caurà pel compte si és tocat pel seu adversari.

El debut com a professionals dels asos amateurs Bensan i Macià és un altre dels al·licients que té la vetllada de demà, una de les poques que ha aconseguit que tothom en parli bé.

Avui, dimarts, al vespre, de vuit a dos quarts de nou, tindrà lloc a la Federació el pesatge de control i reconeixement mèdic dels boxadors en programa.

C I C L I S M E

LA REUNIO MATINAL DEL VELODROM DE SANS

Diumenge va celebrar-se la reunió ciclista matinal a la pista del Velòdrom de Sans.

En aquesta reunió tingué lloc la segona jornada de la Challenge Marcel·lí Llopis; s'establí el rècord dels 5 quilòmetres darrera tàndem, i es van córrer les proves de selecció del C. C. Gràcia per a prendre part en el Torneig Interclubs.

Els resultats tècnics foren els següents:

Proves de selecció de l'equip C. C. Gràcia

1.ª Disputada a vint voltes, individual, i en quatre sprints.

La puntuació total fou:

1.—Baró.
2.—Gil.
3.—Juanes.
4.—Mendoza.
5.—R. Martínez.

2.ª prova, a deu voltes, individual, i en quatre sprints.

Puntuació total:

1.—Tarraig.
2.—Durà.
3.—Moreno.
4.—Panicello.
5.—Hernàndez.

Challenge Marcel·lí Llopis

Carrera individual de 40 quilòmetres, 160 voltes, amb sprint de multiplicació.

Hi prenen part onze corredors: Mora Benages, Membrado, Capdevila, Ruiz, Rovira, Lloret, Manuel, Borrull, Martín i Caño.

Al cap de poques voltes d'haver-se iniciat la carrera Moya i Manuel cauen i es retiren. Moments després ho fa Rovira.

A la meitat de la carrera, Borrull i Rovira doblen el lot, i en finalitzar, la majoria d'ella la recuperen i abandonen Martín i Caño.

La puntuació final fou:

1.—Lloret, 42 punts, en 1 hora i 2 minuts.
2.—Benages, 34 punts.
3.—Membrado, 24 punts.
4.—Capdevila, 21 punts.
5.—Borru, 3 punts.
6.—Ruiz, 0 punts.

5 quilòmetres darrera tàndem

Participen en els dos tàndems Rovira-Molins i Lloret-tres representa 19 voltes i 117 metres, i tardaren en recorre'ls Blanco i actua de "stayer" Farró.

La distància de 5 quilòmetres 6 m. 23 s., a un promedi de 45'960 quilòmetres.

Persecució darrera tàndem

Prenen part Rovira-Molina, que entrenen a Benages, i Caño-Lloret, que ho efectuen a Costa.

Vencé el primer a la vuitena volta.

SUBSCRIVIU-VOS A
LA PUBLICITAT

LES LLETRES

El Dr. Serra Hunter

Quartilles llegides en la inauguració del Curset de Filosofia confiat per l'Ateneu de Girona al catedràtic de la Universitat de Barcelona doctor Serra Hunter.

"Calen poques, ben poques paraules, per obrir el Curset de Filosofia que l'Ateneu de Girona ha confiat al dilecte Dr. Serra Hunter. I calen poques paraules, perquè els qui haveu vingut avui aquí sabeu prou bé qui és Serra Hunter per haver-lo sentit o llegit, o almenys per haver-ne sentit parlar com un dels mestres actuals de la filosofia a Catalunya, segurament el més destacat de tots per la seva formació i la seva documentació.

Recordant un mot força conegut d'un filòsof alemany, podríem dir, si volguéssim definir el Dr. Serra Hunter, que ell no és pas d'aquells que viuen *de* la filosofia, sinó d'aquells altres—menys nombrosos, més escollits—que viuen *per* la filosofia. La filosofia és la seva vocació, el seu mestratge, el seu sacerdoci. Aquesta orientació fonamental del seu esperit es revela ja en els seus treballs i estudis universitaris. Serra Hunter és ja de bonhora l'home que medita davant els problemes essencials de la vida i ens dóna el resultat de les seves meditacions en una forma clara, senzilla, ben estructurada, de la millor tradició, sens dubte, entre nosaltres. Les seves activitats filosòfiques no es limiten pas a la seva càtedra de la Universitat de Barcelona, sinó que ell eixampla constantment el seu radi d'acció fundant seminaris, publicant llibres, donant conferències i cursets. Al seu entorn—mestre i company entre companys — va formant-se un estol de joves conreadors de la filosofia, amb una sòlida preparació, algun d'ells meritíssim i amb personalitat pròpia. Hom recorda, pel to i per l'eficàcia de les ensenyances d'aquest professor, el bon temps de Llorenç i Barba, amb el qual té força punts de contacte.

Ja veieu, doncs, si n'ha estat d'encertada l'elecció de l'Ateneu en organitzar aquest Curset de Filosofia. No és pas, tanmateix, aquesta la primera vegada que el Dr. Serra Hunter es troba ja entre nosaltres. Ja l'any 1915 va venir a inaugurar el curs de l'Ateneu amb una conferència d'un gran valor científic i humà — *humà*, sobretot en aquells moments—. Aleshores vingué a parlar-nos de l'Ideal, a fer l'apologia de l'Ideal, i això, senyors, en unes circumstàncies en què tots els idealismes semblaven morts i totes les senyeres de l'ideal semblaven abatudes *per sempre*. La paraula del Dr. Serra Hunter fou llavors un espiritual confort, un poderós estímul moral per a tots els que no podrem transigir mai amb el mateix materialisme—ni que ofereixi formes brillants i encisadores—, per a tothom qui recordi la significació que tenen aquests mots del nostre conferenciant: "el materialista viu per ell i per avui, i no li interessen ni els altres homes ni la Humanitat de demà".

Recent és, d'altra banda, la conferència que sobre un tema de Cultura donava el mateix professor als nostres normalistes. No hem pas oblidat nosaltres, no han pas oblidat segurament els al·ludits joves, aquella esplèndida lliçó d'humanisme, dita com és de consuetud en el senyor Serra Hunter: sense aire doctoral, sense dogmatismes autoritaris, sense pedanteria llibresca, sense suficiència pseudo pedagògica. Ah! com és animada i viva la seva paraula, i com deu ésser lluminosa la seva càtedra, amb les finestres obertes de bat a bat al vent que passa!...

Aquests mèrits i aquestes condicions excepcionals del savi historiador de la nostra filosofia, la coneixença, directa o espiritual, amb ell ja feta de dies, ens fan esperar que aquest Curset serà molt concorregut i que les seves lliçons seran ben aprofitades per tots. Qui sap si aquest bon sembrador d'idees desvetllarà entre els nostres joves estudiosos alguna vocació filosòfica! Girona, que té un gran prestigi històric i serva encara, entre les seves velles pedres, sectors de silenci propicis a la meditació, té, com tots vosaltres sabeu, un ambient força adequat per a les altes activitats especulatives. Prou n'han donat proves, en diferentes èpoques—i sobretot quan no s'ha sentit el soroll de les armes i la ciutat ha pogut treballar en pau—alguns dels seus fills il·lustres!

* * *

No he de dir-vos res més. Sols he de donar les gràcies, en nom de l'Ateneu de Girona, al nostre Ajuntament—que té aquí il·lustrada representació—per haver aportat el seu valuós concurs a aquest Curset de Filosofia. Era propòsit de l'Ajuntament, i també, nostre, d'inaugurar amb aquest motiu la sala d'actes de la Biblioteca Municipal; però la Biblioteca, malgrat dels esforços i el bon zel dels qui més directament intervenen en la seva organització, encara no està a punt per a ésser inaugurada. Hauria estat aquest, per cert, un bell començament, de la més alta significació cultural. Esperem que les altres lliçons, o almenys la de clausura del Curs, podrà donar-se en aquella aula. Sigui com sigui, la Corporació municipal ha demostrat una vegada més la importància que dóna a les qüestions de cultura en cedir aquest lloc d'honor de la ciutat per a tals actes.

Gràcies, doncs, siguin donades, d'una manera ben gentil i cordial, a l'Ajuntament de Girona, a tots els qui haveu vingut a honorar amb la vostra presència—que és també una col·laboració que nosaltres estimem—aquest acte, i al Dr. Serra Hunter, amic i mestre dilecte, al qual sens dubte dedicareu la fervorosa atenció que ell es mereix i que les profundes i elevades matèries a tractar comporten.

CARLES RAHOLA

L'acte tindrà lloc al saló de sessions de l'Ajuntament d'aquella ciutat i promet ésser, pel gran interès que ha desvetllat aquest curset, molt concorregut.

— La Societat de Cirurgia de Barcelona celebrarà sessió científica avui, dimarts, a les set de la tarda, al seu local social, Llúria, 7, principal, en la qual es descabdellaran les comunicacions següents: Doctor A. Trias Pujol, "Les icterícies en la hidatidosi hepàtica". El doctor J. Mas i Oliver, "Aparell per fer continents els anus abdominals realitzats pel procediment de la tunelització cutània".

EXPOSICIONS D'ART

SALA PARES

CARME BERNADES — Aquarel·les
PERE GUSSINYER — Pintures
MANUEL BLASCO — "
MANOLO HUGUÉ — Escultura
Inauguració avui

GALERIES LAIETANES

CORTS CATALANES, 613

Exposició de pintura, escultura i arts decoratives, de "Uns Quants"

A. DE FERRETER — Pintura
P. JOU — Escultura
R. ROQUETA — Dibuixos
Fins al 17 actual

LA PINACOTECA

PASSEIG DE GRÀCIA, 34
J. DURAN — Escultura
Fins al 10 actual

SALA BUSQUETS

PASSEIG DE GRÀCIA, 36
Mobles i objectes d'art
MARQUES PUIG — Pintura

SALA BARCINO

V. GARCIA SIMON
Exposició seleccionada de pintura moderna
ANGLADA, COLOM, GALWEY, MIR, RIBERA, etc.

SALA BADRINAS

Diagonal, n.º 460

Mobles moderns i objectes d'art
Exposició de pintures i dibuixos de Jewer
Del 4 al 17 abril

MONTFALCON

Quadres — Gravats — Marcs
Motllures — Rellisos — Tapissos
Boteres, 4. — (Final Porta-Ferrissa)

CHASSAIGNE FRERES
Discos - Rotllos - CLARIS, 43
Pianos - Autopianos - Gramòfons

Les Arts

ATENEU DE GIRONA

S'ha clausurat a l'Ateneu de Girona l'exposició de pintures del professor de l'Escola d'Arts i Oficis de Banyoles, senyor Manuel Pigem Roset.

Aviat s'inaugurarà al mateix Ateneu una exposició de paisatges del meritíssim pintor i escriptor Prudenci Bertrana.

Cursos i conferències

El proper dijous, dia 9, a les set de la tarda, l'il·lustre catedràtic de la Universitat de Barcelona doctor Serra i Hunter donarà la segona lliçó del Curset de Filosofia, organitzat per l'Ateneu de Girona.

Herniats (Trencats)

Tingueu sempre present que els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnies són els de la CASA TORRENT, sense traves ni elàstics engorrosos de cap mena; no molesten ni fan embalum i s'emmotllen com uns guants. Homes, dones i nens, han d'usar-ne. En bé de la vostra salut, no heu de comprar mais bragueis ni embenats de cap mena sense abans visitar aquesta casa 13, CARRER DE LA UNIO, 13. CASA TORRENT. Barcelona. — Molta cura a no equivocar-vos de casa.

OLIS MINERALS D'ALTA QUALITAT PER A AUTOMOBILS, MOTORS I MAQUINARIA EN GENERAL
A. ROSELL CASAMITJANA -- Ronda de Sant Pere, 21 -- Telèfon 13466

ESPECTACLES

TEATRES

Teatre Català Novetats

Gran Companyia Catalana
Direcció: CARLES CAPDEVILA

A les 10 de la nit:
"Penya Catalana"
El grandiós èxit de la comèdia de fama mundial,

MARIUS

Demà, tarda, extraordinària de **MARIUS** magna interpretació. - Nit, darrera de l'eminent artista

RAQUEL MELLER

Es despatxa a Compladuria.

TEATRE CATALA ROMEA ★★★★

Companyia VILA - DAVI

Avui, dimarts, a les 5:
LA TEMPTACIO
i el sainet d'En Rossinyol,
GENTE BIEN
A 1/4 d'11, l'obra triomfal
ELS CRIMINALS

7 accions simultànies en 7 escenaris.
Més de 50 intèrprets
Original presentació.
ERNESTINA PRUSCHEK: **MARIA VILA**
GUSTAU TUNICHGUT: **PIUS DAVI**
Escenografia: **FONTANALS.**
Direcció escènica: **PIUS DAVI.**
Es despatxa a Compladuria.

TEATRE TALIA

Companyia de vodevil, comèdies i sainets
Avui, tarda, a les 5:
De qui és la meva dona?
Nit, a 1/4 d'11: Exit fantàstic del senyorial vodevil,
RES DE NOU EN EL FRONT
(Una nit d'or)
FASTUOSITAT - ART - BELLESA
Demà, nit, i cada nit: L'exitàs
RES DE NOU EN EL FRONT
(Una nit d'or)

Avui i demà, tarda i nit:
ELS CRIMINALS
al Teatre Català Romea

Teatre Català Novetats

Aquesta nit:
"PENYA CATALANA"
MARIUS

Es despatxen vals: Casa Sales, Porta-ferrissa, 4; Casa Perelló, Pl. 7 bis, i Lliga Regionalista, Boters, 4.

CIRC BARCELONES

T. 13395. Demà, nit: OPERA FLAMENCA. 2 AÑOS, 2: **PENA** (fill) i **ANGELILLO**, el mago de la guitarra: **LLUIS LANCE** i els cantadors **NIÑO SANTO DOMINGO, LUQUITAS DE MARCHENA, NIÑA DE ECIJA, ALFONSIN DE MADRID.**

ELS CRIMINALS

No oblideu d'encarregar les vostres localitats a ROMEA

TEATRE APOLO

L'artista més cèlebre del món,
MISTINGUETT
en la millor revista parisenca:
Aquesta nit, a les 10:
MISS EN VOYAGE
per **MISTINGUETT** i la seva troupe.
DARRERS DIES

TEATRE GOYA

GRAN COMPANYIA COMICA
SEPULVEDA - MORA

Avui, dimarts, tarda, a un quart de sis. La graciosíssima comèdia sainetesca d'Arniches, Abati i Lucio,
LOS CHAMARILEROS
insuperable creació d'aquesta companyia.
Nit, a un quart d'onze. Reposició de la joguina còmica d'Abati i Reparaz: **LOS HIJOS ARTIFICIALES** grandiós èxit de riure.
Demà, dimecres, tarda: **Los hijos artificiales.** Nit: **Los chamarileros.** Dijous nit: Estrena de **Los amores de la Nati,** de Pilar Millan Astray.

TEATRE BARCELONA

Companyia d'alta comèdia de **LOLA MEMBRIVES**

Avui, dimarts, tarda, a un quart de sis. La comèdia en quatre actes, d'Oscar Wilde,
EL ABANICO DE LADY WINDERMERE
Nit, a un quart d'onze. La comèdia en tres actes, en vers, de Manuel i Antonio Machado,
LA LOLA SE VA A LOS PUERTOS
Demà, dimecres, tarda: **La Lola se va a los puertos.** Nit, funció de la colònia estiuenca de Vallfogona: **El abanico de Lady Windermere.**

TEATRE NOU

GRAN COMPANYIA LIRICA ESPANYOLA en la qual figura **EMILI VENDRELL**
Avui, tarda, a les 4'30, Matinée popular: Butaques a 2'50 ptes.: **LA ALEGRIA DE LA HUERTA; BOHEMIOS** i **LOS CADETES DE LA REINA.** - Nit, a les 10'15: 6.a representació del CLAMOROS EXIT: **LA CASTAÑUELA,** per MATILDE MARTIN i EMILI VENDRELL.

Gran Teatre Espanyol

Companyia de Vodevil **JOSEP SANTPERE**
Primers actors i directors **Josep Santpere** i **Alexandre Nolla.** Primera actriu, **Maria Fortuny**
Avui, tarda, a les 5, popular:
EL REGIMENT DE L'AMOR
Nit, i totes les nits:
OCELLS DE GUERRA
Exit inenarrable - Exit mundial

TEATRE POLIORAMA

Companyia de Comèdia
PINO - THUILLIER
Avui, tarda, a 3/4 de 6:
LA CONDESA MARIA
Nit, a 1/4 d'11:
DOÑA HORMIGA

TEATRE VICTORIA

Companyia de Sarsuela, Sainets i Revistes
Director: **JOAQUIM MONTERO**
Avui, tarda a les 4'30: 1, **LA MARCHA DE CADIZ;** 2, **BOHEMIOS;** 3, **EL BARBERO DE SEVILLA.** - Nit, a les 9'45: 1. **EL SEXO DEBIL;** 2, **TODO A 0'65.**

L'obra del dia
ELS CRIMINALS
Teatre Català Romea

CINEMES

TRIOMF, MARINA I NOU

Programa per a avui
UN PLATO A LA AMERICANA; EN NOMBRE DE LA AMISTAD (sonores), només al Triomf i Marina; **SED DE JUVENTUD** (sonora), només al Nou.
Completaran el programa diverses pel·lícules mudes.

COLISEVM

Avui, tarda, sessió de 4 a 8, repetint-se el programa. Nit, a les 10.
Revista sonora Paramount
DESFILE DE CUENTOS INFANTILES
(Varietats sonores Paramount)
MARTILLADAS MUSICALES
(Dibuixos sonors Paramount)
IMPERIO ARGENTINA
en la superproducció Paramount
SU NOCHE DE BODAS
amb Pep Romeu i Miquel Ligero.

CINEMA PARIS

TARDA, 4'30 - NIT, 9'45
Revista Paramount; èxit de la sentimental comèdia **EL INSTINTO** per Madeleine Carroll i Leon Mathot; **MUSICO IRRESISTIBLE** (dibuixos); la darrera creació de Maurice Chevalier,
EL GRAN CHARCO
amb Claudette Colbert

ROSSELLO CINEMA

Entre Pass. de Gràcia i R.a de Catalunya
Telèfon 76110. Aparells sonors Excelsior
Programa per a avui
Revista (tecnicolor, sonora); **ALICIA Y SU HUERFANO** (dibuixos sonors); **EL PRINCIPE STAUROS** (muda), per Harry Liedtke; **EL ZEPPELIN PERDIDO** (sonora). - Avui, nit, a les 9'45, numerada, a ptes. 1'25. Funció a honor de les mecanògrafes de Barcelona, amb la seva assistència i cort d'honor. Darrera projecció de **EL ZEPPELIN PERDIDO.**
Demà, estrena de **EL PAVO REAL** (Exclusives Almira).

L'obra del dia
ELS CRIMINALS
No oblideu d'encarregar les vostres localitats a Romea

Cine Principal Palace

Telèfon 11882
(Aparell Western Electric)
Sessió contínua des de 2/4 de 5. **PALABRA Y OBRA,** en espanyol; **MUSICA A LA CARTA,** dibuixos; **CURRO EL DICHOSO,** comèdia sincronitzada. Universal: **EL GRAN CHARCO,** l'obra cim de Maurice Chevalier i C. Colbert, dialogada en francès, amb títols en espanyol.
Aviat: **MISTERIOS DE AFRICA.**

SPLENDID CINEMA

Consell de Cent, 217. - Telèfon 30615
Avui: **Còmica i Dibuixos sonors; UNA HORA DE LOCURA,** per Sally O'Neill; **CELEBRE PROCESO,** per Llucià Albertini, i el film sonor parlat en espanyol,
El último de los Vargas

CHILE CINEMA

Passeig St. Joan (tocant Rosselló)
Aparell Western Electric
Sessió contínua des de 2/4 de 5. Revista Paramount; **MICKEY EN PRESIDIO,** dibuixos; **LAS TRES ...SS,** sonora; **NOCHE DE DUENDES,** per Stan Laurel i Oliver Hardy, parlada en espanyol.
Dijous: **DEL MISMO BARRO.**

Fantasio
CINEMA SELECTE

Passeig de Gràcia, 60 (entre València i Mallorca) Telèfon 78218.
Avui, tarda, de 4 a 8, repetint-se el programa; nit, a les 10, numerada: **Actualitats Gaumont sonores;** la cinta de dibuixos animats **FLIP (LA RANA) CAMPEON DE BOXEO;** la comèdia cantada i parlada en espanyol,
ASI ES LA VIDA
interpretada pel simpàtic artista Josep Bohr, secundat per Lolita Vendrell i Delia Magaña: un film d'art Walter Ruttman.
La melodía del mundo
Nota. — A petició dels lectors de MIRADOR, i de nombrosos aficionats, el film d'art **LA MELODIA DEL MUNDO** passarà a la segona part del programa.
Es despatxa a taquilla per a la sessió d'aquesta nit, numerada.

Modernitat, interès
ELS CRIMINALS
Teatre Català Romea

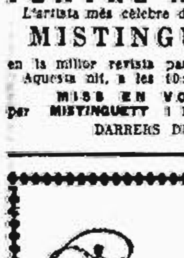

TIVOLI — PROGRAMA SONOR - **Aparell Western Electric**
Avui: tarda a les 5, i nit a les 10: PLEGARIA DE MOISES; Noticiari Fox; els dibuixos SINFONIA NOCTURNA i SINFONIA SUBMARINA, i LAS LUCES DE LA CIUDAD, per Charlot i Virginia Cherrill. - Es faciliten auriculars especials per a persones dures d'oïda.

FEMINA — PROGRAMA SONOR M. G. M. - **Aparell Western Electric**
Avui: tarda de 4 a 8 i nit a les 10: ALREDEDOR DEL MUNDO (vistes), en espanyol; EL MISTERIO DE CANSECO, pels gossos savis de la M.G.M., i SEVILLA DE MIS AMORES, parlada i cantada en espanyol, per Ramon Novarro, Concepció Montenegro, Rosita Ballestero i Maria Calvo.

KURSAAL — PROGRAMA SONOR - **Aparell Tobis Klangfilm**

CAPITOL — PROGRAMA SONOR - **Aparell Western Electric**
Avui: tarda a 2/4 de 5, i nit a 3/4 de 10: PIERNAS VENCEDORAS (Seleccions Cinaes), per Alice White i Chester Morris; LA ESCUADRILLA DEL CORRAL, dibuixos Cinaes, i CANCION DE AMOR (Cinaes - Portalupi), parlada en italià, per Dria Paola i Camillo Pilotto.

CATALUNYA — PROGRAMA SONOR - **Aparell Western Electric**
Avui: tarda de 4 a 8, i nit a les 10: Noticiari Fox; MICKEY CABALLISTA, dibuixos Tobrer i Blas, i la cinta sonora Fox "1980" (una fantasia de l'esdevenidor), per El Brendel, Maureen O'Sullivan, Marjorie White i Hobart Bosworth.

PATHE PALACE - EXCELSIOR — CINEMA SONOR
Avui: des de les 4'30 i 4'10 de la tarda, respectivament, programa mixt: GALAS DE LA PARAMOUNT, sonora; ZELAUS i Revista Paramount. - A més, al Pathé, TURKSIB (muda), i a l'Excelsior, HAY UNA MUJER (muda), per Lil Dagover.

GRAN TEATRE COMTAL — CINEMA SONOR - **Aparell Western**
Avui: des de les 3'45 de la tarda, programa mixt: EL HOMBRE MALO, en espanyol, per Antoni Moreno i Roseta Ballestero i LA MUCHACHA DE LOS MUELLES; Revista Paramount, i PECADOS PROHIBIDOS (muda), per Menna Kennedy.

CINEMA IRIS PARK I MONUMENTAL CINEMA — CINEMA SONOR
Avui: des de les 3'45 de la tarda, programa mixt: EL CONQUISTADOR, sonora, per Victor MacLaglen i Mona Maris; Revista sonora Paramount, i LA ADORABLE IMPOSTORA (muda), per Lila Lee i Cornelius Keefe. - A més, les sonores MALAS COMPAÑIAS, per Joyce Compton i Franck Albertson, al Monumental, i FOX MOVIETONE FOLLIES 1930, a l'Iris.

LIDO CINEMA — ORQUESTRINA DOTRES-VILA
Avui: a les 4'30 de la tarda, i a les 10 de la nit: Còmica; Cultural; les cintes Cinaes EL FANTASMA DEL PASADO per Ricard Cortez, i SU VIDA INTIMA, per Billie Dove.

MIRIA
Avui: Còmica; Cultural; la cinta natural de Cinaes TURKSIB, i HAY UNA MUJER, per Lil Dagover i Ivan Petrovitz.

BOHEMIA - ARGENTINA - PEDRO
Avui: LA ADORABLE IMPOSTORA; Còmica; Cultural. - A més, al Bohèmia, POR QUE CALLA UN HOMBRE, per Mary Carr i Reed Howes; i a l'Argentina i Pedró, GLORIA AL DIFUNTO, per Suzanne Bianchetti i Pierre Labry.

DIANA - ROYAL - WALKYRIA
Avui: PECADOS PROHIBIDOS; Còmica; Cultural. - A més, al Diana, JURAMENTO OBLIGADO, per Paul Richter; i al Royal i Walkyria, BESTIALIDAD (Arajol), per Colette Brettel i Albert Steinruck.

PHOSCAO

EL DESDEJUNI MES EXQUISIT
EL RECONSTITUIENT MES POTENT

Aliment complet, compost i dosificat judiciosament, per a respondre a totes les exigències fisiològiques, agradable al paladar i de una digestibilitat perfecta, el PHOSCAO ha resolt la qüestió de l'alimentació racional dels malalts, dels convalescents i dels ancians. Veritable acumulador de forces, el PHOSCAO és aconsellat pels metges als anèmics, als esgotats, a les dones embarassades, a les dides i a tots els que sofreixen de una afecció de l'estómag (dispèpsia, gastràlgia, dilatació) o que paeixen amb dificultat

A les farmàcies i drogueries

Dipòsit: FORTUNY, S. A., 32, Hospital, Barcelona

CONCERTS

PATRONAT ORQUESTRA PAU CASALS
PALAU MUSICA CATALANA
AVUI, A LES 10 DE LA NIT:
Recital de violoncel
PAU CASALS
amb la col·laboració de l'eminent pianista vienès
OTTO SCHULHOF

Obres de Beethoven, J. S. Bach, F. Schmitt, Fauré, Blas de Laserna, Albéniz i Valentini. - Audició reservada als senyors patrons de l'Orquestra. - Per a assistir-hi, cal inscriure's al PATRONAT, avui, d'11 a 1. - Despatx: Institut Casals, Diagonal, 440. - Bases d'inscripció a tots els establiments de música. - Segueix obert l'abonament als 6 CONCERTS D'ORQUESTRA, el primer dels quals serà el dissabte vinent, a la Unió Musical Espanyola, Passeig de Gràcia, n.º 54.

ESPORTS

FRONTO NOVETATS

FUNCIONS PER A AVUI, DIMARTS, 7 D'ABRIL
Tarda, a les 4'15
Funció núm. 191
ORTIZ - ODRIOZOLA
contra
JUARISTI II - EGOZCUE I
Nit, a les 10'15
Funció núm. 192
Funció a honor de l'Esquadra Anglesa
Comiat de **HERNANDORENA**
HERNANDORENA - ELOLA II
contra
AZUMENDI - ALDAZABAL
★ ★ ★
Detalls per cartells

DIVERSOS

MARICEL - PARK

El millor Parc d'Atraccions d'Europa
Obert de 2/4 de 4 a 8

Reorganització de l'Acadèmia de Ball IBERIAN'S
Tots els dies, de 7 a 9 de la tarda, ensenyament i pràctiques per elegantíssimes senyoretes
a L'OCELL DE FOC
Consell de Cent, 224-226
Tots els dijous, dies de moda.
Detalls per programes

PIANOS. Lloguer, des de ... pessetes al mes. C. ... **8**

GIMNAS BRICALL

CANUDA número 29

URINARIES (AMBDOS SEXES)
EL MES EFICAÇ, CÒMODE, RAPID, RESERVAT I ECONÒMIC

Sense rentatges, injeccions, ni altres molèsties, i sense que ningú se n'assabenti, sanareu ràpidament de la blenorràgia, gonorrea (gota militar), cistitis, prostatitis, leucorrea (fluxos blancs en les senyores) i altres malalties de les vies urinàries en ambdós sexes, per antigues i rebels que siguin, prenent durant unes setmanes quatre o cinc CATXETS COLLAZO per dia. Calmen els dolors al moment i eviten complicacions i recaigudes. Demaneu fascicles gratis a A. Garcia, Alcalà, n.º 35, Madrid. Preu: 16'25 pessetes.

Col·legials

Assortiment imments de IMPERMEABLES - CAPES TRINXERES I ABRICS CAUTXUTATS ESTAMPATS darrera novetat

CASA ROSICH
Fàbrica fundada l'any 1850

7, Ronda de Sant Pere, 7
25, Avinguda Portal de l'Angel, 25
33, Tapineria, 33

Blenorràgia

... es guariment **SELLOS OSSAM** per crònica i rebel que sigui, amb totes les seves complicacions, així com CISTITIS, PROSTATITIS, ESTRENYIMENTS URETRALS, GOTA MATINAL O MILITAR, etc., de l'home; METRITIS, VAGINITIS, ANEXITIS, etc., de la dona. Els seus efectes antisèptics es noten notablement a les primeres preses, calmen els dolors en orinar, la micció resulta menys freqüent, disminueix progressivament el fluix, i en pocs dies hom nota la gran millora, fins a obtenir amb el seu ús el complet guariment de l'aparell gènito-urinari.
De venda: Andreu; Segalà, Rambla de les Flors, 14; Salus, Fontanella, núm. 71; Farmàcia de la Creu; Farmàcia Tarrés, Carme, 84; Farmàcia Pujol i Collell, Pelayo, 5.

No es pot culpar ningú d'una invasió d'insectes a casa seva, però sí se'l pot censurar per no posar tots els mitjans per exterminar-los.
XINXES -- ESCARABATS -- RATES -- ARNES
i tota mena d'insectes desapareixen radicalment en dues hores, amb l'operació practicada per nosaltres, quedant a la vista tots els insectes morts. Casa de salut, internats, pisos, magatzems, botigues, etc., aviseu per fer l'operació i us veureu lliures d'aquest horrible flagell, evitant ensems, moltes malalties. Servei discret i ràpid i net. Garantim les operacions.
AVISOS: INSTITUT DE PRODUCTES DESINFECTANTS
Enric Granados, n.º 60 (baixos) - Telèfon 78302

ELS AVORRITS DE SA BLENORRAGIA
Creient-la Incurable
Recorren a les antigues i segures Especialitats Paradell Assalt 28

PETITS ANUNCIS CLASSIFICATS

OFERTES DE TREBALL

CORREDORS
a sou i comissió, es necessiten. En va sense referències. - Fontanella, n.º 15, 2., 2.ª - De 4 a 8 de la tarda.

VENDES

METGES
venc quarto-cura. - Muntaner, n.º 105 (Mallorca).

BASCULES
d'ocasió, per a carro i cavall: **PIBERNAT**, carrer del Parlament, n.º 9.

BAGULS
i maletes armari i de pell. - Daoiz i Velarde, n.º 9 (Sans). - Telèfon 21462.

A INDUSTRIALS
comerciants i propietaris, diners en lletres i descompte factures. (Tracte directe i reserva). C. de SANS, 14, 2. - (Telèfon 35203).

LLOGUERS

MES ECONOMICS
no trobareu despatxos. Vegeu a LAIETANA, n.º 18.

DIVERSOS

MALALTIES DE LA PELL
Vies urinàries. - Defectes sexuals. - 606. - Anàlisis de sang. — POLICLINICA Farré Pijoan. - Rambla de Canaletes, n.º 11, 1. (escala de la Sastreria).

A TENEDORS DE VALORS
francs i lires sense desprendre-se'n, ofereixo operacions ben garantides que rendeixen bons interessos. Aragó, ..., pral., 2.ª

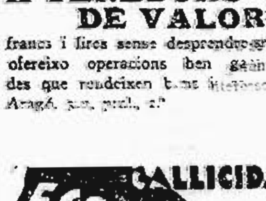

FONDA SIMON
Es on menjareu la millor escudella i olla. Saló per a banquets. Espaseria, 6, i Vidrieria, 22. Tel. 17996